

Майкъл Харви

ТАКА ГО ПРАВЯТ
В ЧИКАГО

ОБСИДИАН

МАЙКЪЛ ХАРВИ ТАКА ГО ПРАВЯТ В ЧИКАГО

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

От създателя на телевизионния сериал „Студени досиета“ и автор на „Петият етаж“.

В подземния свят на Чикаго границите между служителите на реда и престъпниците са твърде условни. Преди осем години извършителят на брутално изнасилване успява да избяга от полицията и случаят е потулен. Но днес по плашещо подобен начин започват да умират хора и първият от тях е Джо Гибънс, бившият партньор на частния детектив Майк Кели — един истински Филип Марлоу на XXI век. Само ден след като се е обърнал с молба за помощ по старо дело за изнасилване към него, Джо е намерен мъртъв на брега на езерото и Майк осъзнава, че ще му се наложи да навлезе в дълбоки води.

Действията на върлуващия в града престъпник застрашително напомнят тези на осъден на смърт сериен убиец, който очаква изпълнението на присъдата си. Ситуацията се усложнява, защото резултатите от най-новите ДНК експертизи доказват недвусмислено участието му в последните престъпления — нещо на пръв поглед невъзможно и дълбоко объркващо. Известна телевизионна водеща проявява необясним интерес към разследването, намесва се и вездесъщата чикагска мафия. А когато най-добрата приятелка на Майк и експерт в отдел „Студени досиета“ е жестоко убита, той трябва да допусне наистина невероятното, за да разреши най-заплетения случай в кариерата си.

*„Майкъл Харви е за Чикаго онова, което
Елмор Ленард е за Детройт, а Реймънд Чандлър
— за Лос Анджелис.“*

Ню Йорк Таймс

В памет на:

Майкъл Маркети (2002–2005)

Фалън О’Тул Макинтайър (2002–2004)

Матю Крисчън Ларкин (1958–1999)

*Трудно е да се бориш с гнева.
Ако му се отдадеш, плащаш с живота си.*

Хераклит

*Желаете да хванете Капоне? Ето как
може да стане: той се хваща за ножа, вие
вадите пистолетите. Той изпраща някой от вас
в болницата, вие — негов човек в моргата. Така
го правят в Чикаго.*

Шон Конъри в
ролята на полицай Джим
Малоун във филма
„Недосегаемите“

1

Намирах се на втория етаж на триетажна сграда близо до Норт Сайд в Чикаго. Над езерото виеше силен вятър и блъскаше в прозорците, но на мен не ми пукаше. Бях вдигнал крака на бюрото с чаша „Ърл Грей“ в ръце и разглеждах списъка си с десетте най-велики момента в историята на „Къбс“.

Първият от тях задържа вниманието ми почти половин час. После осъзнах, че истински големите победи винаги предстоят, и се замислих за ротацията, която трябва да започне преди следващото световно първенство. И тогава го видях.

Всъщност усетих присъствието на Джон Гибънс още преди да го видя. С Гибънс винаги е така. Габаритите му от кръста нагоре са много внушителни. Глава с малки уши и сива, късо подстригана коса върху дебел като на булдог врат. Носът му напомня за случващото се в крайните квартали на Чикаго. Очите му са все още ясни, хладни и сини. Те се забиха в моите, на устните му се появи усмивка.

— Здравсти, Майкъл.

От оставката на Гибънс бяха изминали около пет години, а аз не го бях виждал от четири. Нямаше значение. Ние с него имахме доста общи спомени.

Той отърси дъжда от раменете си, придърпа един стол и седна. Направи го съвсем непринудено, сякаш му беше ежедневие. Отместих листа с историята на „Къбс“ и бръкнах в най-долното чекмедже за бутилката ирландско. Джон го предпочете чисто, а аз си налях малко в чая за компания.

— Какво има, Джон?

Той се поколеба. Едва сега обърнах внимание на евтиния костюм и вратовръзката на ластик. Ръцете му мачкаха мека филцова шапка.

— Имам един случай за теб, Майкъл.

Винаги ме наричаше Майкъл. Нямах нищо против, защото това бе името ми. Не исках да го притеснявам, но любопитството ми надделя.

— За бога, Джон, при кого се обличаш в последно време?

Едрият мъж почервения и сведе очи към костюма си.

— Кофти, нали? — промърмори той. — Жена ми, Майкъл. Познаваше ли жена ми, Майкъл?

Поклатих глава. Не знаех нищо за Джон, което да не е отпреди три години. По онова време в личното му досие пишеше „вдовец“. Един ден първата му жена — ирландка от Донегал, получила резултатите от рентгеновите снимки от личния си лекар. Две седмици по-късно била мъртва. Изпратих съболезнователна картичка на Джон и му се обадох по телефона.

— Втората ми жена — уточни Гибънс. — Напусна ме преди година. Беше от по-младите.

Открай време си падаше по тях. Имам предвид жените. Знам от собствен опит, че когато човек притежава тази слабост, по-младите мацки задължително влошават положението.

— Значи сам се обличаш, а? — попитах.

— От известно време.

— И се наконти така, за да дойдеш тук?

Той кимна.

— За да ме видиш?

— Имам един случай за теб, Майкъл.

— Това вече го чух.

Допълних чашата му и налях още малко топла вода в моята.

— Помниш ли деветдесет и седма?

— Това е преди мен.

— Да, ама не много. Случи се по Коледа. Бях смъкнал стъклата. Вероятно помниш, че обичам да карам със свалени стъкла дори когато е студено. И тъй, карам си аз патрулката из Южен Чикаго.

Познавам Южен Чикаго. Складове и публични домове. Сухи докове и търговия на черно. Доста гадно кътче на Чикаго. Сиво и занемарено. По едно време чувам изстрел, завивам зад ъгъла и виждам момиче, което тича по средата на платното. Цялото в кръв. Зад нея тип с трийсет и осми калибър в едната ръка и нож в другата. Ръга я, докато тичат.

Джон затвори очи и за миг сякаш напусна стаята. После отново ги отвори. Престанах да се чувствам добре.

— Две десетилетия служба, Майкъл. Но такава нещо виждах за пръв път. Слязох от колата. Тя налетя право отгоре ми, онзи също. Паднаха на земята, но той продължаваше да я ръга. Чувах как ножът цепи кожата ѝ. Измъкнах пищова и го опрях в главата му. Едва тогава той си даде сметка за присъствието ми и спря.

— Не ми звучи познато, Джон.

— А би трябвало, а?

Кимнах.

— Нека довърша. И тримата бяхме на земята. Аз върху него с пищов в главата му, а момичето между нас. Лицето ѝ беше на двадесетина сантиметра от моето. Усетих миризмата на смъртта, знаеш ли?

Знаех.

— После се отделихме. Проснах мъжа на земята и му щракнах белезниците. Той не каза нищо. Фраснах го един-два пъти, но той продължаваше да мълчи. Погледнах момичето. Беше здравата надупчено. Включително в гърдите. Все още имаше пулс и аз извиках „Спешна помощ“.

Джон стана и пристъпи към прозореца.

— Тук е горещо, нали? — каза той и откряна едното крило.

— Навън е нула градуса, вали леден дъжд и духа бурен вятър — отбелязах аз.

— Бурен ли? — попита той и се извъртя към мен.

— Такъв е тук вятърът — свих рамене аз. — Не е много приятно.

Джон остави прозореца отворен и се върна на мястото си.

— И тъй, качихме момичето в линейката. Казах ли ти, че беше страхотно парче, Майкъл?

Очаквах подобно нещо.

— Нека отгатна — паднал си си по нея.

— За бога, Майкъл. Тя беше полумъртва, цялата в кръв. И беше почти дете.

— Продължавай.

— По-късно научих, че скочила от колата му и побягнала. Някакъв скапан шевролет, зарязан по средата на улицата с включен двигател. Отворих багажника и какво да видя?

— Какво?

— Найлон. На рула. И възета. Цял куп възета. Отворих вратата откъм шофьора. И двете седалки бяха в кръв. Много кръв. Под тях бяха монтирани държатели, изработени по поръчка. В единия имаше пушка с рязана цев, а в другия — мачете. В сенниците над стъклата — същата работа. Единият пригоден за пистолет, другият за нож.

— Не му е било за пръв път, а?

— Не, сър — поклати глава Джон. — Свалих го в центъра и го заключих в пандиза. Минаваше полунощ и реших да се разправам с него на следващата сутрин.

— И?

— На другата сутрин го нямаше.

— Как така го нямаше?

— Тогавашният шериф. Ти не го познаваш. Дейв Белмонт.

— Чувал съм името.

— Хубав човек, ченге от кариерата. Вече покойник. Не търпеше оплаквания. Затваряш си устата и си излежаваш наказанието. Такъв беше. Както и да е. Белмонт ме вкара в канцеларията си и ми каза да забравя цялата работа. Човекът го няма, точка. Нищо не се е случило. А после ми даде това...

Джон Гибънс бръкна в джоба си и извади парче зелено кадифе. В него беше увит сребърен полицейски медал за заслуги. Най-високата награда, с която може да бъде удостоено едно чикагско ченге. Получиш ли го, можеш да смяташ кариерата си за сигурна.

— Тези неща не се раздават лесно, Джон.

— Част от сделката. Аз получавам медала, повишение и увеличение на заплатата. В замяна...

— Забравяш за онзи тип.

— Точно така. И го забравих.

— А какво искаш сега, девет години по-късно?

— Нищо не искам. Но я виж какво получих.

От другия джоб на Гибънс се появи плик.

— Какво е това?

— Писмо.

— Виждам, че е писмо.

— От момичето. Онова, окървавеното.

— Отпреди девет години?

— Аха.

— Значи не е умряла?

— Трябва да ѝ помогнем, Майкъл.

— Ние?

— Поразрових тук-там — сви рамене Гибънс. — Ама не стигнах доникъде.

Като детектив някогашният ми партньор беше истинска хала. От онези, които разбиват врати, без да мислят какво ще открият зад тях.

— Ти си най-добрият, с когото съм работил — продължи Гибънс. — Знаеш го, както и аз. Както и всички колеги. Ще ти бъда благодарен, ако ми помогнеш.

Ирландецът плъзна един плик по масата. Друг плик. Отворих го и се насладих на топлината, която се излъчваше от вътрешността му. Топлината на парите. Вдигнах глава.

— Разкажи ми за момичето.

Гибънс започна да говори, а аз взех писмото и неохотно го разгърнах.

2

Телефонът извънтя в три и половина на следващата сутрин. Хич не обичам да ми звънят посред нощ. Но телефонът продължаваше да звъни.

Посегнах към слушалката и съборих апарата на пода. Станах да светна лампата и си ударих палеца в металното краче на нощното шкафче. Изругах и вдигнах слушалката. Гласът насреща беше приятно задъхан, но определено непознат.

— Мистър Кели?

— Да.

— С мистър Кели ли разговарям?

С кого друг, помислих си и се опитах да си представя лицето на този глас.

— Мистър Кели, обаждате ви се Лайза Бам от новините на Канал шест.

Три въпроса възникнаха в ранната утринна мъгла, както наричам мозъка си: Какъв тип жена може да има фамилно име като Бам? Защо ме търсят от новините на Канал шест в три и половина сутринта?

— Здравсти, Лайза Бам — рекох. — Какво мога да направя за вас?

— Обаждаме се за коментара ви относно...

Лайза спря, в слушалката се появиха приглушени гласове, които спореха за нещо.

— Мистър Кели?

— Все още съм тук.

— Извинете — отново се задъха гласът.

— Тук сме, Лайза. Вие и аз, в три и половина сутринта.

— Да, мистър Кели. Обаждам се да чуя коментара ви за смъртта на мистър Джон Гибънс, застрелян тази нощ.

В шкафчето до леглото държа един екземпляр на „Илиада“, оригинално издание на гръцки. Редом с него е преводът на Ричард Латимор — според мен единственото преводно издание, което си струва да има човек. Зад двете книги лежеше деветмилиметрова берета

в кожен кобур. Латимор едва ли би одобрил подобно съжителство, но Одисей със сигурност не би имал нищо против. Проверих пълнителя на беретата, а после и предпазителя. Лайза продължаваше да говори.

— Доколкото ми е известно, Гибънс е бил убит с два куршума в областта на стомаха. На Флотския кей, но не във водата. Мистър Кели?

— Слушам, Лайза.

— У него е била открита ваша визитка и ние решихме, че...

— Къде се намирате, Лайза?

Тя се изненада. Сякаш всички жители на Чикаго трябваше да знаят къде работи новинарският екип на Канал 6.

— Норт Макклърг Корт номер триста.

— Разполагате ли с видеоматериал от местопрестъплението?

— Да, разбира се.

— Ще направя официално изявление, но в замяна искам да видя този материал. Става ли?

Лайза, естествено, беше готова. Но там се чуваха и други гласове. Секунда по-късно тя се върна на линията.

— Става, мистър Кели.

— Добре, Лайза. Доскоро.

Затворих телефона и започнах да се обличам.

3

Наклонът беше първото нещо във връзка с Канал 6, което ми направи впечатление. Не редакционният уклон, а наклонът. Сградата на телевизията беше построена върху терен, който бавно се свличаше към езерото Мичиган. По-умните сред нас вероятно биха сметнали, че свлачището и плъзгането към пропастта са подходящи аналогии за местните телевизионни новини в Чикаго. Аз обаче, който не бях толкова умен, дойдох тук единствено заради Лайза Бам.

Което не означава, че съм забравил Джон Гибънс. Напротив. Но той беше мъртъв и нищо не можеше да промени този факт. От друга страна, ме бяха вдигнали от леглото в четири сутринта. В момента крачех по коридора с изкуствена настилка към един нюзрум, обитателите на който със сигурност щях да намразя или да презра. Целта ми беше да изгледам записа и да получа някакво впечатление относно убийците на Гибънс, преди ченгетата да потулят всичко. Мисля, че това бе повече от достатъчно за човек, когото бях срещнал вчера след четиригодишна пауза. Правех всичко, което беше по силите ми. Включително и предстоящата среща с Лайза Бам.

Тя седеше в остъклена кабинка в дъното на залата. Отпиваше от нещо, което приличаше на кафе, и пушеше нещо, което приличаше на цигара.

Беше поне метър и седемдесет и изглеждаше страхотно. Точно както би трябвало да изглежда млада професионалистка в динамичен нюзрум. Представете си дълъг пуловер и прилепнали джинси. Дългокрака и атлетична фигура, дълга кестенява коса и млечнобяла ирландска кожа. За такава жена си струва човек да стане в четири през нощта. Но се оказа, че това не е Лайза Бам.

— Ей там — посочи тя с пръст.

— Значи вие не сте Лайза Бам, така ли?

— Там — повтори тя, без да вдига очи от разгънатия върху бюрото брой на „Трибюн“. По-точно върху страницата с кръстословицата.

— Седем отвесно — рекох. — Осембуквена дума за *глупости*.
Опитайте *дрън-дрън*.

Тя вдигна сините си очи от проклетите квадратчета.

— Дрън-дрън?

Кимнах, а тя запълни квадратчетата.

— Става.

— Какво да кажа? Просто ме бива с думите.

— Покажете колко сте добър ей там. — Тя посочи другия край на залата. Този път се усмихна, слава богу.

„Ей там“ беше нюзрумът на Канал 6. Готов за емисията в четири нула нула, в неделя сутринта. Предвид посочения час там се действаше доста организирано. Насочиха ме към дълга редица от сиви кабинки. В последната от тях открих чифт крехки рамене, приведени над телевизионен монитор. Една ръка държеше хронометър.

— Лайза Бам — извих въпросително глас аз.

Над монитора се появи чифт очила с рамки, които са били модерни някъде през 50-те. Бледото лице под тях се разкри в гримаса, която би трябвало да мине за усмивка. Понякога нещата изглеждат адски приятно. Докато не станеш от леглото, разбира се.

— Да? — рече задъхано тя.

Представих се. Моливът на Лайза посочи към кабинките в дъното. Бяха зелени. Вероятно за да ги различават от останалите.

— Там, моля. Даян иска да разговаря с вас.

Това предполагаше, че познавам Даян. Аз обаче нямах никаква идея вероятно защото не си падах по Канал 6. Е, по всичко личеше, че Даян е главното действащо лице в малката ни драма. Дано да бе по-приятна за гледане от Лайза.

— Даян?

Трите глави около малкото бюро се извърнаха към мен в съвършен синхрон. В погледите им прочетох добре тренирано презрение. Цербер седеше в дъното на нюзрума. Или ако предпочитате, гърнето злато в края на дъгата на новинарския екип на Канал 6. Звездата. Водещата.

— Имате предвид мис Линдзи — обади се една от главите.

— Предполагам — отвърнах.

С бързите и точни движения на опитен детектив завъртях Нейно Величество заедно със стола й. Даян Линдзи ахна. На ушите си имаше

чифт слушалки, свързани с малък монитор. Не беше чула нито дума от разменените реплики. На екрана се появи носилка на колелца. В долния ѝ край лежеше мека филцова шапка. Двамата санитарии натовариха Джон Гибънс в линейката. После камерата улови самотна гилза, студено проблясваща в чикагската нощ.

— Тук съм по ваша покана — рекох. — Искам да видя целия запис.

Сътрудничките на Даян оформиха нещо като полукръг около мен. Две от тях извадиха бележници, а третата ме огледа така, сякаш ми вземаше мерки за ковчега.

— Мис Бам ви е обяснила за какво ще говорим, нали? — попита Даян.

— Няма да говорим за нищо, преди да се отървем от публиката — отсякох аз.

Даян погледна към триото, което побърза да се оттегли в ъгъла.

— А сега да си побъбрим, мистър Кели.

Разкопчах кобура на беретата, която успях да вкарам в сградата въпреки рецепционистката, която, ако имаше господ, трябваше да бъде Лайза Бам. Оставих пищова на бюрото, а Даян издърпа нов молив от поставката над главата си. Пъхна го в електрическата острилка, а очите ѝ опипаха оръжието. Миг по-късно огледа добре заострения графит и посочи с него купчината юридически документи до лакътя ми.

— Преди да ви позволим достъп до заснетите материали на Канал шест, ще трябва да подпишете всичко това.

— Искате да кажете *новините* на Канал шест — поправих я аз.

Тя се усмихна, аз хванах писалката.

— Ето, готово. Ако новинарският екип иска да ме съди, ще трябва да се нареди на дългата опашка в коридора.

Направих широк жест, който обхвана целия нюзрум. Даян само ме гледаше.

— А сега ми кажете откъде познавате мистър Гибънс — започна спокойно тя.

— Искате да кажете откъде го *познавах* — поправих я аз. — Нали вече е мъртъв?

Леко кимване. Официално потвърждение на смъртта на Джон Гибънс.

— Преди време бяхме партньори — рекох. — В полицията.

— Имате ли представа какво се е случило на кея?

— Никаква.

— В джоба му бе открита ваша визитка.

— Бяхме приятели.

— Застреляли са го с деветмилиметров полуавтоматичен пистолет — рече Даян и погледна към моя патлак на бюрото.

Аз свих рамене.

— В момента сте частен детектив — уточни тя.

Кимнах. Започвах да се отегчавам.

— Нека ви помогна, Даян. Така ще свършим по-бързо. Не, ние не работехме заедно. Да, бих могъл и да ви излъжа. Ако работехме заедно върху някакъв случай, със сигурност нямаше да го призная пред вас. Не и без да получа нещо в замяна. А сега ще пуснете ли видеозаписа, или предпочитате да си го взема за домашно?

— Защо ви е?

— Ченгетата вече са ви информирали за мен, нали?

Дойде ред на нейното колебание.

— Те или ме подозират в убийство, което дори според вас би било безумие, или искат да разберат върху какво е работил Гибънс — добавих аз.

— А върху какво е работил?

Спрях изучаващ поглед върху част от зелената кабинка, малко над главата на Даян, вляво.

— Добре, Кели — въздъхна тя. — Това за ченгетата е вярно. Те искат да говорят с теб. Питам се защо.

Свих рамене и зачаках.

— Ето какво ще ти предложи — продължи тя. — Ако ми попадне нещо, което можеш да използваш, веднага ще те уведомя. Преди да уведомя ченгетата, ако е възможно. Но ние говорим за двупосочна улица. Ако ме прецакаш и...

Отново свих рамене.

— Стига ти да не ме прецакаш.

— Добре, разбрахме се — кимна Даян и протегна ръка.

Задържах я малко по-дълго от необходимото и попитах:

— Кога ще получа записа?

Тя извади една видеокасета от бюрото си.

— Второ копие на материала, който заснехме тази нощ. Можеш да го вземеш със себе си, но при едно условие.

— Какво е то?

— Да вземеш и мен.

Приблизително три минути и половина по-късно вече бяхме в таксито, което се насочи на юг по Мичиган авеню.

4

А сега очаквате да обърнете страницата и да регистрирате началото на скандалната ми връзка с една червенокоса дама, нали? Грешите. Даян просто се шегуваше, използвайки малко странен хумор за известна водеща.

Но все пак ме почерпи едно питие. В пет часа сутринта Чикаго предлага доста ограничени, но за сметка на това интересни възможности. Отидохме в „Инкуел“ — посещавано от журналисти заведение, сгушено в сянката на моста на Мичиган авеню.

— Наздраве, мистър Кели.

Пиеше уискито си чисто, отделно от водата, с която го омекотяваше. Аз предпочетох бира „Милър Лайт“. Май и двамата си придавахме важност.

— Наздраве, мис Линдзи.

— За вашия приятел.

— Колега — поправих я аз и едва не си счупих зъба в черупката на някакъв фъстък, която явно беше запълнена с цимент. Когато все пак я разтворих, вкаменените парченца се посипаха по пода под формата на ситен прашец. — Вчера следобед видях Джон Гибънс за пръв път от четири години насам.

— И си му дал визитката си?

— Имаше нужда от помощ във връзка с едно разследване. Нападение над жена преди много години.

Направих знак на бармана, но той беше задрямал. Замерих го с един фъстък, който за малко не го накара да се блъсне в хладилника с бирите. Донесе ми още една.

— А десет часа по-късно Гибънс го прострелват, и то смъртоносно — отбеляза Даян.

— Най-лошото възможно прострелване — кимнах аз.

Тя опразни чашата си. До лакътя ѝ моментално се появи още една, пълна.

— Знаеш ли как му викаме на това в новинарския бизнес?

— Съвпадение?

— Не, мистър Кели. Викаме му новина.

— Не знам много за новините. Но за убийствата поназнайвам нещичко. Гибънс не беше от хората, които ще тръгнат на сляпо. Той умееше да се пази.

Кратката ми реч накара Даян да се позамисли.

— Приятелят ти е бил застрелян от разстояние трийсет до шейсет сантиметра — каза тя и плъзна по масата копие от първоначалния полицейски доклад. — Бил е без оръжие, липсват следи от борба.

Хвърлих едно око на доклада и го оставих до лакътя си.

— Това е интересно, мис Линдзи. Но нека ти задам един въпрос: Колко изкарваш в телевизията?

Водещата плъзна чашата си на бара и стана да си върви. Спрях я по възможно най-небрежния начин.

— Не си тръгвай обидена. Да речем, че е половин милион.

Тя отново се надигна.

— Добре де, милион — бързо добавих аз. — Защо някой, който печели един милион долара, ще хукне посред нощ да отразява историята за някакво пенсионирано чикагско ченге, на което са му видели сметката?

Даян се усмихна. Може би малко по-бързо, отколкото трябваше. После се извърна към бармана. Аз свих рамене и пристъпих към прозореца. Навън се развиделяваше. Неясните очертания на сградите сякаш се преплитаха едни в други. Над реката се носеха облачета мъгла, които сякаш извираха от езерото Мичиган.

Даян се приближи към мен и ми предложи ново питие. Този път уиски като нейното. Опря чело в стъклото и замълча. Остана известно време така. Нощта бавно отстъпваше място на утрото, което докосна Ригли Билдинг и се плъзна надолу, сякаш се канеше да стопли града.

— Какво целиш, Кели?

— А?

Тя се извърна и ме дари с погледа, присъщ само на неомъжените жени, надхвърлили трийсет.

— На колко си години? Трийсет и две, трийсет и три?

Отпих глътка уиски и кимнах. Всъщност бях на трийсет и пет, но нима имаше значение?

— Бил ли си женен?

Поклатих глава.

— Сгоден?

Ново поклащане.

— Страх ли те е?

Вдигнах рамене. Тя също.

— Би трябвало при тези умения за водене на разговор — констатира тя.

— Очарователна си.

— Какво знаеш за телевизионния бизнес в Чикаго?

— Знам да си пускам телевизора.

— Чикаго е третият по големина телевизионен пазар в страната — поясни тя. — Истинско змийско гнездо. В момента карам последната година от договора си с директор на новините, който си пада по блондинки с готини тела. За съжаление не съм нито едното, нито другото.

Прииска ми се да възразя, но благоразумието надделя.

— Трябва ми сериозна новина. В противен случай ще снимам реклами във Флинт, щата Мичиган, най-много след шест месеца. Едва ли ще ми допадне много, особено след петте години, прекарани в Чикаго. На практика никога не съм харесвала Флинт. Изводът е, че не разполагам с време, Кели. В този смисъл полицията не ми помага кой знае колко, ти също.

Слава богу, че изрече всичко това с усмивка.

Когато напуснахме „Инкуел“, на небето се беше появила тънка мъглива розова ивица. Задържах вратата за две ченгета, които познавах. И двете цивилни. Зърнали Даян, те се сгушиха в яките си, но тя не ги забеляза. Беше се умълчала. Може би си мислеше за убийството. А може би се колебаеше дали да не скочи в леглото с мен. Или просто беше пияна.

— Виж какво ще ти кажа — обади се тя накрая. — Вземи да прочетеш полицейския доклад и да изгледаш записа, пък после пак ще говорим.

Пред нас спря такси. Тя се настани на задната седалка и свали стъклото.

— Беше ми приятно, мистър Кели.

— Чао, Даян.

Таксито потегли, после спря.

— О, и още нещо, мистър Кели.

Приведох се напред. Тя също. Лицата ни бяха на сантиметри едно от друго.

— Да, Даян?

— Убиецът на приятеля ти е стрелял от упор. Кое то ме кара да си мисля, че Гибънс го е познавал. И му е имал доверие.

Кимнах.

— Това не те ли прави главен заподозрян, мистър Кели?

Тя примигна веднъж и зачака отговор.

— Пак ще си поговорим, Даян — отвърнах аз, почуках с длан по покрива на таксито и го изчаках да потегли.

Разбира се, че беше права. Джон Гибънс бе познавал убиеца си. И му бе вярвал. Освен ако не беше жена. В такъв случай всички догадки отпадаха.

5

Таксито ме свали на половин пряка от дома. Преди да завие зад ъгъла, от ауспуха му излетя облаче бял дим, което раздражни гърлото ми. Апартаментът ми се намираше в триетажна сграда без асансьор. Беше на хубаво място, особено през лятото. Само на две преки от Ригли Фийлд.

Имах всички основания да очаквам, че на прага ще ме чакат най-добрестните мъже в Чикаго. Вместо тях заварих неделния вестник и една блондинка от събота вечер. Не задължително в този ред.

Усмивката ѝ сгря стъпалата пред входната врата. Побързах да се приближа, за да сгрее и мен. Реших, че все още не се е раздрънкала, което беше най-доброто за момента. Оказах се прав.

— Здравейте, мистър Кели. Аз съм Илейн Ремингтън — жената от писмото на Джон Гибънс. Онази, която за малко не я утрепах.

От чантичката на мис Ремингтън се появи един напълно годен за употреба деветмилиметров пищов, който се насочи някъде в областта на лявото ми око.

— Бих искала да говоря с вас — обяви дамата.

— Разбира се — отвърнах.

Извадих ключовете от джоба си, но изпитах известни затруднения с улучването на ключалката. Така става, когато срещу теб е насочен напълно годен за употреба деветмилиметров.

— Ако забележиш някое ченге вътре, само извикай — рекох. — Веднага ще го гръмна.

Тя беше престанала да се усмихва.

— А най-добре е сама да свършиш тази работа.

Дулото подканящо помръдна. Влязох в апартамента си.

Настаних я на най-добрия стол в най-добрата част на жилището. Както би постъпил всеки истински джентълмен. Освен това пистолетът беше в нейните ръце и тя имаше право на избор.

— Искаш ли кафе? — попитах.

Тя поклати глава и измъкна пистолета от кобура на кръста ми.

— Благодаря — рекох. — Какво ще кажеш за малко портокалов сок?

— Може — отвърна тя. — Портокаловият сок е богат на калий. Жените имат нужда от него, както знаеш.

Не знаех, но предпочетох да не споря.

Тя извади пълнителя на пистолета ми и провери цевта. Аз надникнах в хладилника за някое друго оръжие. Но не открих. Очевидно тя вече беше стигнала до същото заключение, защото подхвърли:

— Съжалявам за пистолета, мистър Кели. Предпазна мярка, нищо повече. Момичетата трябва да могат да се защитават.

Сложих чашата с нектара пред нея и се оттеглих на не особено удобното място на канапето.

— Откъде да знам, че си момичето от писмото? — попитах.

Тя се надигна от стола и започна да разкопчава блузата си с една ръка. За своя чест ще кажа, че очите ми останаха на най-долното копче, до което пръстите ѝ така и не стигнаха.

— Виж — рече тя.

Белегът беше пурпурен, с дебели назъбени краища. Започваше почти от ключицата.

— Стига дотук — добави тя и докосна талията си. — Знаеш ли колко литра кръв има в човешкото тяло, мистър Кели?

Не знаех.

— Четири. Аз изгубих три от тях. На практика тялото ми трябваше да се напома отново. С кръв, разбира се.

Пистолетът леко помръдна, след което отново се фокусира върху мен.

— Той ме изнасили, мистър Кели. Предполагам, че Гибънс го е споменал. Върза ме като прасе и ме изнасили. Преди това ми се смееше.

Отметна косата си назад, кожата под дясното ѝ око леко потрепна.

— Виж какво ще ти кажа, мис Ремингтън — рекох. — Махни тоя пицов и нека си поговорим като нормални хора.

— Гибънс щеше да ми помогне, ама го убиха — рече тя.

— Откъде знаеш?

— Снощи го видях. В един бар на „Холстед“ и „Дайвърси“, казва се „Скритата детелина“. Често ходеше там. Знаеш ли го?

Знаех го.

— Там той ми разказа за теб. Каза, че си обещал да помогнеш. Каза още, че разполагал с улика. Трябвало да се срещне с някакъв тип на Флотския кей.

— А ти го проследи, а?

Тя погледна встрани.

— Трябваше да дойде у дома някъде към полунощ. Не дойде и аз отидох на кея да го търся. Открих го да лежи там и се обадох в полицията.

— Разпитвах ли те?

— Допреди половин час. Питаха ме и за теб.

— Колко хубаво от тяхна страна.

— Защо са го направили според теб?

— Нямам представа, мис Ремингтън.

Усмивката ѝ стана напрегната, а тикът под окото се усили и заприлича на пулсиране. Измерих разстоянието между ръката си и пистолета. Не беше добро.

— Мислиш, че аз съм убил Гибънс, а? — подхвърлих. — Застреляли са го с деветмилиметров. Занеси тоя в полицията и накарай твоите приятели да направят експертиза.

Очите ѝ се насочиха към пистолета ми на масичката за кафе.

— Но първо ми кажи защо според теб съм го убил — добавих аз.

— Не знам, мистър Кели. Какво ти каза Джон?

— Показа ми писмото ти.

Посегнах за цигара. Тя вдигна пистолета и аз ѝ показах пакета „Марлборо“.

— Добре — рече тя.

Кръстосах крака. Тя също, но се получи по-хубаво.

— Гибънс ме помоли за помощ — рекох. — Даде ми и аванс. Може ли?

Извадих плика с парите от джоба на сакото си и го подхвърлих на масата. Тя дори не го погледна. Запалих цигара и продължих:

— Технически погледнато, ти си моя клиентка. Но доколкото виждам, нямаш особена нужда от защита. Поне за момента.

Всмукнах дълбоко и бавно изпуснах дима. Тя леко се закашля, а аз се усмихнах. Понякога живеем единствено за малките си победи. После тя приключи с кашлянето и попита:

— А останалото, мистър Кели?

На подобен въпрос винаги ти се иска да имаш отговор, особено когато някой е насочил цев между веждите ти.

— Останалото от какво?

— Не ме разигравай, мистър Кели. Какво още ти каза Гибънс?

Възможностите за размяна на остроумия изглеждаха многобройни, да не говорим за създаването на по-близки и смислени взаимоотношения. Е, имаше и друга възможност — просто да ме гръмне и да приключим с въпроса. После някой звънна на вратата и мигът отлетя.

— Очакваш ли някого? — попита Илейн.

— Никой, който да те впечатли.

— Ще се скрия в коридора.

Грабна портокаловия сок, прибра пицова в чантичката си и тръгна към спалнята. Звъненето се повтори.

— Идвам.

Отворих вратата и се сблъсках с лъскава полицейска значка.

— Майкъл Кели? — попита гласът зад нея.

— Къде се губите досега, по дяволите? — отвърнах.

6

Единият полицай стоеше мирно. Другият подритваше някакво камъче на стълбите, а раменете му бяха напълно отпуснати. Аз стоях на най-горното стъпало, с гръб към вратата. Двамата ме гледаха с присвити очи, заради яркото утринно слънце. Още по-добре. Помислих си за Илейн Ремингтън, останала сама в апартамента и получила пълната възможност да се порови из вещите ми. Не беше добре. Отпуснатият отново размаха значката си. Вероятно за да прогони всякакви съмнения. Успях да зърна позлатеното покритие, но никакво име.

— Дан Мастърс — осведоми ме онзи. — А това е партньорът ми Джо Рингълс.

Рингълс почти ми отдаде чест. Изглеждаше безпомощен без палка в ръка.

— Нас чакаш, а? — подхвърли Мастърс. — Питам се защо.

Той беше по-възрастният от двамата. Прошарена, късо подстригана коса, разкриваща високо чело и прилепнали уши. Веждите му бяха прорязани от ситни белези. Останалата част от лицето му представляваше подпухнала маса с червени дупки на мястото на очите и подвижен процеп вместо уста. Така изглежда всеки след двайсет години служба и много пиене.

— Джон Гибънс — рекох. — Мой приятел, снощи са го застреляли.

— Ще ни кажете ли откъде знаете това, сър? — обади се Рингълс. По-младият от двамата, с късо подстриганата кестенява коса и високо избръснатите бакенбарди. Почти нямаше вежди, а кожата на лицето му беше гладко изпъната. Брадичката му беше безволева и го правеше лесна мишена. Обърнах му гръб, което не му хареса.

— Зададох ви въпрос, сър — рече той и направи крачка напред.

Ако се бях замислил, този тип нарушаваше личното ми пространство. Но аз не се замислих, а просто го фраснах. Не е голяма работа, стига човек да знае как се прави. Пет-шест сантиметра от

слънчевия сплит. Мисля, че Мастърс изобщо не забеляза. За разлика от Рингълс, който се просна по гръб. За щастие в храстите срещу входната врата, защото площадката беше доста кална.

— Хей, внимавай — рекох.

Рингълс се надигна от калта с изваден пищов. Изглеждаше толкова глупаво, че като нищо можеше да го използва. За късмет Мастърс реши да се намеси.

— Прибери го, Джо — рече той.

Рингълс се втренчи в мен. Аз не помръднах, опитвайки се да успокоя чука в гърдите си. Той бавно отлепи пръст от спусъка и извади белезниците. Аз се обърнах към по-възрастното ченге.

— Арестуван ли съм?

Мастърс погледна в пространството, някъде между Рингълс и мен. После поклати глава и белезниците изчезнаха.

— Ще дойда сам — рекох. — Стига твоите момчета да нямат нищо против.

Мастърс вече крачеше към колата си.

— Кметството — подхвърли през рамо той. — Имаш един час.

Влязох вкъщи. Рингълс остана да почиства задната част на панталоните си. Спрях зад вратата и се ослушах. Нищо. Обърнах се и тръгнах към всекидневната.

— Прибрах се, скъпа.

Задната врата на апартамента ми зееше отворена, а Илейн Ремингтън беше изчезнала. Беше успяла да прерови нощното ми шкафче, но без да пипа запасите ми от свръхтънки презервативи. Останах леко разочарован.

На огледалото над скрина беше изписала телефона си с червило. Като на кино. Познах цифрите, но си ги преписах. После напълних джобовете си с пари. И друг път бях ходил при чикагските ченгета. Исках да съм подготвен.

В сградата на кметството, на ъгъла на „Холстед“ и „Адисън“ се помещаваше най-старото действащо полицейско управление в Чикаго. И си му личеше. Преброих седем ченгета, които работеха в приемната. Никое от тях, включително жените, не тежеше по-малко от сто и двайсет килограма. Повечето от тях тракаха на пишещи машини „Силектрик“, заредени с бяло-розово-зелени формуляри за полицейски протоколи. Със съответното индиго между отделните листове. От най-отдалечения ъгъл на помещението мрачно ме гледаше самотен компютър марка „Санио“, произведен някъде през 1982 г. Беше покрит с остатъци от закуска и бирени петна, посипани със зеленикава мазилка от влажната стена.

— Да вървим.

Рингълс беше изчезнал. Мастърс го беше сменил с някакъв тип с огромни размери.

— Това е Бъбълс — промърмори той и махна някъде към колана на дебелака.

— А как се казва останалата част от него? — опитах се да остроумнича аз.

Мастърс се ухили и кимна към вътрешността на управлението. Бъбълс ме хвана за лакътя. Последвах го с готовност.

Стаята беше с бели стени. Обзавеждането се изчерпваше със завинтени в пода пластмасови столове и маса с напукан ламиниран плот. На една от стените имаше огледало.

— Кметът ще присъства ли? — попитах.

Мастърс ме тресна в бъбреците. Главата ми се блъсна в насрещната стена, в устата ми се появи метален вкус. Обърнах се точно навреме, за да поема огромния юмрук на Бъбълс, който се заби в лявото ми слепоочие. Отражението ми в огледалото бавно се свлече към пода. Краката ми поеха в различни посоки — единият наляво, другият надясно. Отпуснах глава на гърдите си и простенах тихо. Чифт крака спряха пред мен. Отскочих от пода с един десен прав. Улучих, но

не беше достатъчно. Бъбълс контрира с палката си. Явно умееше да я използва. Чух как коляното ми пропуква още преди да усетя болката и се тръшнах на задник. Мастърс отново взе думата.

— Кели?

Завъртях се и фокусирах поглед върху полица. Очите му пак си бяха зачервени и хлътнали. Без да демонстрират особен интерес.

— Може и да не харесвам особено Джо Рингълс — рече той. — Но той е ченге, а ти не си. Поне от известно време насам.

Кимнах и се опитах да стана.

— Сигурно си прав. А сега ми кажи защо съм тук.

Мастърс погледна към Бъбълс, който сви рамене. Явно съжаляваше, че купонът приключи прекалено бързо.

— Знаеш защо.

— Тъй ли?

Детективът въздъхна и хвана слушалката на белия телефон, окачен на бялата стена. Един униформен внесе папка, на която с големи черни букви беше написано „Отдел Убийства“. Сякаш се гордееха с наименованието. Униформеният и Бъбълс се оттеглиха. Изплюх малко кръв и подхвърлих на дебелия, че ще се видим по-късно.

Мастърс зае единият от трите стола в стаята. Аз се настаних на другия. Папката легна между нас, а Мастърс ми прочете правата.

— Искаш ли адвокат? — попита той, след като свърши.

— Да познаваш някой добър?

Той разтвори папката и измъкна някакъв лист. Снимка на Джон Гибънс, три на четири. Лежеше на бетонна алея с отворена уста и дупка в корема. Появи се още един лист. Увеличена снимка на пръстов отпечатък.

— Свален е от гилзата, открита на местопрестъплението — поясни Мастърс, после измъкна поредния лист. — А този го открихме в архивите. Частично съвпадение.

— Не думай — вдигнах глава аз.

— Компютърът изплю името ти заедно с няколко други. Частен детектив, бивш полица.

Останах втренчен в извивките и заврънкулките малко по-дълго от необходимото. После вдигнах глава към Мастърс, който скрито ме наблюдаваше.

— Частично съвпадение значи — промърморих. — По колко пункта?

— По четири.

— По мое време бяха необходими минимум девет, за да привлечеш вниманието на прокуратурата. Променено ли е това правило, господин полицай?

— В джоба му открихме твоята визитка. Има частично съвпадение при гилзата. Обясни ми го. И най-вече откъде знаеш толкова много.

— Явно си говорил с определени хора.

— Разследването е в центъра на вниманието ми. Никой не знае за него, освен аз, Рингълс и хората от лабораторията.

— А Даян Линдзи? — засякох го аз. — Червенокоса, показват я по телевизията.

Кожата около очите на Мастърс се сбръчка в усмивка, която така и не стигна до устните му. Който и да беше информаторът на Даян, той не се казваше Мастърс.

— Има и една друга жена, Илейн Ремингтън — добавих аз. — Руса коса, пурпурен белег от гърлото до пъпа.

Мастърс потрепна. Виждах как съобразява. Доста бързо.

— Дошла е директно при теб?

Кимнах.

— И беше в дома ти, когато се появихме?

— Да, в коридора.

— Бъди така любезен да обясниш малко повече.

Свих рамене.

— Преди години е станала жертва на въоръжено нападение — рекох. — Гибънс ѝ е помагал да открие нападателя.

— Докъде е стигнал?

— Защо не го попиташ?

За миг си помислих, че Мастърс ще извика Бъбълс за втори рунд. Но той не го направи.

— Но отпечатъкът е налице.

— Вярно е.

— Предостатъчно е, за да ти повдигнем обвинение.

— Имаш пистолета ми — въздъгнах. — Направи балистична експертиза и я сравни с куршума, който е убил Гибънс.

— Ще го направим, Кели, можеш да бъдеш спокоен. Веднага след като го извадим от приятеля ти. С тези куршуми стават доста любопитни неща. Едното е, че могат да се използват в различни оръжия. Някой ще си каже, че ти си гръмнал Гибънс и си изхвърлил оръжието на престъплението. Проблемът е, че си забравил да използваш ръкавици при зареждането на пълнителя. Може ли да си толкова глупав, Кели? Аз лично бих отвърнал „защо пък не“?

— Искам адвокат — рекох.

— Нямам нищо против.

Мастърс протегна ръка към телефона.

— Ще те прехвърлим в центъра — обясни той. — Окръжният прокурор иска да си побърбите. Междувременно ще помоля Бъбълс да ти намери някой приятелски настроен съкилийник.

8

Арестът в централното управление представляваше правоъгълна дупка с размери шест на четири. Покрай стената имаше дървена скамейка, която свършваше с дупка в пода, вероятно някога използвана за тоалетна. В килията имаше още седем души, трима от които бяха оковани с белезници към забити в стената стоманени пръстени. Приех го като лош знак и им направих малко място. Другите четирима лежаха в различни части на помещението. Вляво от мен някакъв бял тип с татуиран на челото орел чоплеше зелената боя от стената и я ядеше. Вдясно чернокож с прическа на Даяна Рос обясняваше на всеослушание, че не е хубаво да се яде боя. В един момент млъкна, извади тубичка с червило и започна да се разкрасява. Запитах се дали да не поискам единична килия, когато се появи надзирател с около сто и петдесет кила живо тегло.

— Ела с мен, Кели — каза той.

На табелката с името му бе изписано „Албърт Наяк“, но аз предпочетох да го кръстя Ал. Той отключи клетката и ме поведе към малка стаичка без прозорци в дъното на коридора. Тук ченгетата задаваха въпроси и по един или друг начин получаваха отговори. Ал ми свали белезниците и ми нареди да седна.

— О’Лиъри иска да говори с теб.

Ставаше въпрос за Джералд О’Лиъри, бивш полицаи и основна причина да се разделя със значката си. През последните двайсет и пет години същият О’Лиъри играеше ролята на окръжен прокурор на окръг Кук. Всеотдаен местен политик, той изпълняваше само две роли: или говореше пред камерата за новините в десет, или лижеше задника на човека, който управляваше Чикаго — почитаемия кмет Джон Джей Уилсън.

— Чакай тук — рече Ал и тежко се отдалечи, подрънквайки връзка с ключове в огромното си ръчище.

О’Лиъри се появи пет минути по-късно. Не го бях виждал от деня, в който подписах оставката си. Не се беше променил кой знае

колко: някъде към петдесет и пет, с гъста бяла коса, идеални зъби, ясни очи, голяма квадратна глава и празна усмивка, идеална за телевизията. Обичаше да гледа хората в очите и да стиска ръцете им. Преди две години започна да използва и другата си ръка, за да подчертае сърдечността на ръкостискането. Стар трик на Бил Клинтън, който вървеше много добре в огледалните коридори на чикагската политика.

— Майкъл Кели. Отдавна не сме се виждали. Да се качим горе и да си поговорим.

За секунди отново ме оковаха в белезници. Закрачих по коридорите в компанията на новия си най-добър приятел. Взехме асансьора, прекосихме покрит с килими коридор и влязохме в заседателната зала. Аз мълчах, а О'Лиъри си тананикаше нещо. Седнахме. Едно ченге ми свали белезниците. О'Лиъри заби нос в някаква папка, продължавайки да си тананика.

— „Прасетата на войната“ на „Блек Сабат“, нали?

Окръжният прокурор вдигна глава.

— Какво каза, Майкъл?

— Парчето, което си тананикаш. Нарича се „Прасетата на войната“, изпълняват го „Блек Сабат“, по-точно Ози Озбърн. Прав ли съм?

О'Лиъри се усмихна, престана да си тананика и обяви:

— Имаме малък проблем.

— Тъй ли?

— Познавах Джон Гибънс. Добър полицаи и добър човек.

Гласът му придоби онзи особен, леко тържествен тембър, който използваше по време на пресконференциите.

— Оценявам интонацията ти — рекох. — Наистина. Такава интонация изисква сериозни усилия. Всъщност тя е цяло изкуство, до което се прибегва само на екзекуции и ирландски погребения. Греша ли?

Окръжният прокурор продължи в същия стил.

— Майкъл. Убит е един бивш полицаи, а друг е затънал до шия в това престъпление. Лош ден за всички ни.

Размърдах се на стола. Беше тапициран и значително по-удобен от пластмасовия в управлението. Все пак предпочитах бялата стая и Мастърс насреща ми. Ако не броим един-два шута в главата, тук

водата беше доста по-дълбока, а течението — по-бързо. И в нея плуваше голяма риба.

— Веднъж вече поисках адвокат — рекох. — Ако ще ми предявяваш обвинения, нека поне го направим официално.

— Надявах се да не стигаме дотам.

— Надявал си се?

— Точно така. Мисля, че този отпечатък не е достатъчен като доказателство.

— Искаш да кажеш „недопустим от съда“ — поправих го аз.

О'Лиъри ме дари с онова тържествено кимане, което винаги съм очаквал от Чарлс Дикенс и затвора „Олд Бейли“.

— Прояви малко търпение, Майкъл. Не казвам, че са те натопили, но ако е така, възниква въпросът: защо?

Преди две години мъжът срещу мен беше подхвърлил в колата ми плик с кокаин, а после ме бе обвинил в незаконно притежаване на наркотични вещества и бе снел обвинението чак когато приех предложението да напусна полицията. Сега бяхме стари приятели, които отново обсъждат скалъпено обвинение с моята снимка отгоре. Нямахме как да не проявя изключително внимание.

— Ако искат да ме натопят, то го правят твърде несръчно — рекох. — Дори ти можеш да го видиш. Всъщност особено ти, господин окръжен прокурор. А що се отнася до въпроса защо, аз съм си наумил сам да потърся отговора.

О'Лиъри се усмихна и ме дари с хладен поглед. Тъглчетата на устата му хищно се присвиха, а аз потръпнах от мрачните спомени за миналото. Които бързо се смениха от не по-малко мрачните перспективи за бъдещето.

— За момента няма да повдигаме официално обвинение — обяви той.

— Докато не изскочи някое по-сочно заглавие?

Окръжният прокурор сви рамене. Сякаш беше направил всичко по силите си, но на някои хора просто не можеше да им се помогне.

— Последния път отказа да работиш с мен, Майкъл. И видя какво се случи. Дано този път поразмислиш. Желая ти приятен ден.

О'Лиъри напусна сцената отляво. Миг по-късно вратата отново се отвори и през нея влетя единственият ми приятел в прокуратурата

на окръг Кук, обгърнат в облак дим. В лявата си ръка Бенет Дейвис държеше пура, която миришеше адски приятно.

— Нали бяха забранили пушенето в държавните учреждения? — подхвърлих.

Помощник окръжният прокурор седна на стола, току-що освободен от шефа му, кръстоса крака, хвърли поглед на разкошната си „Маканудо“, а после ме дари с най-снизходителния си поглед.

— За *теб* е забранено, Кели. Докато аз съм друга работа.

Бенет Дейвис наистина беше друга работа: нисък и закръглен, оплешивял още на дванайсет, вечно влюбен в жени, които никога не можеше да има. Беше постъпил в прокуратурата направо от университета „Нортуестърн“, без да поглежда назад. Той беше тежката артилерия на О’Лиъри. Поемаше всички важни дела в Чикаго и рядко ги губеше. Моят приятел би могъл да започне частна практика, когато пожелае. Всяка от големите юридически фирми в Чикаго беше готова да му предложи шестцифрена заплата. Но той се задоволяваше с шейсет и пет бона годишно, от които отделяше по хилядарка на месец за наем на ергенското си жилище на Линкълн Скуеър. И всичко в името на една-единствена цел, която веднъж беше споделил с мен: да решава кой да влезе в затвора и кой да остане на свобода. Вече споменах, че този човек е различен.

— И така, Кели... Какво правим тук ние с теб?

— Питай шефа си.

— Това пък какво означава?

Когато О’Лиъри реши да се разправи с мен, Бенет беше държан извън играта. И до ден-дневен помощник окръжният прокурор таеше в себе си едно незаслужено чувство за вина.

— Нищо особено — отвърнах. — Просто аз най-добре знам кого съм убил, но за късмет Джон Гибънс не фигурира в този списък.

Бенет остави пурата в стъкления пепелник, който беше донесъл със себе си. После почука с показалец по заседателната маса. На дясната му китка забелязах часовник с кожена каишка. Евтин „Таймекс“. Той усети погледа ми и придърпа ръкава си върху часовника.

— Откъде познаваш Гибънс?

— Преди време бяхме партньори. Появи се вчера, най-неочаквано. Помоли ме за помощ по един стар случай. Нищо повече.

— Гибънс е давал показания в два мои процеса — рече Бенет. — Добър полицай. Доказателствата им не струват, Майкъл. Отпечатъкът може да принадлежи на поне хиляда човека.

— Няма майтап!

Бенет сви рамене, вдигна угасналата си пура и след кратък оглед я запали отново.

— О'Лиъри просто си придава важност. Трябва му място за изява. Но ти го знаеш по-добре от мен.

Помощник окръжният прокурор ме дари с онази усмивка, на която учат студентите в юридическия факултет точно преди да им обяснят концепцията за утрояване на щетите.

— Ще ти дам един съвет — продължи той. — Покрий се за седмица-две, докато изчезнеш от радара на прокуратурата. Същевременно може би ще направим някой арест и тогава всичко ще ти се размине. Разбираш ли?

Разбрах. И го споделих с приятеля си. Бенет Дейвис стана и тръгна към вратата. На прага спря, обърна се и насочи показалец в мен.

— Как е тя между другото?

Очаквах този въпрос.

— Никол е добре.

— Поздрави я от мен.

— Сам ще я поздравя.

— Тези работи не стават така. Тя пита ли за мен?

— Не, Бенет. Не пита за теб. Поне когато я виждам, а това става средно по веднъж в годината.

— Виждаш я веднъж в годината, но тя не пита за мен?

— Не пита.

— Значи трябва да ѝ се обадя.

— Обади ѝ се, Бенет. Но не се надявай твърде много.

— Тъй ли?

— Тъй. Тя не е твой тип.

— Май си прав.

Бенет Дейвис поклати глава, опитвайки се да осмисли този факт. После рече:

— Преди да те пуснем, ще трябва да дадеш показания.

Свих рамене.

— Но за това ще ти трябва адвокат, Майкъл.

Продиктувах номера на един човек и Дейвис тръгна да му се обади. След среща с един юрист денят ти и бездруго е загубен.

9

Излъгах Бенет. Виждам се с Никол доста по-често — може би веднъж в месеца. Обикновено на кафе в едно заведение на „Бродуей“, което носи името „Интелидженсия“. За мен то е най-доброто в града.

В онази вечер се появих там някъде около шест. Заварих обичайното присъствие. Двамата старци на бара пиеха кафе от големи чаши и обменяха кварталните клюки с Джема — кралицата на двойното макиато. В дъното неколцина студенти от „Депол“ топлеха длани на големите чаши с мляко и чукаха на лаптопите си. По средата седяха няколко клиенти с вид на журналисти, които пиеха двойно еспreso и обясняваха на всеослушание колко ненавиждат Джордж У. Буш.

На дългия плот пред витрината седеше една страхотна жена. Кожата ѝ имаше цвят на какао с пурпурен нюанс, скулите ѝ бяха високи и деликатни като всичко останало. Особено очертанията на носа, устата и брадичката. Загадъчната ѝ усмивка беше от онези, които неудържимо те привличат, изпълват те с радост, а след това те оставят да потънеш в блаженство, но и да копнееш за още. Тази жена беше Никол Андрюс. Тя работеше като експерт по ДНК анализ в лабораторията по криминалистика на щата Илинойс и бе моята най-добра приятелка.

— Извинявай, че закъснях — рекох.

Никол пиеше двойно капучино и прелистваше „Ню Йорк Таймс“. Тя положи пръста си между страниците и проговори, без да вдига глава:

— От колко време се познаваме, Майкъл?

Отговорът беше прост: цял живот. Аз съм израснал в суровата ирландска действителност. В Уест Сайд. Майка ми пиеше чай, гладеше купища дрехи и гледаше да не се пречка. Баща ми работеше на три места, за да изкара 8500 долара годишно. И вероятно по тази причина беше раздразнителен грубиян. Пиеше достатъчно, за да стига до обичайното си състояние — нещо средно между мрачно мълчание и

дива ярост. Първото беше лошо, но второто ме държеше буден през нощта.

Двамата с брат ми Филип спяхме на разтегателно канапе във всекидневната. Той беше с една година по-голям, с десет години потвърд и със сто години по-мъдър. На шестнайсет го хванаха да прониква с взлом в „Макдоналдс“. Всъщност ченгетата го спипаха заклещен във вентилационната шахта на покрива. Някакъв готвач чул викове, след като запалил скарата и започнал да пече кифлички с яйца. Малко след като Филип влезе в пандиза, той наръга с нож някакъв съкилийник, за което му лепнаха още десет години. Виждах го рядко, а после той взе, та се обеси с чаршафите си. На 23 април 1989 г. надзирателите го свалили от решетките, на които висял.

Нямах сестри, вероятно защото не ми трябваха. Но в замяна имах Никол. Срецнах я, когато бях на девет. Тя беше на седем. Случи се през един горещ следобед в края на август. Допусна грешката да мине по улицата, на която ритах топка с другите момчетии. Имаше един Макси, който беше по-голям от останалите — едър и закръглен хлапак от полски произход, много печен. На шестнайсетия си рожден ден си пръсна сърцето със свръхдоза спийдбол. Не плаках за него. Не си спомням и някой друг да го е правил.

Та този Макси сграбчи Никол изотзад, скъса блузата ѝ и я повали на земята. Ей тъй, за кеф. Тя се надигна, а той я удари по лицето. Още помня глухия звук, с който главата ѝ се тресна в паважа. Никол не се разплака, нито побягна. Просто се надигна още веднъж, опитвайки се да се отдалечи. Макси се наведе над нея и изкреця. Не за пръв път чувах думичката *негро*, нямаше да е и за последен. Но тази я запомних. Макси замахна още веднъж, този път със свит юмрук. Никол рухна като подкосена и вече не направи опит да се изправи.

Събраха се зяпачи. Всички, без изключение, с бял цвят на кожата. Някой изцвили, кръгът започна да се стеснява. Бяха възбудени, с хищен блясък в очите.

Не си спомням какво съм мислил, нито дори защо съм се раздвижил. Просто се озовах в средата на кръга и подадох ръка на чернокожото момиче. На скулата ѝ имаше морав оток, от носа ѝ течеше кръв. Но тя не я забелязваше. В погледа, който ми отправи, имаше любопитство. Сякаш искаше да седнем и да си поговорим за

проблемите, които все още не разбирах. В детските ѝ очи се четеше особена мъдрост, която се стовари върху ми със силата на бомба.

Това е всичко, което си спомням. Аз и Никол в центъра на кръга. Заобиколени от омраза, която не усещахме. Всичко отлетя в мига, в който Макси реши да се намеси. Той ме халоса изотзад и ми каза да вървя по дяволите. Сигурно съм му развалил кефа. На всичкото отгоре бях с две години по-малък от него и значително по-дребен.

Двайсет и шест години по-късно вече съм убеден, че умея да се бия. Междувременно го бях вършил между въжетата на ринга — не като аматьор, а за пари. За малко пари, но все пак достатъчно, за да се справя с всичко, което ме чакаше на улицата. Но на девет години все още не знаех какъв талант се крие в юмруците ми. Докато не ги стоварих върху Макси. Посиних едното му око, счупих му зъб и превърнах лицето му в поничка. После склочих пръсти около гърлото му и усетих пулсиращата мекота на трахеята. В същия момент Макси престана да се бие и започна да се тревожи. Видях го в бялото на изцъклените му очи. Усетих силата на гнева. Още малко натиск, и всичко щеше да свърши. За Макси, а вероятно и за мен. Беше толкова лесно. Толкова просто, толкова справедливо.

Секунди преди да смажа трахеята на Макси, на улицата се появи Филип и хукна към нас. Ритникът му ме улучи в главата и ме просна на паважа. Претърколих се и станах. На лицето ми грееше усмивка. За пръв път почувствах мрака, който затъмни погледа ми и изтри всякакви емоции от съзнанието ми. Не за последен път, а за пръв. Бях на девет години и това ми хареса. След време щях да го обикна. Но тогава то ме плашеше.

След Макси хлапетата в квартала предпочитаха да не се закачат с мен. С Никол също. Избягваха и да играят с нас, което нямаше значение. Никол ме разбираше. Разбираше и света, и то по начин, който беше извън времето. Двайсет и шест години по-късно отново бяхме заедно и разговаряхме за убийство. В любимото ни кафене.

— Познавам те цял живот — рекох.

— И съм най-добрата ти приятелка?

— Да.

— Защо моят най-добър приятел е арестуван по подозрение в убийство, прекарва половината ден в затвора, но не вдига телефона да ми се обади?

Малко след дванайсет на обяд най-накрая ме пуснаха от прокуратурата. Подобна новина бързо се разчува.

— Вече си чула? — вдигнах глава аз.

— Да, Майкъл, чух. Освен това познавах Джон Гибънс. Би ли обяснил защо окръжният прокурор подозира, че именно ти си го убил?

— Сложно е — рекох.

— Така ли? Е, можеш да започнеш, когато пожелаеш.

Никол се облегна, отпи глътка капучино и зачака. Тя беше от хората, които умеят да чакат. Знаех го от опит. Поех си дъх, но в същия миг от чантичката ѝ се разнесе жуженето на мобилен телефон. Никол вдигна пръст и погледна екрана.

— Изчакай ме за малко. Трябва да отговоря.

Приятелката ми стана и се отдалечи. Аз разбърках кафето си. След няколко минути тя се върна.

— Извинявай — промърмори тя. — Виж какво. Давам си сметка, че въпросът е важен, и много искам да чуя обясненията ти. За съжаление трябва да тръгвам.

— Няма проблем — рекох. — Какво е станало?

Никол облече палтото си.

— Казах ли ти за специализирания отряд, в който съм включена?

Поклатих глава.

— Ела, ще те закарам. И бездруго си ми на път.

Тя подкара на север по „Бродуей“, после зави наляво по „Адисън“. Говореше бързо, без да отделя очи от пътя.

— Преди месец щатът сформира първия си специализиран отряд за борба с насилието.

— За пръв път чувам за него.

— Тогава слушай. В него са включени специално обучени медицински сестри, детективи, криминалисти и адвокати. Задачата ни е да разследваме всички случаи на сексуално насилие в града.

— Защо точно сексуално насилие?

— По много причини. Основната сред тях е липсата на опит при събиране на уликите и веществените доказателства. Знаеш как е. Жертвата е травмирана. Медицинският персонал се опитва да я успокоява и да вземе съответните проби.

— А в същото време ченгетата се опитват да получат показанията ѝ.

— Точно така. И настъпва пълна бъркотия.

Никол се плъзна покрай Ригли Фийлд и пое наляво по „Лейкуд“.

— Докато специализираният отряд е нещо по-различно — продължи тя. — Всеки върши точно това, за което е обучен.

— Тоест медицинският персонал си взема пробите и...

— И нищо повече. Не комуникира с жертвата по никакъв начин. Това е работа на детективите и юристите.

— Така се стесняват възможностите на защитата да маневрира по време на процеса.

— Правилно си разбрал. Всичко се контролира и документира. В резултат имаме пълна картина още от мига, в който се озовем на местопрестъплението.

— Чиста работа.

Никол спря през дома ми и се обърна да ме погледне.

— Аз контролирам събирането и обработката на криминологичните доказателства, които трябва да бъдат пренесени в лабораторията. Това е сравнително лесно. Но работата е там, че го правим директно на местопрестъплението.

— Там ли отиваш сега?

— Да. Взлом и изнасилване в Нортуест Сайд. Жертвата все още е в дома си.

Тя хвърли поглед на часовника си и добави:

— Срещата ни е след четирийсет и пет минути.

— Какво ще кажеш да вземеш и мен?

Приятелката ми наклони глава, любопитството ѝ изпълни купето.

— Защо?

— Звучи ми интересно. А нали съм замесен и в онова убийство, което...

— Помня в какво си замесен.

— Може би има връзка с някакво изнасилване.

Никол въздъхна и погледна навън към току-що спусналата се нощ. Помежду ни се възцари тежко мълчание. Реших да оставя годините да си кажат думата. Не ставаше въпрос за безгрижната интимност на любовник, а по-скоро за истинското приятелство. Подобна връзка може да се създаде само между деца. Връзка, която човек има най-много веднъж в живота си. Или по-често изобщо я няма. После Никол се извърна към мен и промълви:

— Разбирам те, Майкъл. И много бих искала да ти помогна. За съжаление няма как да те взема със себе си.

— А какво ще кажеш, ако просто те следвам?

Тя поклати глава и включи на скорост.

— Не мога да ти забраня. Но няма да те улеснявам. И няма да получиш достъп до местопрестъплението. А сега слизай.

Потегли почти в момента, в който се измъкнах навън. Моята кола беше паркирана съвсем наблизо. Седнах зад волана и още преди да изминем една пряка, вече бях залепен за задната ѝ броня. Превключих светлините и тя погледна в огледалото за обратно виждане. Отпих глътка изстинало кафе от чашата, която все още държах в ръка, и продължих след нея.

Къщата се намираше южно от „Монтроуз“ и източно от „Сисъро“, в далечния край на задънена улица с названието „Пенсакола“. Стандартна двуетажна постройка, но крайно занемарена. На прозорците вместо стъкла бяха опънати зелени найлонови торби за смет, а на мястото на ливадата имаше кални локви. Отзад минаваше изоставена железопътна линия, а отпред мигаше тъжно синята самотна лампа на патрулна кола. Аз слязох и се приближих към Никол, която отваряше багажника си.

— Не можа да се сдържиш, Майкъл — каза тя и ми подхвърли черно кожено куфарче. — Дръж. Не казвай името си на никого и не се пречкай.

— Дадено.

— Трябва да си сложиш ръкавици и пластмасови ботуши. Ще те убия, ако оставиш някъде следи от собственото си ДНК.

Никол затръшна багажника и ми направи знак да я последвам в къщата.

При изнасилването местопрестъплението е същото като при убийството, но с тази разлика, че жертвата е жива. Приемаш това като добър знак, но много често се оказва, че грешиш. Така се получи и в къщата на „Пенсакола“.

На верандата стояха двама униформени, които потропваха с крака да се стоплят и явно изгаряха от нетърпение да се върнат в патрулката. Те махнаха на Никол, а мен не удостоиха дори с поглед.

Вътре заварихме двама криминалисти, които снемаха отпечатъци от парче дърво, отчупено от кухненската врата. Мястото на проникването. През дупката свиреше леден вятър, но къщата все пак миришеше на бедност. Не на онази бедност, която е обречена да изчезне, отстъпвайки пред упоритите усилия на хората, а на онази, другата, отчаяната бедност, която ги съпътства до края на дните им. Онази, която се предава по наследство на децата като подарък за раждането им.

На хладилника беше залепена листовка на клуба за самотници на Уелс стрийт. Имаше и няколко снимки. Деца в ученически униформи, два сватбени фотоса. Близо до горния край имаше абитуриентска снимка, направена някъде около 1987 г. На нея се виждаше възпълно момиче в бална рокля, украсена с пластмасови рози. Кавалерът липсваше, защото снимката беше скъсана. До нея имаше изрезка от списание с Брад Пит и Анджелина Джоли, изтегнати на морския бряг. Главата на Анджелина беше заменена от главата на възпълното момиче, превърнало се във възпълна жена. Една стрелка сочеше към усмихнатото лице на Брад, а под нея беше изписана думичката ЖРЕБЕЦ. Обхванах всичко това с един-единствен поглед и със задоволство отбелязах, че не съм изгубил навиците си на ченге.

— Натам — промърмори Никол и посочи тесен коридор, покрит с кървави петна. Той водеше към стаята в дъното. Вече бяхме намъкнали ръкавиците и пластмасовите ботуши. Никол заобиколи кръвта и внимателно пристъпи в стаята.

— Здравсти, Винс.

Винс беше олицетворение на съвременно ченге. Латино, някъде между трийсет и трийсет и пет, с късо подстригана къдрава коса, бяла риза и тъмносин костюм, който стоеше отлично на стройната му фигура. На нощното шкафче пред него светеше включен лаптоп, а на колана му, редом с пистолета, беше окачена полицейската му значка.

— Никол.

Винс ме погледна, после отново се извърна към нея. Излязохме в коридора и се насочихме към всекидневната.

— Кой е този?

— Майкъл Кели. Стар приятел и бивш полицаи.

Подадох му ръка.

— Приятно ми е.

Той механично протегна ръката си в гумена ръкавица. Както и трябваше да бъде.

— Винс Родригес.

— Майкъл е тук само като наблюдател — поясни Никол. — Проявява силен интерес към програмата.

— Сигурен съм, че е така — промърмори Винс. — Но това е местопрестъпление, Никол.

Приятелката ми протегна ръка и изчетка ръкава на костюма му. Видях го как трепва и отстъпва. Никол потърси погледа ми, после двамата се оттеглиха на няколко крачки встрани. Започнаха да си шепнат, а аз правех усилия да не ги гледам. Отбелязах си да я попитам какви са отношенията ѝ с Винс Ченгето. Няколко минути по-късно се върнаха при мен, и двамата доволни. Или почти доволни. Винс пое инициативата.

— Можеш да останеш, но само ще гледаш. Няма да говориш, няма да пипаш нищо. А ако жертвата има проблем...

— Изчезвам — довърших вместо него аз.

— Точно така. Никол, нека ти разкажа набързо. Точка на проникване — кухненската врата. Жертвата се казва Мириам Хоуп. Имала гост — брат ѝ от Индиана. Гледали телевизия във всекидневната, не чули нищо. Нападателят ги заплашил с нож, завързал брата и го затворил във втората спалня. После се прехвърлил в кухнята за чинии.

— За чинии ли?

— Накарал брат ѝ да легне на пода и закрепил чиниите върху краката и тялото му. Предупредил го, че ако го чуе да мърда, сестра му ще умре. А после и той.

— Това е ново.

— Аха. След това се върнал във всекидневната, завързал Мириам и я изнасилил няколко пъти.

— Колко време?

— Половин час във всекидневната. После я прехвърлил в килера и я накарал да се покачи на пералнята.

— Там също ли я изнасилил?

— Да. Във всекидневната вагинално, а в килера анално и орално. После отново я върнал във всекидневната. Ножът му се плъзгал нагоре-надолу по тялото ѝ. Накрая ѝ резнал гърлото. Съвсем леко, колкото да я уплаши.

— Това ли е всичко? — попита Никол.

— Да. Тя казва, че през цялото време е бил с маска и ръкавици.

Джобният компютър на Винс издаде кратък сигнал. Той се отдалечи, а Никол отвори лаптопа си и започна да пише. След минута-две Винс се върна.

— Използвал ли е презерватив? — попита Никол, без да отмества очи от екрана.

— Тя твърди, че е използвал.

— Бързо ще разберем, когато извършим тестовете. Тя съпротивлявала ли се е?

— До известна степен — отвърна Винс. — Мислиш ли, че е възможно да се е порязал?

— Да.

— Вече й зададох този въпрос. Твърди, че не е.

— Къде е брат й?

— Изпратихме го в центъра. До появата на полицията изобщо не е мръднал. Чиниите бяха на мястото си. Биха му успокоителни инжекции.

— Кой ще прави тестовете?

— Кристин Съливан, дежурна сестра.

— Тук ли е?

— Току-що пристигна. Исква да извърши прегледа в болницата.

— Преди това искам няколко минути с жертвата.

— Няма проблем. Аз вече приключвам със снемането на показанията й.

Винс ни поведе обратно към стаята. Жената от снимката на хладилника седеше в леглото и тихо разговаряше с адвоката, който държеше ръката й. От мястото си виждах моравите следи от въжето, което беше стягало китките й. Беше облечена в дълга нощница с надпис „Момиче от Норт Сайд — Чикаго“, скъсана и окървавена от едната страна. На краката й имаше пухкави чехли. Единият беше подвит под нея, а другият висеше от леглото. Шията й беше увита с бинт, но раната не изглеждаше сериозна. Е, все пак не беше моята шия, а нейната. Винс клекна пред леглото, за да вижда очите й.

— Тези хора ще съберат известно количество криминалогични доказателства, Мириам — рече той. — Няма да ви запознавам, защото не бива да разговаряш с тях. Както вече ти обясних, ще говориш единствено с мен и с адвоката. Така ще ни бъде много по-лесно, когато пипнем онзи тип. Ясно?

Разбрах защо Винс е включен в екипа. Гласът му беше тих, мек и успокоителен. Очите на Мириам трепнаха, после се спряха върху лицето на полицая.

Никол отвори куфарчето си и заизважда разни пликчета и пинцети. Започна от жертвата, събирайки почти незабележими парченца от дрехите и чаршафите. Междувременно Винс и Мириам продължаваха да разговарят.

— Да се върнем на нападението, Мириам. Защо според теб е използвал ножа? Каза ли нещо, което да го ядоса?

— Не знам.

— Помниш ли какво ти говореше?

— Не. Вече ви казах какво си помислих: че губи контрол.

— Защо?

— Не знам. Мисля, че просто искаше да ме уплаши. Да покаже, че може да използва ножа. А може би и да ме убие.

— А защо не го е направил?

— Аз го разубедих.

Гласът на Мириам поукрепна. Очите ѝ пробягаха по стаята и се върнаха на Винс.

— Бях чела за подобни неща в „Пийпъл“. Ако те нападнат с цел изнасилване, най-добре е да говориш на нападателя. Да го убедиш, че си жив човек. Така и направих. Разказах му за живота си. За гостуването на брат ми, за Ти-Кет. Къде е Ти-Кет?

— Не знам, Мириам. Един от полицаите го търси из квартала.

— О, не. Ти-Кет е тук. Той никога не излиза от къщата. И двамата обичаме да си стоим у дома. Но както и да е. Разказах му за Ти-Кет и за моята работа. За шоуто „Америкън Айдъл“, което гледам вечер. За всичко, което ми дойде наум. По едно време той остави ножа и се заслуша. После ме поведе към спалнята.

— Какво направи там?

— Ами спря да ме изнасилва. Просто легна до мен.

Никол докосна ръката на Винс.

— Изчакай за момент, Мириам.

След кратка консултация в дъното на стаята Винс отново се върна при жертвата.

— Можеш ли да посочиш къде точно е лежал?

— Разбира се. Ей тук, вляво от мен. Стори ми се, че в един момент се разплака. И тогава разбрах, че няма да ме убие.

Джобният компютър на Винс отново издаде къс сигнал.

— Линејката идва, Мириам. Ще те закараме в болницата, както вече ти казах. Там ще ти направят изследвания.

— Ще остана ли през ноцта?

— Вероятно.

— Къде е брат ми?

— Той също ще дойде в болницата.

— Добре. Но вие намерете котарака ми. Храната му е в кухнята.

— Дадено, Мириам.

Линејката се появи след пет минути. Винс се върна в стаята, където Никол вече привършваше.

— Повиках още двама лаборанти — рече тя. — Те ще обработят двете спални, всекидневната, кухнята и килера. Ще вдигнат и килима.

— Какво ти е мнението?

— Според мен е използвал презерватив. Ако е бил с ръкавици, най-вероятно не се е порязал. Но все пак си струва да проверим.

— Ясно.

Никол посочи към навитите на руло чаршафи.

— Жертвата казва, че може би е плакал. Ако е така, там трябва да са сълзите му.

— И малко ДНК материал? — усмихна се Винс.

— Може би. Ще те информирам, ако открия нещо. А сега трябва да тръгвам. Ще ти се обадя по-късно.

— Благодаря, Никол.

Стиснаха ръцете си. Съвсем на място, много професионално. Дори прекалено. Винс се извърна към мен.

— Благодаря ти, че не се пречкаше. Интересно ли ти беше?

— Много. Според мен вашият човек е убиец.

Никол вдигна глава. Винс ме стрелна с поглед.

— Какво те кара да мислиш така?

— Описанието. Бил е на път да ѝ види сметката.

— Тоест да я убие? — попита Никол.

Погледнах към Винс.

— Мисля, че е било на косъм. Не знам какво го е спряло, но то няма нищо общо с Мириам и нейните истории.

— Нито пък със списание „Пийпъл“ — кимна Винс. — Елате да ви покажа нещо.

Родригес прекоси кухнята и излезе в малкия заден двор. Навън вече беше тъмно. От прозореца на кухнята идваше слаба светлина. Покрай стената се виждаше въже за простиране, до което стоеше един полицаи. Разбрах защо е там едва след като направих няколко крачки. Котката на Мириам Хоуп висеше на въжето, вкочанена от студа. Около врата ѝ беше стегнат чорапогащник. Винс извади фенерче и освети първо животното, а после и земята под него.

— Според нас е взел котката на излизане. Открихме я тук. Но аз не казах нищо на жертвата, защото исках да снема показанията ѝ.

Родригес изключи фенерчето и заповяда на униформения да свали животното от простора. До слуха ми долиташе грохотът от близката магистрала. Някъде надолу по улицата имаше кръчма, от която се чуваха приглушени гласове. Иначе беше тихо.

— Обади се, като обработиш уликите, Никол. Приятно ми беше, Кели. От колко време не си в полицията?

— Вече две години.

— Но все още не си изгубил инстинкта си — отбеляза Винс. — Благодаря ти за мнението.

После Родригес изчезна и ние с Никол останахме сами.

— Не, Майкъл, не спя с него — обади се тя. — Все още не. Можеш да приемеш като късмет факта, че той няма личен живот. Това му е първата година в отдел „Убийства“. И може би е единственото ченге в града, което още не знае, че току-що си провел конфиденциален разговор с окръжния прокурор. А сега можеш да ме почерпиш една бира и да ми разкажеш какви точно неприятности имаш.

11

Седнахме под железопътната естакада на „Уебстър“. Барът се казваше „При Кели“ и беше много стар. Аз си поръчах сандвич и кутийка „Бъдуаизър“, а Никол — диетична кола.

— Какво те накара да се включиш в този маскарад? — попитах.

— Имаш предвид специалния отряд?

— Аха.

— Сега няма да го обсъждаме. Имаме друга тема.

— Знам, но тя може да почака. Разкажи ми за отряда.

Потърсих погледа ѝ, но тя отмести очи. Отпих глътка бира и зачаках.

— Отново бях там — рече тя. — Миналата седмица.

— Защо?

— А защо не? Там сме израснали.

— Не искаш да забравиш, а?

— Няма значение какво искам. Някои неща просто отказват да си отидат. Вероятно до края на живота си ще мисля за тях. Няма нищо лошо. Научих се да живея с това, да черпя сили от него. И ти трябва да опиташ.

— Добре съм си и така — рекох. — Но ме тревожи мисълта за някоя сцена като тази, на която току-що бяхме свидетели.

Никол се усмихна и протегна ръка, която аз стиснах между дланите си.

— Колко си добър, Майкъл. Винаги внимателен и деликатен. Или е роля, която играеш пред всички нас? Понякога си задавам този въпрос.

Не казах нищо. Гледах да не мърдам.

— Специалният отряд ми харесва — продължи тя. — Дава ми възможност да върша нещо.

— Нещо, което се нарича власт?

— Точно така.

Приятелката ми действително изглеждаше овластена, дори малко повече от необходимото.

— Сигурна ли си?

— Да. А ако играта загубее, ти винаги си някъде наблизко.

— Независимо дали ти харесва, или не.

— Абсолютно. Искам да те питам нещо.

— Казвай.

Никол вдигна чашата си и проговори иззад нея:

— Как точно възнамеряваш да спасиш бедното чернокожо момиче срещу себе си, ако те изпратят в затвора?

— Май дойде редът на моята история, а?

— Дойде.

И аз ѝ разказах. За Гибънс и Илейн Ремингтън, за отпечатъка и Даян Линдзи.

— Спиш ли с нея?

— Не.

Никол извъртя очи.

— Въпрос на време — обяви тя. — Познавам Даян от Доброволната асоциация за борба със сексуалното насилие.

— И?

— Вътре си и с двата крака.

— Досега не си ме спирала.

— Наистина ли? Кога за последен път си спал с жена?

Свих рамене, а Никол безмилостно продължи:

— Сигурна съм, че след Ани не е имало друга. А това беше — вдигна очи към тавана и започна да пресмята с пръсти... — преди повече от година.

Всъщност след Ани имаше доста жени, но то си беше чист театър. Пляскане с крака на плиткото. Имах предчувствието, че Даян ще успее да ме замъкне към дълбокото и се тревожех. А моята приятелка насреща го беше усетила.

— Такъв е животът, Майкъл. Стореното — сторено. Трябва да продължиш напред като всички останали.

— Дай да караме поред — рекох. — В момента говорим за журналистка, която е надушила някаква новина около мен. Най-вероятно озаглавена „заподозрян в убийство“.

Никол се облегна назад, разбърка питието си със сламката и се загледа в карамелените му дълбини. Аз отпих нова глътка бира и насочих вниманието си към близката табела с надпис ИЗХОД. Понякога приятелството е трудна работа. Особено когато аз съм от едната страна. Няколко секунди по-късно тя сви рамене и смени темата.

— Говори ли с Бенет?

— Да. Каза да се спотайвам, докато бурята отмине.

— Бенет обикновено е прав.

— Вярно. Между другото, пита за теб.

— Бенет е сладур.

— Аха. И все още си пада по теб.

— Казах ти, че разговаряхме. Отдавна си изяснихме отношенията.

— Той е простосмъртен, Никол. Поредната физиономия в тълпата от обожатели.

— Добре де, ясно. А сега си поръчай още една бира и започвай с мръсотията около Даян Линдзи.

Нямаше как да ѝ предложи мръсотия, свързана с местната телевизионна звезда. Нито пък каквото и да било друго. Принудих се да измисля някои дреболии, които, типично по американски, направиха Никол щастлива.

12

Малко след десет вечерта си тръгнах от бара и паркирах на ъгъла на „Адисън“, съвсем близо до апартамента ми. Имах нужда от една цигара, затова поех на север по Саутпорт авеню. На половин пряка от Мюзик Бокс Тиътър отърках рамене в миналото. Ани излизаше от старомодното кино в компанията на някакъв тип. Висок и вероятно добре изглеждащ. Той се наведе към нея и подхвърли нещо, а тя се изкиска и уви ръка около кръста му по начин, който предпочитах да не си спомням.

Осветлението се промени, двойката се насочи към мен. Държаха се за ръце и крачеха в безупречен синхрон. Един приятел ми беше казал, че това е сигурен признак за сексуални отношения между двама души. Отбих се в близката уличка, удобно лишена от осветление. Двамата се плъзнаха покрай мен. Успях да зърна част от косата ѝ, а може би и висока скула, блеснала за миг под бледата и далечна неонова светлина. После изчезнаха.

Върнах се на оживения тротоар и вървах около една пряка след тях. Във въздуха се долавяше ароматът на парфюма ѝ. Или така си въобразявах. Все пак продължих след тях, развълнуван повече, отколкото ми се искаше. Никол беше абсолютно права. Не би трябвало да е така, но какво да се прави...

След няколко минути възвърнах самообладанието си и забавих крачка. Пред очите ми се появиха светлините на ирландски пъб на име „Кълънс“. Влязох и си поръчах една халба. После още пет.

Четири часа по-късно обявиха последни поръчки. След още половин час една много красива сервитьорка предложи да ме закара у дома. Приех. Известно време се натискахме в колата ѝ, после тя рече, че ще става рано. Казах „окей“, влязох вътре и си направих чаша чай. Имах искреното желание да хвърля едно око на доклада за убийството на Гибънс, но си дадох сметка, че съм пиян. Пристъпих към прозореца и загледах потока нощни птици, който се точеше покрай дома ми. След

известно време допих чая и си легнах. С твърдото намерение да заспя преди появата на спомените.

13

На следващата сутрин се сблъсках с най-гадните метеорологични особености на Чикаго, обикновено проявяващи се в късната есен, когато хладното утро неусетно се превръща в адски студ. Арктически студ, който те кара да се запиташ защо хората изобщо са се заселили на това противно място.

Направих си кафе и се заслушах как вятърът блъска в стъклата на прозорците ми. После постъпих като всеки любител на сутрешното бягане: пренебрегнах стихииите, навлякох екипа и се понесох към брега на езерото. Километър и половина по-късно се затоплих, ставите ми се отпуснаха. Вятърът духаше право в лицето ми, но привел глава, аз упорито продължавах напред. На шестия километър обърнах гръб на езерото и се оставих на вятъра да ме блъска към дома. Добрах се дотам без премеждия, седнах на стъпалата пред входа и докато потта съхнеше, зачаках завръщането на ендорфините. По-късно щях да почувствам пламналата си кожа, но, общо взето, си струваше. И пак щеше да си струва. Утре.

Взех душ, облякох се и слязох при колата. Подкарах на запад, преодолявайки лекото задръстване в квартала. Целта на пътуването ми беше чикагски район, разположен в непосредствена близост до Хумболт Парк. Паркирах пред една украинска църква с голяма икона на Мадоната. Тя беше известна с факта, че от време на време плаче, но сега просто ме гледаше. Хората продължаваха да се стичат тук и да правят дарения.

Слязох от колата и огледах улицата в двете посоки. Вляво се виждаше редица от сиви камъни, които сякаш маршируваха към хоризонта. Вдясно почти на кръстовището беше паркирана някаква кола. Отпред се очертаваха две фигури. Едната барабанеше с пръсти по арматурното табло. От колоните в задната част на купето долиташе тътен на усилен докрай басы. Приблжих се към двуетажната къща да видя номера ѝ, после се отдръпнах. От покрива ме гледаше каменно чудовище с излъскано от времето лице.

Половин пряка по-надолу открих адреса, който търсех. През последните месеци от живота си Джон Гибънс беше живял в стая под наем, намираща се в тази сграда. Поне така ми каза. Къщата не беше нищо особено, както и самата улица. Още повече за човек, който би трябвало да е достигнал зенита на живота си. За мен беше просто отправна точка.

Прекоших мизерната ливада към още по-мизерна веранда. Докато крачех, усетих нещо, а след това и го чух. Под обувките ми скърцаше разсипана от някого суха храна за кучета. Би трябвало да го приема като предзнаменование, но не го сторих.

Вратата проскърца и се отвори. Пет сантиметра, не повече. После още десет. От процепа надникна лицето на жена с остри черти.

— Здравсти — рекох.

Жената се отмести и даде път на бледата светлина, която идваше от вътрешността на къщата. Лицето ѝ беше малко по-кръгло, отколкото си бях помислил в началото. С високи скули и тъмни сенки под тях. Косата ѝ беше изтъняла от годините и липсата на слънце. Малки кафяви очи с черни точки, скрити зад очила с дебели лещи. Те се спряха върху мен, после продължиха нататък.

Реших, че не ме е чула, и се приготвих да повтора поздрава. В същия миг жената издаде някакъв звук нещо средно между писък, сумтене и подсмъркване. После от вътрешността се разнесе тътрене на крака.

— Аз съм приятел на Джон — рекох. — На Джон Гибънс.

Поставих крак на прага, половин подметка навътре в къщата. Тежката кленова врата размаза палеца ми.

— Прибери си краката — рече тя през вече затръшнатата порта.

Отскочих леко назад, преструвайки се, че не изпитвам никаква болка.

— Ударихте ме с вратата, мис — погледнах пощенската кутия към името, изписано над това на Гибънс... — мис Мълбъри...

Заклевам се, че чух кудкудякане, въпреки че не бих могъл да дефинирам какво точно означаваше то.

— Стой там, където си, приятелю на Джон Гибънс. Какво искаш?

— Нищо особено, мис Мълбъри. Просто нося част от наема, който ви дължи Джон. Искан да уредим този въпрос.

Тежката врата внезапно се отвори, във вътрешността на къщата светна. През мрежата против комари видях жена на неопределена възраст, при това в най-лошия смисъл на думата. На шейсет, а може би и на осемдесет. Прекалено размазана и извън фокус, за да бъде преценена. На всяко от раменете ѝ беше кацнала по една шарена котка, в краката ѝ се мотаеха още четири-пет. На стълбите зад гърба ѝ се бяха изтегнаели други, между които мърдаха малки котенца. Към главите на някои от тях бяха привързани миниатюрни торбички за лед. Мълбъри забеляза погледа ми и поясни:

— Имат мигрена, от жегата.

— Но сега сме октомври.

Тя ми хвърли кос поглед, увеличен многократно от лупите на лицето ѝ.

— Добре, няма значение — отстъпих аз.

Малко по-късно се озовах в голяма всекидневна, пълна с котки и изпразненията им. Успях да притисна носната кърпичка до носа си и да седна в единия край на канапето. Вляво от мен имаше нещо като ниша. В нея се виждаше малко писалище, отрупано с вестникарски изрезки, чинии с остатъци от храна и пепелник, преливащ от фасове. На стената над него висеше дъска за съобщения, изпъстрена със самозалепващи се листчета и индекс картончета, приковани с кабари. Мълбъри измъкна журнал с картонени корици от сивия шкаф за документи в съседство я го положи между нас. Вписванията бяха направени с флумастер и красив калиграфски почерк. Хазяйката за миг се наслади на творбата си, после вдигна глава.

— Носиш ли чек?

Очите ѝ се заковаха на ръката ми, която се плъзна към вътрешния джоб на палтото.

— Нося нещо по-добро, мис Мълбъри — отвърнах аз и ѝ показах служебната си карта на частен детектив. — Тук съм, защото Джон Гибънс е мъртъв.

Тетрадката шумно се затвори. Тя погледна името, изписано на картата, после очите ѝ се насочиха към мен.

— Полицията вече беше тук. Беше и си отиде, мистър Кели. Ще те помоля да сториш същото.

Лицата на малките котенца грееха срещу мен от различните ъгли на стаята. Нещо докосна глезените ми, но аз не подскочих.

— Нуждая се от вашата помощ, мис Мълбъри.

— Бил е убит, нали? — Усмивката ѝ разкри зъби, които би трябвало да останат скрити.

— Точно така, госпожо.

— Полицията пропусна да ми го каже, но аз веднага разбрах. Точно като в „Закон и ред“. Брутално, нали?

— Прострелян в стомаха на Флотския кей и оставен да му изтече кръвта. Не като на пикник.

Хазяйката се наведе и докосна ръката ми.

— В езерото ли е бил? Когато ги вадят от водата, трупове са посинели.

Поклатих глава.

— Не. Тялото му е открито на самия кей.

Очите ѝ се разшириха и блеснаха като разтопена мед. Една ангорска котка скочи на канапетото и се настани на сантиметър от бузата ѝ. Останалите неохотно се преместиха.

— Това е Озкар, със „з“. Той е моето алтер его.

Кимнах. Отместих поглед от мъркащия котарак и го спрях върху откачената хазяйка.

— Боядисах козината му с боя за коса и сега тя прилича на моята.

Принудих се да призная, че приликата е поразителна.

— Искате ли да видите стаята на Джон?

Отново кимнах, а тя махна с ръка към неосветените стълби.

Изкачих се по стълбите, прекосих кафяв коридор и влязох в още по-кафява стая. В ъгъла имаше легло със сиви чаршафи. Единственият прозорец беше покрит със скъсано перде. Самотен слънчев лъч минаваше през него и опираше в насрещната стена.

Обърнах се и открих Мълбъри зад гърба си. Ангорският котарак се търкаше в глезените ми.

— Искам малко пространство — рекох.

Хазяйката отстъпи цяла крачка назад. Явно това беше разбирането ѝ за пространство. Ноздрите ѝ леко се разшириха.

— Полицията огледа чекмеджетата — рече тя и посочи напукания скрин до прозореца. — Не взеха нищо, защото ги предупредих, че ще искам разписка за всичко. Искаш ли да видиш формуляра? Разпечатах го на компютъра.

Пристъпих към скрина и издърпах едно-две чекмеджета. Два чифта панталони, няколко ризи.

— Няма ли куфар или сак, мис Мълбъри?

— Не. Той имаше само един костюм — този, който носеше. Скромнен човек.

Кимнах.

— И добър — добави тя.

Сякаш се съмнявах в това.

— Някакви други лични вещи? — попитах. — Книги, документи?

Мълбъри подпря брадичката си с длан и поклати глава. После се наведе, вдигна котарака и започна да го гали. Той ме погледна и аз открих, че ми е трудно да отместя очи.

— И тя ме попита същото.

— Детективът?

— Не. Жената, която се появи по-късно.

— Каква жена?

— Онази от телевизията. Червенокосата кучка.

— От Канал шест ли?

— Да. Появи се вчера следобед и огледа нещата му. Също като теб.

— Като мен значи.

— Аха. И тя не взе нищо. Каза ми да не говоря с никой друг.

Седнах на леглото.

— Мамка му.

Ангорецът изсъска, а Мълбъри изви гръб. Или обратното.

— Не ругай пред Озкар. Той не обича да слуша лоши думи от непознати.

Старицата извади дрехите на Гибънс и сложи върху тях нещо, което приличаше на комплект за бръснене. Вещите му бяха готови да бъдат изнесени. Някогашният ми партньор беше умрял сам и вече беше намерил своята дупка в земята. Остатъкът от живота му лежеше тук, в кафявата стая, редом с торба за пазаруване на веригата „Доминик“.

— Не е толкова лошо — прошепна Мълбъри и затвори едното си око. Другото стана още по-голямо зад лупите на очилата й.

— Кое? — попитах.

— Да умреш в самота. Когато загубиш правото си на избор, не е толкова лошо да умреш сам.

— Така ли мислите?

— Да. Остави нещата така, както са. И си върви.

Свих рамене, извадих двайсетачка и я пуснах на леглото. За храна за котките. После подхвърлих да ми се обади, ако открие някакви книги и документи, собственост на Гибънс.

— А на полицията? — попита тя.

Пуснах още една двайсетачка.

— А на червенокосата?

Още две по двайсет се присъединиха към посестримите си.

— Нищо няма да даваш на тази кучка.

Мълбъри се усмихна. Между предните й зъби изскочиха ситни капчици зеленикава слюнка. Побързах да се измъкна от къщата, напомняйки си да си измия зъбите и да ги почистя с конец. Дълго и старателно.

Върнах се в офиса и седнах в тишината на късното утро. Чаках новите жени в живота ми да заемат местата си.

Хазяйката ме излъга. Нямах представа защо.

Клиентката, за която ми беше платено, размаха пищов под носа ми и настоя да разкрия убийството, за което бях главният заподозрян.

Имаше и трета жена. Тя ме черпеше с някое и друго питие — несъмнено, за да се добере до новината, която търсеше. Ако съществува някакъв шанс да преспя с нея, всичко ще е наред, повтарях си аз.

Въздъгнах и качих краката си на бюрото. В единия му край лежеше екземпляр на „Одисея“ с меки корици, редом с кофичката, в която държах деветмилиметровите си патрони. Разтворих книгата наслуки. Попаднах на абзац, в който се разказваше как Цирцея омагьосва Одисей и той остава на острова ѝ в продължение на цяла година. И в леглото ѝ, разбира се. Е, не е най-лошото нещо на света, като изключим опита на Цирцея да го превърне в прасе. Животът понякога е доста деликатна работа. Особено когато са замесени жени.

Оставих Омир и се върнах в настоящето. Нуждаех се от информация, бърза и мръсна. За отдавнашно изнасилване, което може би бе довело до съвсем прясно убийство. Знаех откъде мога да я получа.

Складът за съхранение на вещественни доказателства на окръг Кук се намира на ъгъла на Двайсет и трета и „Рокуел“ в Саут Саид. Купчина червено-бели тухли, оградена с бодлива тел, просторен и пуст плац. Осем етажа, претъпкани с костите на чикагската престъпност.

Висок метър и осемдесет и пет, Рей Гоушън положително се въртеше под душа, за да се намокри. Раменете му бяха широки колкото единия ми юмрук, а шията му бе прекалено тънка, за да крепи главата. По тази причина тя клюмваше наляво, макар че аз бях готов да се закълна, че когато е ядосан, я накланя надясно. Но накъдето и да сочеше споменатата глава, винаги имах чувството, че го гледам отстрани и почти никога не разбирам какво говори. Не че главата имаше значение. Наклонена или не, думите си бяха едни и същи. Или поне човек оставаше с такова впечатление. Както и да е, в света на веществените доказателства Рей Гоушън бе човекът, който държеше ключовете на царството. Посрещна ме на вратата с глава, наклонена надясно. Което, както вече споменах, означаваше само едно — насреща ми стоеше един гневен и недоволен човек.

— Какво търсиш тук, Кели?

— Здравсти, Рей. Аз също се радвам да те видя.

— Последната ти поява ми донесе куп неприятности.

Последната ми поява тук беше преди близо година. Бях получил информация, че убиец на име Алън Лейк е заснел любителски филмчета в килията си в затвора „Стейтвил“. Пушел трева в компанията на съкилийниците си и си прекарвал добре. Една клиентка ме бе помолила да издира записите. Гоушън ми позволи да хвърля едно око на веществените доказателства в склада, сред които открих куфарчето на Лейк. В него имаше един телефонен номер. Действащ, въпреки че бяха изминали два̀сет и три години. Насреща вдигна доведената сестра на Алън Лейк, която разполагаше с копия на въпросните записи и прояви желание да ги изтъргува. Срещу няколко долара се сдобих с тях. След една седмица клиентката ми ги пусна по

новините в десет. Не бях запознат с тази част от сделката, но и да бях, все тая. Но Рей беше на друго мнение.

— Разследването стигна и дотук — съобщи ми Гоушън.

Известно ми беше, но се престорих на изненадан.

— Скъсаха се да ме разпитват. Едва не загубих работата си.

Знаех и това. Фактически станах свидетел на цялата работа. От разстояние. За късмет се оказа, че клиентката ми има съвест най-вече защото беше притисната. Всички са съвестни, когато ги притиснеш. Тя се свърза със съответния човек и Рей Гоушън запази работата си. В противен случай тя щеше да изгуби своята. Поне така й казах. А Гоушън го отдаде на щастливата си звезда — нещо, което не беше далеч от истината.

— Знам, че нищо не ми дължиш, Рей.

— Проклетият му Кели! Идваш заради Гибънс, нали?

Кимнах. Гоушън познаваше Гибънс. Беше работил с него в едно от районните управления.

— Не съм го убил, Рей.

— Не думай бе, Кели! Което обаче не означава, че няма да те заключат заради него.

— Едва ли.

Рей ме погледна с колебливо недоверие. Аз също изпитвах известно колебание. Когато ставаше въпрос за веществени доказателства, Гоушън винаги се изкушаваше да приеме ролята на Господ. Беше по-силно от него. Именно на това разчитах.

— Какво искаш? — попита той.

— Едно старо дело. Може би има някаква връзка, може би няма.

— Номер на делото?

— Не го знам. Разполагам с дата и името на жертвата.

Тикнах под носа му лист хартия. Той щракна фенерчето си. Лъчът пробяга по написаното, после се вдигна нагоре.

— Изнасилване или убийство?

В усмивката му липсваше нещо. В комбинация с фенерчето изпитах чувството, че разговарям с фенер, направен от тиква. На който някой му е счупил врата. Но той беше човекът с ключовете. Пазителят на царството.

— Изнасилване — рекох.

Гоушън почеса интимните си части и избухна в смях.

— На колко години е била?

— Деветнайсет, може би дваисет.

Това видимо повиши любопитството му.

— Ела.

Прекосихме първия етаж. От двете ни страни се издигаха десетметрови полици, отрупани с различни вещи. Ножове и клещи, мачете и тояги. Метални крака от легло, вериги и пластмасови белезници. Капаци от тоалетни чинии, дограма за прозорци, въжета, жици, струни, чаршафи. Разнообразие от инструменти за убиване, изнасилване или просто доказателства за лудост. Някои от тях бяха в пластмасови пликове, други стърчаха от кашони, трети просто лежах по полиците с прикачени етикети, запълнени с нечетлив почерк.

Гоушън зави зад ъгъла и се насочи към малка канцелария в дъното. Вътре светеше. До канцеларията имаше черна метална врата. Моят приятел извади връзка ключове.

— Тук се съхранява част от историята, Кели.

Вратата се отвори, електрическият ключ щракна.

Някога тук явно се бяха съхранявали консумативи и помощни материали. Сега стаичката беше задръстена от кафяви кашони. Стената срещу тях беше заета от дървени полици. Направих крачка напред и кихнах. Всичко беше потънало в прах.

— Хвърли едно око на кашоните — рече Гоушън.

Хвърлих.

— Погледни и полиците.

Погледнах ги.

— Всичко е свързано с Грайм. Напомням ти, че има и още. На това момченце сме отделили цели три помещения. Но тук са най-добрите неща.

Гоушън издърпа връзка списания „Гърл Скаут“. Някога те бяха принадлежали на Джон Уилям Грайм — прочут чикагски уличен мим и сериен убиец. Изглеждаха съвсем обикновени списания, с едно изключение — всички момичета скаути бяха голи.

— Къщата му беше пълна с такива боклуци — процеди Гоушън.
— Болен мозък!

Пазителят на съкровищата докосна с пръст едно от списанията, после вдигна пластмасовата торбичка в съседство. Вътре имаше един пръстен — от онези с училищните монограми.

— Погледни. Пръстенът на Сюзън Карсън. Открили са го на тавана. Помниш ли я Карсън?

Помнех Карсън. Като всеки, който имаше някакво отношение към престъпленията в Чикаго. Последната жертва на Грайм. Дъщерята на съседите. Благодарение на нея полицията стигна до къщата на „Хътчинсън“, под която бяха заровени петнайсет трупа. Гоушън опипа пръстена през пластмасовата торбичка.

— Често ли влизаш тук, Рей?

За миг очите и устните му изразиха нещо като глад. После ръката му върна пръстена на полицата.

— Работата ми е да поддържам уликите в добро състояние — промърмори той. — Да вървим.

Заклучихме аксесоарите на Грайм и влязохме в съседната стаичка. Канцеларията на Гоушън беше тясна и плътно запълнена с кашони. В ъгъла имаше количка за пазаруване, пълна с пушки и пистолети.

— Другата седмица ще ги претопяват — поясни той. Сякаш оръжията изискваха някакво обяснение.

Стените на канцеларията бяха боядисани в цвят, създаден в миг на дълбоко отчаяние. Единствената украса на тях беше календар от 1983-та, разтворен на месец август. Момичето на снимката изглеждаше на тринайсет, но беше голо. Не кокетно, а обезпокоително голо.

— Харесваш ли я? — попита Гоушън. Беше застанал зад мен, брадичката му почти опираше в рамото ми.

— Не е ли твърде млада, Рей?

Той сви рамене, заобиколи бюрото и се тръшна на стола.

— Сядай.

От чекмеджето се появи огромен дневник с твърди зелени корици. Той го разтвори и запрелиства страниците. Бавно и внимателно.

— А твоята на колко беше?

— Около двайсет.

— Изнасилена, така ли?

— Така.

Гоушън спря да прелиства страниците.

— Съпротивлявала ли се е?

— Има ли я в книгата, Рей?

Гоушън ме погледна така, сякаш би трябвало да съм доволен, че не съм закопан под къщата на Грайм за известен отрязък от време.

— Откъде да знам, по дяволите? Чакай да погледна.

Вниманието му отново се насочи към дневника.

— Много хора ли приемаш тук?

— Разбира се. Предимно полицаи. Мястото е създадено за тях.

Хвърлих поглед към страниците, които прелистваше. Отметките бяха написани на ръка. На първата страница зърнах датата 1 януари 1934 г. Прелистването отново спря.

— Знам, знам — промърмори той. — Старомодна работа. Но знаеш ли какво ще ти кажа? Писането на ръка кара хората да се замислят. Освен това е трудно да си подправиш почерка. Ако си опитвал, трябва да знаеш за какво говоря. Ето защо ние казваме „майната им на компютрите“. Който ги харесва, да си пише на тях. А ние тук просто попълваме дневника. Ей този.

Прелистването продължи, този път значително по-бързо. Страниците бяха толкова големи, че Гоушън ги прехвърляше с две ръце.

— Това ли е единственият екземпляр?

— Проклет песимист. Да, това е единственият екземпляр. От близо век насам. Проклети песимисти.

Прелистването спря.

— Ето. Престъплението е извършено през 1997-а, нали?

— Да.

— Ще търсим по номера на делото. Страница по страница. Ето. Тази тук покрива периода от 1980 година до края на века.

Гоушън разкопча металната пластина и по бюрото се разпръснаха стотина листове, регистрирали престъпленията в Чикаго в рамките на две десетилетия.

— Няма да пипаш нищо — предупреди ме той.

— Ясно.

Петнайсет минути по-късно Гоушън откри вписването.

— Мамка му, Кели.

— Какво?

— Илейн Ремингтън. Двайсет и четвърти декември 1997 година. Тази ли е?

— Да.

— Следващия път ела с проклетия номер на делото. И вчера рових за тези доказателства.

— За кого?

Гоушън затвори дневника, издуха носа си в кошчето до бюрото и кръстоса крак върху крак.

— За двама негодници от окръжната прокуратура.

— Мамка му!

— Тъй, тъй — ухили се Гоушън. — Работата е там, че аз мразя окръжната прокуратура далеч повече от жалкия ти задник.

— Значи съм късметлия.

— Тук позна. Казах на ония, че всичко е номерирано, да вървят да търсят.

— Колко дълго издържаха?

— Първият около час. Вторият беше по-старателен. Остана цял ден, но не можа да приключи дори с първия етаж.

— Мислиш ли, че е открил нещо?

— Няма начин. На първия етаж са само уликите по делата от 1975-а.

— Ама ти им спести тази информация, а?

Гоушън ме дари с празния поглед на държавен чиновник, твърдо решил да ме остави сам да разгадая ребуса. Най-малко до края на работното време.

— Имаш ли план на сградата? — попитах.

— Имам го тук — отвърна той и почука челото си с пръст. — Но за целта трябва да задаваш правилните въпроси. Ела.

Асансьорът приличаше на клетка за птици и бе оборудван с една от онези ръчки, които трябва да натискаш надолу, докато стигнеш до желанния етаж. Гоушън го задейства с шперц. Потеглихме нагоре. Рей не отделяше очи от желязната ръчка. Не защото не знаеше как се работи с нея, а защото алтернативата беше да гледа мен. Бих казал, че това не стопли душата ми. Но все пак се движехме нагоре.

— Петият етаж — промърмори той. — От деветдесета до деветдесет и девета.

Отвори вратичката на асансьора и се измъкнахме навън. Дълги редици метални стелажи се губеха в мрака. Между тях нарядко мъждукаха електрически крушки. Безполезни във всяко отношение, освен да напомнят, че трябва да се върнем и да си потърсим фенерчета.

За щастие Гоушън беше запознат с играта. Стъпи на някаква платформа и измъкна едно фенерче от джоба си.

— Да вървим — рече той и включи механизма.

Застанах до него и платформата се раздвижи.

— Тоя пети етаж изглежда огромен, Рей.

— Куп болни мозъци, Кели. Куп болни мозъци. Ето, пристигнахме. Краят на деветдесетте.

Лъчът на фенерчето му се плъзна по големи, наподобяващи ковчези черни кутии, покрити с прах. Веществени доказателства, забравени от всички. Описани и прошнуровани от Рей.

— Дръж — подаде ми чифт латексови ръкавици Гоушън, прибавяйки към тях и бяла маска против прах.

Започнах от единия край на редицата, а той — от другия. Напредвахме бавно, кутия по кутия. Издърпвах ги една по една, отварях ги и преглеждах доказателствата за стари престъпления.

Част от тях имаха строго юридически характер: малки пликчета с косми, засъхнала кръв, части от нокти.

Плюс ехото на отдавна отминал живот.

В една кутия открих недовършени книжки за оцветяване с име, написано с цветен молив и зацапано с кръв.

В друг имаше компактдиск на албума „Десет“ на „Пърл Джем“. На обложката беше изрисувано цвете, под което стоеше името АМАНДА. Под диска имаше календар от 1996 г. Запълнен с неосъществени срещи. Хора, които не се бяха срещнали. Неизживян и забравен живот.

След два часа непрекъсната работа в ръцете ми попадна кутийка с етикет, на който пишеше 24/12/97. Сърцето ми се сви по две причини. На тази дата е била нападната Илейн Ремингтън. А почеркът върху етикета беше на Джон Гибънс.

Гоушън работеше на съседния стелаж. Срязвах капака на кутията. Вътре имаше само кафяв плик. Беше запечатан с червен восък, върху който личаха инициалите на Гибънс. Махнах печата. В плика имаше зелена дамска блуза, пробита на няколко места и изцапана със засъхнала кръв. После усетих присъствие зад гърба си.

— Какво откри? — попита Гоушън.

Показах му кутията.

— Датата съвпада, почеркът е на Гибънс — рекох. — Но няма номер на делото.

Гоушън взе плика и го обърна. Костеливите му пръсти завършваха с дълги и неравно подрязани нокти.

— И тук няма нищо — промърмори склададжията и намигна. — Сякаш някой е искал тези неща да изчезнат.

— Мисля, че е блузата на жертвата.

— А пък аз мисля, че си прав. Да вървим в канцеларията.

Настанихме се от двете страни на бюрото. Разделяха ни две кутийки „Олд Стайл“ и надупчената блуза на жертвата. В Чикаго беше почти зима, но в квадратния офис на Гоушън все още властваше юли. В ъгъла зададено бръмчеше включеният вентилатор. Гоушън отвори бирата пред себе си и изля половината от съдържанието ѝ покрай една абсурдно голяма адамова ябълка. Очите му останаха заковани в блузата. Не направи опит да я докосне.

— Официално това вещественно доказателство не съществува — обяви той. — Липсва номер на делото, няма нито протокол за изземване, нито друга идентификация.

Вратът му се изви на една страна, очите му се извъртяха в орбитите си. Взе един молив и внимателно побутна блузата.

— Сега трябва да изляза, за да разчистя бъркотията след теб — добави той. — Като се върна, да те няма, защото имам много работа и не искам да се разсейвам. Ясно ли ти е?

Кимнах и подхвърлих:

— Май наистина мразиш прокуратурата, а?

Гоушън ме дари с празен поглед и излезе. Като всеки уважаващ себе си държавен служител той се прекланяше пред институционалната омраза, не забравяше старите обиди и излъскваше злобата си като злато. Не знам с какво го беше засегнала окръжната прокуратура, но то със сигурност нямаше да ѝ донесе нищо добро. За мен обаче нещата стояха другояче. Внимателно повдигнах блузата, сгънах я и я прибрах в кафявия плик. После се измъкнах от склада. Максимално бързо и незабелязано.

Върнах се в офиса и напъхах зелената блуза в едно от онези тайни скривалища, които се научават в училището за частни детективи. В моя случай беше най-долното чекмедже на бюрото вляво. После пузнах радиото. Спортният канал предаваше репортаж на живо за голямата ми любов — отбора на „Къбс“.

Слушах напрегнато. В главата ми бавно се оформи един въпрос, който ме измъчваше отдавна: какви са тези хора, дето плащат 136 милиона долара на Алфонсо Сориано да играе бейзбол, и как, моля ви се, аз бих могъл да се включа в подобна далавера. После забелязах листчето, което някой беше пъхнал под вратата. Отидох да го вдигна. В заведение наблизко предлагаха специални питки със скариди, лук и сос „уасаби“, печени на дървени въглища. Изключих радиото и се приготвих да тръгна натам, но в този момент иззвъня телефонът. Не познавах номера, който се изписа на дисплея, но вдигнах.

— Кели, обажда се Винс Родригес.

В гласа му се долавяше леко напрежение. Явно беше обмислял това, което искаше да ми каже, и то го притесняваше.

— Ял ли си? — попитах.

След което му казах къде възнамерявам да отида да хапна. Той силно се впечатли.

— След половин час ще се видим там.

* * *

Заварих го в едно сепаре до прозореца. Предполагах, че може да поиска от мен две неща. Помощ в някакво разследване. Или помощ по отношение на Никол.

— Ти и Никол — рече той.

— Е?

— Приятели сте от деца.

— Тя ли ти го каза?

— Почти.

— Живееше през две къщи от мен. В Уест Сайд. Грижех се за нея, докато беше малка. А сега май тя се грижи за мен.

Хвърлих страничен поглед към менюто и попитах:

— Защо проявяваш интерес, Родригес?

Направих всичко възможно да прогоня усмивката си. Железният пич насреща ми се сгърчи.

— Вероятно ти е казала. Между нас се оформя нещо.

— Какво нещо?

Отпих глътка вода и зачаках.

— Знаеш как става. Работим заедно.

Появи се сервитьорка. И двамата си поръчахме специалната питка със скариди. Родригес добави и чаша студен чай.

— Ако те харесва, изобщо не се опитвай да го анализираш. Приеми го като благословия и се моли да не се събуди някой ден и да промени решението си. Поне аз постъпвам така. Това ли беше всичко, което искаше да обсъдим, господин полицаи?

— Почти. Искях да проверя, знаеш.

— Дали не сме повече от приятели?

— Аха.

— Никога не сме били — свих рамене аз.

Реших, че Родригес ще остави нещата така, но се оказа, че греша.

— Има ли нещо друго, което става около нея? — попита той.

— Какво по-точно?

— Не знам. Имам чувството, че е някак наранена. Снощи беше малко по-отпусната, вероятно поради твоето присъствие. Поне на мен ми се стори така.

— Доколко си увлечен по нея, Родригес?

— Нима мислиш, че ще се правя на глупак пред някакво бивше ченге, което почти не познавам?

— Дай й време. Остави я да си изясни нещата. Да прецени отношението си към теб.

— Понякога си мисля, че не бива да работим заедно. Може би така ще бъде по-добре.

— Това сам ще го решиш.

Родригес изпразни пликче захар в чая си и зачака да се разтвори.

— Никога не съм се женил — промълви той. — Не съм преживял разводи и други такива неща. Ти си бил ченге и трябва да знаеш какво имам предвид.

Знаех.

— Дай ѝ малко време — рекох. — Тя го заслужава.

Поръчката пристигна. За известно време се хранехме в мълчание.

— Нещо ново във връзка с онова изнасилване?

— Още чакаме лабораторните анализи на Никол — отвърна полицаят. — Успее ли да извлече ДНК от чаршафите, най-вероятно ще разполагаме с нещо конкретно. Между другото, какво те кара да мислиш, че извършителят е убиец?

Свих рамене.

— Жертвата каза, че в един момент той е престанал да я изнасилва. Приключил е. Но продължил да си играе с ножа — плъзнал го по ребрата ѝ, разкъсал блузата ѝ. Леки порязвания по гърлото. Защо?

Родригес мълчеше и чакаше.

— Играел си е с нея — отговорих си аз. — Като котка с мишка. Търсил е допълнителна възбуда.

— Тоест убийство — подхвърли Родригес.

— Котката винаги убива мишката.

Сервитърката се приближи и Родригес ѝ направи знак да допълни чашата му.

— Поразпитах за теб — рече той. — Разбрах, че си бил доста добър в разследването.

Беше прав. През 2003 г. в Чикаго станаха шестстотин убийства. За осем месеца разкрих двайсет и пет от тях, работейки сам. Следващият в класацията разкри два пъти по-малко, въпреки че работеше с партньор. Не споделих тази информация с Родригес. Но ми стана приятно, че някой все още помни тези неща.

— Стари работи — рекох.

— А как се чувстваш сега?

— Ако питаш дали нощем ми се явяват някои лица, отговорът е „да“. Но нещата се подобряват.

Родригес набоде на вилицата си последната скарида и се замисли за още неродените кошмари. А аз си помислих за мъртвите, които

продължаваха да живеят под клепачите ми.

— Защо това не се случи с Мириам? — попита той.

— Ако трябва да гадая, тя вероятно е успяла да влезе под кожата му. В известен смисъл, разбира се.

— Не съм сигурен, че те разбирам, Кели.

— Не твърдя, че му е дожеляло за нея. Не. Такива хора изпитват жалост единствено към себе си. Но нещо в начина, по който му е говорила тази жена, нещо в думите, които му е казала, явно е пробудило чувството му за самосъжаление.

— И е спасило живота ѝ.

— Изказах само предположение.

— Аха. Следващата едва ли ще има този късмет.

Джобният му компютър зажува. Той отвори капачето, изчете съобщението и натрака някакъв отговор. После стана, хвърли няколко банкноти на масата и се насочи към изхода. Аз го последвах.

— Ти имаш дарба, Кели — подхвърли през рамо Родригес. — Току-що получих сигнал за ново нападение с цел изнасилване. Само на две пресечки оттук. Идваш ли?

— Сигурен ли си?

— Казват, че си бил много добър. Защо да не дойдеш? Само не стреляй, преди да стрелят по теб.

Качихме се в колата му и потеглихме на север по „Кларк“. Полицаят се свърза с диспечерския пункт.

— Говори Родригес. Намирам се на две преки от осем нула седем. Пътувам натам.

— Прието, Родригес. На мястото са изпратени два екипа, които издирват заподозряното лице в сградата.

Спряхме пред централния вход на „Белмонт Армс“ — една сравнително стара триетажна постройка, намираща се близо до пресечката на „Белмонт“ и „Шефийлд“. На уличката източно от нея дежуреха двама униформени — единият нисък, другият висок. Ниският се насочи към нас. Родригес му показва значката си в мига, в който микрофонът на рамото му изпраця. Полицаят изключи звука и се наведе да разгледа значката.

— Всичко е наред, колега. Нападението е станало тук, на уличката. После заподозреният е избягал в сградата. Изчакайте за момент...

Полицаят се извърна встрани и каза нещо в микрофона си.

— В момента са на първия етаж, сър. Ако пожелаете да влезете, ще ви изчакат.

Родригес взе радиостанцията на униформения и тръгна към къщата. Ченгето се присъедини към нас, продължавайки с обясненията:

— Заподозреният е бял мъж, висок метър и седемдесет, тежи осемдесет килограма. Облечен е с дънки и черно яке. Според показанията на жертвата носи маска и е въоръжен с нож.

Родригес измъкна пистолета си и влезе във входа. Последвах го. На втория етаж чакаха двама полицаи. Стълбището беше слабо осветено. През двете прозорчета под тавана проникваха бледи слънчеви лъчи. По-възрастният от полицаите се спусна няколко стъпала надолу.

— Другият екип охранява задния вход — докладва той. — От горната площадка започват коридори, които вървят и в двете посоки.

— По колко апартамента има на етаж? — попита Родригес.

— По три. Никой не знае дали в тях има хора.

— Значи той може да се крие във всеки от тях?

— Да, сър. И на трите етажа.

— Добре. Започваме оглед на цялата сграда, от горе на долу. Търсете следи от насилствено проникване. Ако не откриете, ще претърсваме апартаментите един по един. Чукайте, легитимирайте се и искайте разрешение за достъп.

До последния етаж се качихме заедно. Униформените се залепиха за стената и предпазливо навлязоха в коридора. Аз и Родригес извадихме пистолетите си и тръгнахме в противоположна посока. Една врата в дъното на коридора беше открехната. Светлината образуваше тесен правоъгълник на пода. Родригес безшумно се плъзна напред. Следи от насилствено проникване нямаше. Родригес внимателно побутна вратата. Десет сантиметра, двацет сантиметра. Надникнах над рамото му. Част от входно антре, зад което се виждаше всекидневна.

Той ми кимна, после се наведе и светкавично прескочи прага. Аз го последвах, дишайки дълбоко и равномерно. Вляво от себе си видях сгъваемо канапе, което ставаше на легло. Срещу него имаше 19-инчов телевизор, който беше включен на сериала „Съдия Джуди“. От

прозорците се разкриваше гледка към „Белмонт“. Родригес прекоси всекидневната и се насочи към коридора, който водеше в другата стая. После спря и ми махна да се приближа.

— Кръв — прошепна той и посочи едно петно на дъските на пода. После се плъзна зад ъгъла и влезе в кухнята. Многобройни кървави петна по стените водеха към нещо като килер. Вътре открихме стареца. В най-далечното ъгълче на своето студио. Където бе настъпил краят на живота му.

От портфейла в джоба му научихме, че се казва Уилям Конлан. Беше облечен в старомоден пуловер с парчета кожа на лактите. Макар и изкривени на една страна, очилата бяха останали на лицето му. Очите му бяха отворени, устните раздалечени. Пръстите на дясната му ръка бяха леко присвити и сочеха към нас. Сякаш ни канеше да влезем. От тила му стърчеше черната дръжка на нож, забит докрай. Локвичката кръв на пода бързо настъпваше към обувките ни. Родригес включи радиостанцията и поиска помощ, после се отпусна на колене и потърси пулса на стареца. Не го откри.

Появи се екип на „Спешна помощ“, който се зае с тялото. Аз заобиколих кървавата локва и се наведох да огледам ножа. Ръкохватката беше стара и напукана. Отидох в кухнята и започнах да дърпам чекмеджетата.

— Какво откри?

Беше Родригес. Ръцете му бяха червени почти до китките.

— Би трябвало да си сложиш ръкавици.

Детективът завъртя крана на мивката и отми кръвта.

— Едва ли ще пипна СПИН от един осемдесетгодишен старец — каза той. — Откри ли нещо за ножа?

Показах му чекмеджето. Сред боклуците вътре имаше три ножа с черни дръжки, идентични с онзи, който беше забит в тила на жертвата.

— Вероятно са започнали тук — рекох.

— Жертвата на нападението в уличката е казала, че мъжът има нож — поклати глава Родригес. — Защо не е използвал него?

— Казва ли ти някой? — свих рамене аз. — Може би е изтръгнал този от ръцете на стареца и го е намушкал. В коридора има следи от борба, в килера — също.

— Не е отишъл далеч — заяви Родригес и пристъпи към прозорчето в дъното на кухнята. То беше отворено и гледаше към

съседните покриви, зад които се открояваха релсите на електрическата железница.

— Какво ще кажеш? — попита той.

— Ще кажа, че си струва да опитаме.

Родригес се промуши през прозорчето. Аз го последвах.

Стъпих на аварийната стълба. Над града бавно се спускаше здрач. Металът под нас тихо звънтеше под поривите на вятъра.

Покривите на Чикаго са предимно плоски, покрити със сива насмолена хартия или твърд черен каучук. В това число обаче не влизат два адреса — „Норт Шефийлд“ номер 3600 и „Уест Уейвланд“ номер 1000. Там по покривите има дървени пейки, бира и пияни фенове на бейзбола, платили по 200 долара всеки, за да присъстват на изобретателните опити на „Къбс“ да губят мачовете си. Но нека не се отклоняваме.

Родригес щракна фенерчето си и надникна над стълбата. Съседният покрив беше малко под нас, на разстояние около метър и половина. Нищо особено, ако си на земята. Но доста по-различно, когато разстоянието представлява триетажна пропаст.

— Изглежда осъществимо — промърмори той. Думите му прозвучаха по-скоро като въпрос, отколкото като мнение.

Кимнах и прехвърлих крак през страничното желязо. После, още преди Родригес да ме спре или да размисля, стегнах мускули и се оттласнах от стълбата. Лесно преодолях пропастта. Но кракът ми закачи каменния парапет, който обикаляше покрива на съседната сграда. В резултат се озовах по очи на грапавата настилка. До мен тупна нещо, последвано от леки стъпки.

— Да вървим, Кели — рече Родригес. — Онзи тип няма да ни чака.

Вместо отговор пуснах най-сочната ругатня, която ми дойде наум, и последвах светлината на фенерчето. Покривът беше пуст, имаше само един климатик, изключен за зимата. До него се стигаше през желязна врата, залостена отвътре. Фенерчето на Родригес освети покрива на следващата сграда. Разстоянието до него беше най-малко десет метра.

— Нашият човек трябва да е Карл Луис, за да стигне дотам — рекох.

Родригес насочи лъча надолу, към уличката. За всеки случай. Може би онзи тип беше решил, че може да лети. На паважа не се виждаше сгърчено тяло.

— Мамка му — процеди полицаят.

Посочих железопътната линия, която минаваше покрай сградата.

— Какво ще кажеш?

Фенерчето спря върху служебната стълба на бетонната колона, която беше на една ръка разстояние от покрива.

— Да вървим.

Прехвърлихме се на стълбата, а оттам на релсите. Оттук минаваше „кафявата линия“ на чикагското метро. Родригес освети дебелия железен профил, който се виеше успоредно на релсите.

— Трета релса, Кели. Кофти работа.

Третата релса захранва електрическата железница с шестстотин волта ток и предлага незабавна смърт на всеки, който реши да я докосне. Заобиколих я отдалеч.

— Ако се е покатерил тук, най-вероятно е тръгнал на юг — рекох. — Далеч от местопрестъплението.

Родригес кимна. Впуснахме се в лек тръс. Следващата спирка беше „Дайвърси“, може би на седем-осемстотин метра по-нататък. Фенерчето предлагаше около метър жълтеникава светлина пред краката ни. Светлината от уличните лампи също проблясваше по стоманата. Усетих вибрация под себе си, после чух грохот. В далечината се движеше влак. Спряхме и се послушахме.

— В каква посока върви?

— Не знам — отвърна Родригес. — Не би трябвало да имаме проблеми, ако се движи към нас. Има достатъчно място, за да се разминем.

Зарадвах се на думите му, но не казах нищо. Грохотът спря. Вероятно композицията поемаше пътниците от близката спирка. В настъпилата тишина долових шум, последван от сподавена ругатня и тихи стъпки.

— Той е там — рекох.

Родригес отново тръгна напред. Двайсетина крачки по-късно пред очите ни се появи неясен силует, който се движеше от другата страна на релсите. Грохотът се възобнови и започна да набира сила.

— Можем ли да го хванем? — попита Родригес.

В гимназията бягах километър и половина. При попътен вятър и на добра писта с лекота покривах разстоянието под шест минути. Но тук, на релсите, на петдесетина сантиметра от заплашително бучащите шестстотин волта, това постижение едва ли беше възможно.

— Дай фенерчето — рекох.

До следващия перон имаше някъде около четиристотин метра. Нашият човек имаше преднина от двеста. Добрата новина беше, че аз имах фенерче, а той нямаше. Поех напред. По-скоро подскачах, отколкото тичах. Грохотът зад гърба ми отново затихна. Влакът беше спрял на „Белмонт“. Минах покрай едър плъх, който прескочи релсите и изравни крачка с мен. Вече се потях обилно. Пред очите ми се появи жълта светлина. Спирка „Дайвърси“. Спрях на няколко крачки от перона и се ослушах. Тук релсите минаваха между по-високи сгради, които скриваха уличното осветление. Бяха тъмни вероятно защото в тях имаше предимно офиси. Не чух нищо. Никакво пъшкане, драскане или други доказателства за движение. После грохотът отново се появи. Много по-близо. Обърнах се назад точно навреме, за да видя ослепителната светлина на фаровете, изскочили иззад завоя. Експресът на „кафявата линия“ в 7:05 ч. се движеше по разписание.

Взех на спринт последните двацет метра и се покатерих на перона. На него имаше десет души, които убиваха времето за чакане по различен начин. Една двойка се целуваше на скамейката в далечния край. Трина души имаха слушалки на главите си и почукваха в такт с вътрешните си ритми, затворили очи. Двама четяха „Трибюн“, а един — „Сън Таймс“. Някакъв тип чукаше с бясна скорост по клавиатурата на своето блекбъри. За момент спря, изхили се и отново започна да пише. Последният пътник беше жена, която си говореше сама, без да чака отговор. Сякаш се намираше на самотен остров. Никой от присъстващите не отговаряше на представата ми за отчаян убиец. На всичкото отгоре никой не обърна внимание на моя милост, появил се изневиделица от мрака на чикагската нощ с пистолет в едната ръка и фенерче в другата.

Трийсет секунди по-късно влакът прогърмя покрай перона, без да намалява скоростта си. След още двацет секунди фигурата на Родригес изплува от мрака.

— Страхотно се забавлявах — изпъшка той.

— Трябваше да проверим.

Детективът бавно кимна.

— Ще повикам няколко униформени да поразпитат хората.

— Нямахте да му обърнат внимание, дори да беше изскочил по гол задник на перона — мрачно отвърнах аз.

Родригес сви рамене и се отдалечи с радиостанция в ръка. Аз започнах да се спускам към улицата. Той ме настигна на тротоара.

— Трябва да се върна до „Белмонт“ за обработка на тялото. Но някой трябва да стои при жертвата до появата на Никол и нейния екип. Ще свършиш ли тази работа?

— Разбира се.

— За десетина минути, не повече. Не я пипай, не ѝ задавай въпроси. Просто стой при нея.

— Къде е тя?

— В патрулната кола в края на улицата. Вече я проверих, казва се Дженифър Коул. И още нещо, Кели...

— Да?

— Тя е на дванайсет.

— Страхотно.

— Ще бъдеш бавачка. Ако иска да говори, изслушай я.

Тръгнахме на север по Шефийлд авеню. Родригес се връщаше при стареца, наръган с нож в собствения му дом. А аз отивах при едно дете, нападнато в собствения му град. Не успях да определя чия задача е по-тежка.

Открих патрулната кола точно там, където трябваше да бъде. Дженифър седеше на задната седалка. Аз се настаних отпред. Помежду ни имаше преграда от плексиглас.

— Здравсти, Дженифър. Казвам се Майкъл.

Момичето беше завито с одеяло, под което се виждаше сребристочервена ученическа униформа. Опряло брадичка в коленете си, то гледаше през прозореца към колоните на железопътната естакада. Малко по-късно се раздвижи и отговори на поздрава.

— Здравсти.

Толкоз. Само здрасти.

— Не съм полицай — рекох. — Затова няма да отговаряш на купища въпроси.

Тя имаше червеникава коса и раздалечени зелени очи с лунички между тях. Синините бяха навсякъде — по шията, ръцете и брадичката. Бяха с жълто по краищата, причинени от силни мъжки пръсти. И мъжки юмруци.

— Защо си тук, след като не си ченге?

— Някога бях ченге. Сега съм частен детектив и от време на време помагам.

— Аха. Някакъв тип ме нападна.

— Знам, Дженифър.

— Това е добре.

Тя склони глава върху коленете си и въздъхна.

— В момента търсят родителите ми. Сигурно ще са много ядосани.

— На твоето място не бих се тревожил за тях, Дженифър.

— Ти нищо не знаеш. Много ще са ядосани.

— Ти си на дванайсет, нали?

Момичето кимна.

— Прибирах се от училище.

— Но реши да се поразходиш?

— Мислех да взема влака до центъра и да разгледам магазина на „Епъл“.

— Много хубав магазин.

— Отворено е до девет. Точно затова ще бъдат ядосани.

— Няма.

— Не познаваш баща ми.

Спомних си за инструкциите на Родригес да не разговарям с момичето. Обърнах се да я погледна още веднъж и забравих за инструкциите.

— Разкажи ми какво се случи — рекох.

— Няма.

Мълчание. После Дженифър промълви:

— Той ме удари с топката.

— Какво топка?

— Баскетболна. Пресичах улицата, дето е препречена ей от онези неща там.

Пръстът ѝ се насочи към двата големи контейнера за смет, боядисани в зелено. Те стояха между нас и илюзорната сигурност на „Белмонт“.

— Появи се изведнъж. Дриблираше с топката. Или нещо такова. Направо на платното.

Погледнах навън. До една от металните колони на железопътната естакада се виждаше червено-бяло-синя баскетболна топка на „АБА“.

— И ти тръгна след топката.

— Направих само една крачка.

— Всеки би я направил. Това е инстинкт и той го е знаел.

— Мислиш ли?

— Да, Дженифър.

— Беше зад мен и ме блъскаше. Имаше нож. После сложи ръка върху устата ми и ме повлече.

Забелязах няколко каменни стъпала в основите на „Белмонт Армс“, които свършваха пред отдавна разбита дървена врата. Предположих, че именно там е трябвало да бъде завлечена Дженифър Коул. В подземиято на „Белмонт Армс“, където нападението щеше да се превърне в изнасилване, а може би нещо по-лошо.

— Как успя да се измъкнеш?

— Издрах го и го ухапах. Той изкрещя и ме пусна, а после избяга.

Гласът ѝ прозвуча сухо, сякаш устата ѝ беше пълна с прах. После ми показа зъбите си вероятно за да докаже, че може да хапе. А след това заплака. Тихо, неохотно. Сякаш се нуждаеше от разрешение. Изчаках. Нямах представа какво ще последва. Какво трябва да последва.

— Успя ли да го разгледаш?

— Не — тръсна глава тя. — Страшно съм глупава.

— Вината не е твоя, Дженифър.

Не знаех как другояче да успокоя момичето зад плексигласовата преграда. Тя беше доказателство, което чакаше да бъде обработено. Поредното разследване, което трябваше да бъде завършено. Пукотът на полицейската радиостанция даде нов старт на разговора.

— Мисля, че родителите ти са тук — рекох. — Ще ида да проверя. Но първо искам да ти задам още един въпрос. Синините на шията и ръцете ти. Не си ги получила днес, нали?

Дженифър сведе поглед към ръцете си и поклати глава.

— Кой ти го причини, Дженифър?

Тя сви рамене и подсмръкна.

— Татко. Понякога го хващат лудите.

— Колко луд става, Дженифър?

— Много, сър. Страшно много.

Залепих картичката си на плексигласовата преграда.

— Дженифър?

Тя вдигна глава.

— Виждаш ли този номер?

Тя кимна.

— Запомни го. Обади се, ако имаш проблем. Разбираш ли какво ти казвам?

Ново кимане.

— Запомни ли номера?

— Да.

— Повтори го.

Тя се подчини.

— Много добре. Помни този телефон и гледай да издържиш до утре. Тогава нещата ще се оправят.

Оставих момичето в позата, в която го заварих. Насочих се към главния вход на сградата. Никол току-що беше пристигнала.

— Твоята жертва е в патрулката — рекох.

— Благодаря. Предупредиха ме, че си тук. Две нападения за два дни. Какво се е случило?

— Лош късмет, предполагам. Мислиш ли, че имат връзка помежду си?

— Вероятно не — сви рамене Никол. — Но и двамата нападатели са използвали нож. Този тук е бил по-смел. Посред бял ден, на оживена улица.

— Жертвата на нападението е дете, Никол.

— Знам. Ще ѝ осигурим помощ. Къде е Винс?

— Горе, при трупа. Жертвата твърди, че е издраскала и ухапала нападателя по ръката. Може би ще искаш да потърсиш кръв.

Никол поклати глава.

— Кръвта ще почака. Но виж какво открихме.

Един от техниците ѝ подаде прозрачна торбичка с използван презерватив.

— Къде?

— В дъното на улицата.

— Не се връзва — поклатих глава аз. — Хлапето каза, че е успяло да се освободи.

— Тоест не е имало проникване?

— Точно така.

Никол подаде уликата на помощника си.

— Често се случва. Тези типове си слагат презерватив още преди атаката. А по време на борбата се възбуждат и не могат да се удържат.

— Така ли е станало според теб?

— Възможно е — сви рамене Никол. — Добрата новина е, че имаме профил за базата данни. Ще видим какво ще излезе. Май ще се окаже, че нашата жертва е доста жилаво хлапе.

— Едва ли е имала друг избор — въздъгнах аз. — Огледай синините по шията и лицето ѝ.

— Вследствие на нападението?

— Вследствие на баща ѝ. Май е използвал детето за боксова круша. Тя много се страхува от него.

— Ще се погрижим.

— Какво означава това?

Никол вирна брадичка и скръсти ръце на гърдите си.

— Означава, че от служба „Проблеми в семейството“ ще поговорят с родителите ѝ и ще направят каквото зависи от тях. Повече не можем да искаме, Майкъл.

Замълчах, защото не виждах смисъл да се задълбочаваме по темата.

— Е, хубаво. Трябва да тръгвам.

Никол понечи да каже нещо, но аз ѝ обърнах гръб и прекосих улицата. Зад полицейските ленти се беше събрала малка тълпа. Вътре в периметъра разговаряха жена в полицейска униформа и мъж с палто от кашмир.

— Да, сър, дъщеря ви е добре — рече полицайката. — В момента я преглеждат, а след това ще можете да я видите.

Мъжът беше надхвърлил четирийсет, с оредяла коса, която съвсем скоро щеше да се нуждае от замятане. Едър, но отпуснат. С онази отпуснатост, която е присъща на средната класа. Прекалено много чипс, прекалено дълго време, прекарано на канапето. Палтото му обаче беше хубаво.

— Слушайте какво ще ви кажа! — нервно рече той. — Детето ми е там! Съобщиха ми, че е било нападнато. Искам да го видя, веднага!

Пръстът му се стрелна към защитната жилетка на полицайката. Тя хвана ръката му и светкавично я изви. Коленете му леко се подгънаха.

— Разбирам, че сте разстроен, сър — рече с бърз, но спокоен глас полицайката. — Разбирам, че става въпрос за вашата дъщеря. Но тук ще играете по правилата. Най-важното от тях гласи, че ако посегнете на мен или на друг униформен служител, ще ви оковем в белезници и ще ви вкараме в някоя патрулна кола. Ясно ли е?

Нямаше нужда да чака отговор. Пристъпих към мъжа, след като тя се отдалечи. Бащата на Дженифър разтриваше китката си и промърмори под нос нещо, което звучеше като „проклета кучка“.

— Извинете ме, сър.

Размахах под носа му нещо, което би трябвало да е полицейска значка, но не беше.

— Какво искате?

— Вие ли сте бащата на жертвата?

— Ще ми позволите ли да я видя?

Арогантността беше изчезнала, заменена от инстинктивното безпокойство на страхливеца.

— Елате да се поразходим, сър — рекох и го дръпнах под естакадата, по-далеч от загражденията. Изминахме само няколко метра, но те бяха достатъчни, за да останем насаме.

— Какво искате?

Отблизо лицето му изглеждаше отпуснато като останалата част на тялото му. В душата ми потрепна съжаление към този тип, който още не знаеше какво ще трябва да изтърпи заради детето си. Но съжалението нямаше да се прояви по време на разговора.

— Става въпрос за дъщеря ви, сър. Тя се страхува повече от вас, отколкото от мъжа, който току-що я нападна. Според мен това означава две неща: или сте педофил, или поредният негодник, който изпитва удоволствие да малтретира детето си. Лично аз гласувам за второто, но въпросът е какво мислите вие...

Негодникът би могъл да реагира по два начина. Страх, последван от отричане. Или гняв, последван от отричане. Не бях особено изненадан, когато той изруга и посегна към реверите на палтото ми. Не улучи и се просна на паважа. Аз се наведох, сграбчих го с лявата ръка за гърлото и го изправих на крака. В следващия миг гърбът му залепна за страничната стена на сградата. Пръстите на дясната ми ръка разкопчаха кобура и измъкнаха пистолета. Мъжът усети натиска на студената стомана, очите му се разшириха от ужас. Подуших вонята на урина и побързах да направя крачка назад.

— Радвам се, че имам цялото ти внимание — рекох. — Ще бъда кратък и максимално ясен. Скоро ще те вкарат в една стая заедно с други хора — служители на „Социални грижи“, „Проблеми в семейството“, и други подобни. Те ще ти обяснят, че трябва да съдържаш гнева си към Дженифър, особено след тази психическа травма. Пет пари не давам дали ще ги послушаш, или не.

Леко затегнах хватката. Той задиша учестено. Очите му останаха заковани върху черното дуло на деветмилиметровия автоматик. Съгълчето на окото си забелязах как част от хората, струпани зад полицейските ленти, извърщат глави насам. Преместих се с гръб към евентуалната публика.

— Чу ли какво ти казах? — изсъсках. — Не се опитвай да говориш, а само кимни.

Той кимна.

— От време на време ще се отбивам при Дженифър. Да видя как върви в училище и всичко останало. Да имаш нещо против?

Главата се поклати.

— Много добре. Ще те намеря в момента, в който чуя някакво оплакване от нея. Няма значение кога — утре, следващата седмица, следващия месец или след пет години. Ще те намеря и ще си поговорим като мъже. А след това ще си теглиш куршума. Трагично самоубийство. Така го правят в Чикаго. Ако не вярваш, че в този град стават и такива неща, помисли пак. А сега изчезвай и гледай да успокоиш дъщеря си!

Разхлабих хватката си. Мъжът рухна на земята и направи опит да прикрие подгизналите си панталони. Аз му обърнах гръб, мушнах се под полицейската лента и се насочих към местопрестъплението.

Повечето хора ще кажат една-две синини, голяма работа. И може би ще ме обвинят, че съм преиграл с грубостите, причинявайки повече зло, отколкото добро. Но те не знаят нищо за онова, с което се сблъсква едно ченге. Никога не са виждали десетгодишно момиченце, принудено от сводника си да се продава на ъгъла, а после съблечено голо и пребито с нагорещена закачалка. Нито пък завързано за радиатора единайсетгодишно момче, което майка му тъпче с кучешка храна — ей така, за забавление. Или пък тринайсетгодишно момиче, завързано за мръсен дюшек, върху което се изреждат куп мръсници. И което умира на път за болницата с разкъсани вътрешности. Повечето хора нямат представа за тези неща. Особено за онова, което възрастните могат да причинят на децата. И по тази причина повечето хора не преиграват с грубостите.

Пробих си път към спирката на метрото, преминах през въртящата се бариера и излязох на перона. На няколко крачки от мен стояха две млади момичета, които слушаха айпод и същевременно си бърбеха. Глупости, разбира се. Училището, момчетата, дрехите, момчетата, филмите и пак момчетата. Седнах на скамейката и се заслушах. Никога не бях предполагал колко приятно могат да звучат подобни глупости.

На следващата сутрин Дженифър беше голямата новина. Първа страница на „Чикаго Сън Таймс“. Така става, когато жертви на насилие са дванайсетгодишни деца, особено ако са и с бял цвят на кожата.

Там беше и Уилям Конлан. Три изречения някъде след петия абзац. Явно самотните старци нямат особено висок рейтинг.

Свих рамене и отпих от кафето си. До края на седмицата и двамата щяха да бъдат забравени, отнесени от вълната на нови престъпления, нови трупове и нови сензационни истории.

Малко след осем подкарах колата на юг по „Расин“. На „Фулъртън“ завих надясно и започнах да си пробивам път на запад към Хумболт Парк. Слънцето грееше ослепително. Все още не беше студено, но въздухът сякаш пареше. Което означаваше, че до вечерта ще завали сняг.

Паркирах на една пряка от жилището на Джон Гибънс, отворих багажника и извадих сак от мека кожа. Ако Гибънс е разследвал изнасилването на Илейн Ремингтън, в стаята му би трябвало да има работно досие. Може би хазайката знаеше къде е. А може би не знаеше. Но и в двата случая то би трябвало да е някъде в къщата. Ето защо ми беше нужен сакът.

В него имаше два чифта гумени ръкавици, фенерче, въже и комплект инструменти. При предишното си посещение бях забелязал една картичка, забодена на дъската за съобщения в офиса на Мълбъри. Беше за час при лекар. Днес, в осем и половина сутринта. Надянах ръкавиците, дръпнах ципа на палтото и погледнах часовника си. Осем и четирийсет и пет. Време беше.

При втория контакт входната врата отстъпи много по-лесно. Двете ключалки изщракаха в рамките на минута. По стените играеха слънчеви лъчи, филтрирани от дърветата. Включих фенерчето, прекосих всекидневната и се насочих към нишата, където възрастната жена държеше документите си. Вратата към нея беше затворена. Протегнах ръка и я побутнах.

Мълбъри седеше на стария въртящ се стол зад бюрото. Беше облечена в синя рокля, украсена със зелена брошка. Косата ѝ беше вдигната, на краката ѝ се виждаха обувки с високи токове. Беше се облякла за визитата при доктора. Но вече никога нямаше да има нужда от доктор.

Взрях се в лицето ѝ. Леко изцъклени очи, зинала уста. Под ноздрите ѝ имаше кръв, по устните и брадичката — също. Побутнах тялото с върха на обувката си. Съвсем лекичко. Кръстосаните крака разкриваха леко посиняла бяла плът, обсипана с мрежа от венчки. Това свидетелстваше, че хазайката е мъртва от доста време насам.

Отдалечих се от трупа и огледах стаята с помощта на фенерчето. Кантонерката зееше отворена, а съдържанието беше разпиляно по пода. Не видях нищо, което заслужаваше да бъде докоснато или прибрано. Промъкнах се напред и отворих чекмеджетата на бюрото. Нищо. Отстъпих назад, усетих някакво присъствие и се обърнах. Две очи светеха в мрака. Озкар безшумно се покатери на раменете на хазайката. Тялото на Мълбъри се раздвижи и котаракът скочи на пода. Едва сега забелязах следите от убождания. Бяха две, високо на ръката под рамото, леко подути. Насочих фенерчето към ръкава на роклята и открих съответните дупчици. Стандартната електрошокова палка „Тейзър“ отделя ток с напрежение петдесет хиляди волта на интервали от 5 секунди. Достатъчен да те събори на земята, но не и да те убие. Явно някой беше забравил да сподели това с Мълбъри. Изключих фенерчето и реших да хвърля едно око на горния етаж.

Стаята на Гибънс беше вляво. Но проскърцването на някаква дъска ме накара да се отклоня надясно. В дъното на коридора имаше още две врати. Бавно завъртях топката на по-близката и леко я побутнах. Вътре беше тъмно. Протегнах ръка и опипах пода. Студен. Вероятно баня. Направих една предпазлива крачка навътре. Не повече от двайсестина сантиметра. Чух тихо изщракване и нещо ме парна в лявото рамо. Почти веднага разбрах за какво става въпрос. После го усетих.

Първият шок свърши работата си, поваляйки ме на колене. Вторият ме улучи, докато се надигах. Усетих как гърдите ми се стягат и сърцето ми ускорява ритъма си. Третият ме повали по гръб с тежестта на цял фолксваген отгоре ми. Миг, преди да загубя съзнание,

си помислих, че сърдечният удар е страхотен начин да си идеш от тоя СВЯТ.

21

Свестих се на пода. Осветлението продължаваше да е изключено, къщата тънеше в тишина. Долових далечно скърцане на скорости. Усетих лекия ветрец, който нахлуваше през отворения прозорец. Видях тънък слънчев лъч, отразен от голямото огледало. Надигнах се с цената на известни усилия и направих преглед на пораженията. Изгарянията със сигурност бяха налице. Рамото ме наболяваше от докосването на електрошоковата палка. Но бях жив все пак. Това ми даваше известно предимство пред трупа, който изстиваше на долния етаж. Наплисках лицето си на умивалника и направих малка разходка до прозореца.

Оттук се беше оттеглил моят човек. Вероятно спускайки се по покрива, за да скочи в задния двор. Нямах никаква представа защо ме беше оставил жив. Може би ме беше взел за покойник. Още по-добър беше въпросът какво бе търсил тук.

Спуснах се на долния етаж. Стенният часовник ме осведоми, че вече е късен следобед. Дълго време бях прекарал в безсъзнание. Заобиколих на пръсти половин дузина котки и се върнах във всекидневната. Мълбъри продължаваше да седи в нишата, все така мъртва. Озкар отново се плъзна покрай мен и скочи на бюрото. Хвърли на стопанката си един поглед, после започна да лиже кръвта от лицето ѝ. Прецених, че е крайно време да се махам оттук.

Две преки по-надолу отбих пред магазин от веригата „Уайт Хен“, откъдето излязох с кутийка аспирин, бутилка вода и чаша кафе. След още две преки открих телефонна кабина, от която позвъних на полицията.

На път за дома се замислих за хазайката с алчните очи. Дали сама не беше поканила смъртта в дома си? После измъкнах от джоба си листче с телефонен номер. Главата ме болеше, но поносимо. В края на този дълъг ден никой не ме чакаше у дома, за да ми приготви вечеря и да превърже раните ми. Това ме наведе на мисълта, че само едно питие може да помогне. Знаех къде да го търся.

Барът беше приятно затоплен. Най-вече благодарение на дървената ламперия и меката светлина. Пред огъня на камината, разпален с малко торф, седяха жена с палто на „Бърбъри“ и мъж с дебело късо палто. От другата страна старец с шапка на пазач отпи от халбата си, а приятелят му измъкна ирландски барабан от калъфа, който държеше в ръце. Към тях се присъедини и трети с акордеон. На коленете на този с бирата лежеше цигулка. Едната му ръка бавно я вдигна, в другата се появи лък. По всичко личеше, че предстои малък концерт.

— Какво ще обичате?

Акцентът беше от Западното крайбрежие, най-вероятно от Галуей. Лицето беше ирландско — остри черти, високо чело, кестенява къдрава коса, прилепнали уши. Очите бяха сини и пъргави.

— Гинес — рекох.

Облегнах се, за да се насладя на ритуала. Студената чаша беше опряна плътно в месинговия обков. Напълването беше перфектно. Жената спря кранчето в момента, в който течността зае две трети от чашата. Положи я на дървената поставка над помпата. Докато пяната спадаше, тя избърса един пепелник, прие поръчка за ирландска закуска и наточи една „Смитуикс“. После допълни чашата с гинес с два пръста лека и сладка пяна.

— Идеално — рекох аз.

— О, я зарежи тия празни приказки! — срязва ме тя.

Намигнах ѝ и Меган ме дари с лека усмивка. Тя беше моя любимка и най-доброто, което предлагаше „Скритата детелина“. Не бях идвал тук близо година, но то беше без значение. Бирата гинес пак беше най-добрата в града. Джон Гибънс го знаеше и беше редовен посетител. Привлякох вниманието на Меган и я попитах за бившия си партньор.

— Тук беше, разбира се — отвърна тя. — В четвъртък вечерта. Седеше малко по-назад от мястото, на което си в момента.

Меган отпи глътка чай „Бари“. Правеше го много силен, с мляко и две бучки захар.

— Случайно да е бил в компанията на блондинка?

— Беше. Тя също редовно идва тук. Нищо особено, освен неприятности.

Извадих листчето с телефона на Илейн Ремингтън, който бях преписал от огледалото в спалнята си.

— Това още ли е номерът на бара?

— Да.

— На автомата?

Меган поклати глава и посочи апарата зад бара.

— Вече нямаме автомат. Напълно излишно е, след като всички имат мобилни телефони. Преди тук беше като телефонна централа, особено в петък вечер.

— Сигурно е така — кимнах. — Добре ли познаваше Джон?

— Колкото всеки клиент. Проблеми ли има?

— В неделя са го открили мъртъв на Флотския кей.

Меган сведе очи към течността в чашата си. После погледна към вратата. Обърнах се. Илейн Ремингтън беше застанала на прага.

— Това е тя, Майкъл.

— Сигурно си права.

Станах. Илейн ме пресрещна в средата на бара. Този път нямаше пистолет. Или поне не го беше насочила в мен.

— Беше време да се появиш.

— Очакваше ли ме?

— Почти всяка вечер идвам. Прецених, че рано или късно ще се появиш. Ще ме черпиш ли едно питие?

Меган чакаше на бара с бутилка „Джеймисън“ в ръка.

— Обичайното? — попита тя.

Илейн кимна, а Меган наля две чаши. Без лед. Клиентката ми гаврътна първата на екс. После се облегна на рамото ми. Сякаш ми беше студено.

— Всяка вечер пия по седем — обясни тя.

— Независимо дали имаш нужда от тях?

Тя поиска номер три, гаврътна номер две и се изкиска.

— Готин си — рече.

— Много говориш.

— И все пак си готин.

Някъде бях слушал този разговор. Между блондинка и детектив. Илейн запали цигара, издуха дима в лицето ми и продължи:

— Гибънс се държеше по-скоро като баща. Там е цялата работа. Искаш ли едно питие?

Отдръпнах се и продължих да я гледам как действа. По-точно лекото треперене на ръката, с която вдигаше и сваляше чашите. Не ми изглеждаше лесна работа.

— Защо го правиш?

Тя избърса устните си и попи влагата в крайчеца на едното си око.

— Защото ме поддържа във форма. Някои хора се наливат с кафе с мляко. Аз пък пия по седем питиета. А после си търся компания.

Барът утихна. Не съвсем, но изглеждаше така. Огледах я и се замислих. Въпреки волята си усетих възбуда. Някои жени са си такива. Най-вече с мъжете. Безумният разговор продължи.

— Нека те попитам нещо, мистър детектив. Какво знаеш за изнасилванията?

Свих рамене.

— Познаваш ли момиче, което е било изнасилено?

— Познавам много.

— Искам да кажа, в романтичния смисъл на думата.

Отново свих рамене. Тя продължи:

— Мислиш ли, че можеш да бъдеш с нея след... След нещо подобно? Не, ще го кажа другояче: след като някой я е имал по този начин?

Погледнах по протежението на бара. Главно защото не знаех къде другаде да гледам.

— Така си и помислих — рече тя и гаврътна четвъртото питие.

Реших, че е крайно време да се включа.

— Ти си била жестоко пребита и почти мъртва, Илейн. Което е чисто и просто акт на насилие.

— Отговор по учебник, мистър Кели. На това ли ви учат в полицейската академия?

Гласът ѝ леко се извиси, но все още беше под контрол. Беше пияна, но не толкова, колкото очаквах.

— От Гибънс знам, че си бил ченге.

На лицето ѝ се появи лека усмивка. Наклони глава и изведнъж стана ненужно лукава. Дръпна дълбоко от цигарата си, почти преобръщайки пепелника. Примигнах и я видях на петдесет и три. В хотелски бар, сама. Все още в състояние да привлече някой и друг поглед. Все още в играта. Тя изпусна облак дим, който стана бял на светлината, идваща от улицата. Чертите ѝ изведнъж се отпуснаха. На петдесет и три пак щеше да бъде на ниво. Стегната и загоряла на плажа, с кола и шофьор. Свежи цветя из стаите, спокоен обяд с хубави питиета на верандата. Два са пътищата, по които можеше да поеме. Беше изправена пред избор като всеки друг. Някое незначително събитие щеше да я тласне по единия от тях. Рак на белите дробове на някой паркинг за каравани или къща в Ла Хойя. Изборът предстоеше. И тя щеше да го направи. Без дори да усети, като всеки друг.

— Твоят приятел искаше да ми помогне — рече. — Поне така казваше. Но сега е мъртъв.

— Допускаш, че е дело на човека, който нападна и теб?

— Помислих си го.

Отпих от халбата и отправих поглед към плаката на стената. ДЕНЯТ Е ДОБЪР ЗА ГИНЕС, гласеше той. Под тези думи беше изрисуван черен тукан.

— И се чудиш, а? — подхвърлих.

Устните ѝ отново се разтеглиха. Но този път усмивката ѝ не беше нито топла, нито нежна.

— По-скоро ме кара да се заключвам нощем.

Меган отново се приближи. Илейн изглеждаше по-добре. Поиска чаша вода, а аз измъкнах тефтерчето си.

— Писмо ли ще ми пишеш? — попита тя и освободи косата си с рязко движение на главата.

— Просто искам да систематизирам някои неща.

— Трябва да си вземеш лаптоп.

— А ти трябва да си на каишка.

— Какво става, Кели? Нали сме от един отбор? Ти искаш да заловиш убиеца. А ако аз съм права, той иска да докопа мен. Нещата могат да се получат.

— Идеята да те използвам като примамка не е добра.

— Защо?

— Най-вече защото мъртвите клиенти трудно си плащат сметките.

— Имам пистолет все пак.

Останах доволен от новината, че клиентката ми е подготвена, и ѝ го казах. Тя захапа нокът и се погледна в огледалото зад бара. Измина доста време, преди заниманието да ѝ писне. После гаврътна чашка шест и седем. Без никакъв проблем.

— Работата е там, че аз мога да се справя с тази задача, мистър Кели.

Наистина изглеждаше така, поне тук, в задимения и шумен бар, където приказките са без последици.

Очите ми се плъзнаха над рамото на клиентката и се насочиха към предната витрина на „Детелината“. Навън валеше ситен сняг, който бързо покриваше сивия асфалт на Холстед стрийт. През бялата пелена се виждаха неоновии реклами, накъсвани от трафика и пешеходците. Порив на вятъра изведнъж разчисти картината. В пролуката между две коли изплува неясна фигура, която забързано пресече уличното платно. На главата ѝ имаше вестник. Тя се подхлъзна на леда около капака на канализацията, размаха ръце и се просна на тротоара. Вдигна глава миг преди да отмества очи от улицата. За момент изпитах чувството, че Даян Линдзи е наясно къде се намирам в момента и защо съм там. После чертите ѝ се разкривиха от изненада. Тя махна с ръка, подхлъзна се към входа и влезе в „Детелината“.

— Извини ме за момент — рекох.

Станах и пресякох пътя на журналистката, преди да се приближи в опасна близост до клиентката ми. Не бях сигурен, че двете трябва да се срещат. Още по-малко бях сигурен защо не съм сигурен. Но беше късно. Даян профуча покрай мен, а Илейн стана и машинално оправи блузата си.

— Здравейте, аз съм Даян Линдзи.

Стиснаха си ръцете. Някак спокойно, сякаш бяха очаквали тази среща. После седнаха. Журналистката се обърна към мен, но не изпускаше от очи и Илейн.

— Нов клиент, Майкъл?

— Нещо такова.

— Вие не сте ли от телевизията? — попита Илейн.

Даян смъкна тънките си кожени ръкавици и се облегна назад. Огледа клиентката ми така, както човек оглежда чаша топло мляко в горещ летен ден. Проговори едва след като приключи с огледа.

— Да, от телевизията съм. А вие как се казвате?

— Илейн Ремингтън.

— Приятно ми е, Илейн.

Палецът на Даян се стрелна в моя посока.

— За какво ви е този човек, ако позволите подобен въпрос?

— Позволявам. Преди години, още почти дете, бях изнасилена. Мистър Кели ми помага да открия извършителя.

— А защо, ако позволите да попитам?

— За да го погледна в очите, да му покажа белезите по тялото си, да му докажа, че все още съм жива.

Илейн отпи глътка вода и добави:

— Разбира се, после ще отправя една кратка молитва към Бога, ще извадя пистолета и ще му пръсна черепа. За него това ще бъде Денят на Страшния съд. Амин.

Разсмях се толкова силно, че от носа ѝ излетя вода и почти я задави. Стрелнах с очи Даян, която само сви рамене.

— Шегувам се, разбира се — добави клиентката ми. — Аз съм баптистка по рождение и много си падам по неща като справедливото възмездие. Вие имате ли религиозно възпитание, мис Линдзи?

— Не такава, което бихте забелязали.

— Е, моето е по-дълбоко. На сестрите ми също. И до ден-днешен сме много близки благодарение на религията.

— Сигурно е така — кимна Даян. — Но нека ви попитам нещо друго, Илейн. Помните ли всички подробности на нападението?

— Част от тях. Защо?

— Защото е странно. След толкова години изведнъж се появявате на сцената, за да потърсите злодея. И дори намирате герой, който е готов да ви помогне.

Даян се наведе напред, Илейн стори същото.

— Имам чувството, че говорите пълни глупости, Илейн. Ако разбирате какво имам предвид.

Даян се усмихна. Илейн също, после смъкна блузата от рамото си. Съвсем малко, но достатъчно, за да покаже ръба на белега — все така пурпурно гневен.

— Схващам, Даян. Само дето тези неща не се предлагат в наръчника „Да се престорим, че ни го е начукал някой перверзник от класа“.

Даян стисна устни и се облегна. След което все пак успя да отпие глътка от халбата си.

— Съжалявам. Понякога репортерите са длъжни да направят своите проверки.

— Няма проблем, мис Линдзи.

Докоснаха чашите си, после Илейн се изправи, последвана от Даян.

— Всъщност някой ден трябва да ми разкажете цялата история — подхвърли тя. — Зрителите със сигурност ще я харесат.

Илейн намъкна палтото, намести слушалките на главата си и натисна бутона на айпода в джоба си.

— Може би — рече тя. — Нека видим как ще се подредят нещата. Ето ви телефон за връзка.

Надраска няколко цифри на лист хартия, после стори същото и на още един — за мен.

— Не ме забравяй, мистър Кели.

— Няма — обещах аз.

Клиентката ми протегна ръце и ме прегърна. Стана ми неудобно, но прегръдката беше съвсем кратка. В следващия миг вече я нямаше. Даян вдигна пръст.

— Искам още няколко секунди с нея — обяви тя и излезе на снега след Илейн Ремингтън.

Отпих една глътка и извърнах поглед към бялата пелена зад прозореца. Даян Линдзи стоеше на ъгъла на „Холстед“ и „Дайвърси“, обърнала гръб на силния вятър, който връхлиташе откъм езерото. Сгушила се в яката си, Илейн пристъпваше от крак на крак. Даян се приведе към нея и каза нещо. Разстоянието между лицата им сякаш се изпълни с енергия. Илейн се отдръпна и прехвърли тежестта си на токчетата. Изглеждаше сигурна и стабилна. Мълчеше и слушаше. Какво ли си говорят толкова време, запитах се аз. Гледан отстрани, разговорът вървеше доста трудно.

Десет минути по-късно Даян се върна в бара. Аз се бях преместил в едно сепаре в дъното и унищожавах наденицата с картофено пюре в чинията пред себе си. Тефтерчето и писалката лежах на масата до мен. Част от него бе запълнена с мъдри нередактирани мисли.

— Какво има в тефтерчето? — попита тя.

Завъртях го, давайки ѝ възможност да прочете драсканиците ми.

— Просто се опитвам да изчисля колко души ме наеха през последните два дни и за какво. Доколкото мога да смятам, имам най-малко двама нови клиенти.

— Единият от които е мъртъв.

— Точно така. А другият си ти.

— И аз съм в тефтерчето, така ли?

Тя го придърпа по-близо до себе си, но аз си го изтеглих обратно. Лакираните ѝ тъмночервени нокти издраскаха хартията. Тих, но някак груб звук.

— Купи си свое — рекох. — Как се развиха нещата с Илейн?

— Не беше зле — сви рамене Даян. — Мога да направя едно-две неща с историята ѝ. Но исках да я информирам за избора, с който разполага. И да размисли.

Меган постави чаша с горещо уиски пред водещата. Дори през масата подуших аромата на „Джеймисън“ с карамфил. Подходяща

напитка за една студена вечер.

— Какво мислиш за нея?

— Имаш предвид клиентката си?

Кимнах.

— Има известна логика.

— Така ли мислиш?

— Да.

— Защо проявяваш такъв интерес към нея?

— А защо не? Понякога ги хващам неподготвени. И без да искат, изплюват истината.

— И сега ли стана така?

— Била е изнасилена.

— Вярно. И го възприема, сякаш е станало вчера.

— Това може да бъде опасно.

— Знам — кимнах. — Гибънс работеше по нейния случай, когато го убиха.

— А как стана така, че ти наследи клиентите му?

Помръднах рамене. Сантиметър нагоре, сантиметър надолу. Даян изчака известно време, после смени темата.

— Чух, че са те викали на разговор в окръжната прокуратура.

— Чула си?

— Да.

Даян погледна часовника си.

— Чух още, че вече не си заподозрян.

— Този факт май убива голямата ти новина, а?

— Ти ми кажи.

— Убийството е налице — рекох. — Плюс едно старо изнасилване, което трябва да се разследва. Може би ще ти е забавно, ако се навърташ наоколо.

— Това ли е всичко, с което разполагаш?

— Че какво друго?

— Малко преди да си тръгна от редакцията, на полицейската честота имаше обаждане. В къщата на Гибънс бяха открили труп на жена.

— И?

— Завъртях един телефон. Оказа се хазайката му. Казва се Една Мълбъри.

Даян отпи глътка уиски, придърпа палтото около тялото си и погледна през прозореца. Снегът вече плътно покриваше Холстедстрийт.

— Не е лесно, когато усетиш полъха на смъртта.

— Преди два дни разговарях с нея, Кели.

— А пък аз преди един.

— Не беше особено общителна.

— Знам.

Не бях сигурен дали играя покер, или утешавам приятелка. Реших, че първото е по-разумно. Поне до следващото раздаване.

— Откровен ли си с мен, Кели?

— Може би. А ти?

— Малко съм разтърсена.

— Вика му се смърт. Мен лично ме блъска в гърба и целият ме вледенява.

— Справяш ли се?

— За съжаление, да. От мен да знаеш, че е по-добре да ти прилошее. Така отново се чувстваш човешко същество.

Даян отмести чашата и започна да си слага ръкавиците.

— Наблизо ли живееш, Кели?

— На около километър и половина.

— Топло ли е при теб?

— Трябва да проверим.

— В такъв случай да вървим.

Напуснахме „Детелината“ с нещо, което приличаше на зараждаща се връзка. В краткосрочен план имах съвсем конкретни намерения. И не толкова конкретни в дългосрочен.

Заспах с жена до себе си, но се събудих сам. Телефонът иззвъня и аз вдигнах слушалката. Очаквах Даян Линдзи да ми обясни защо е така, но насреща прозвуча друг глас.

— Намирам се на двацет минути от дома ти. Какво ще кажеш, ако се отбия да си побърим?

Гласът му прозвуча глухо. Напомни ми стара полутъмна каубойска кръчма, в която посетителите пушат пред чаша евтино питие, гледат пред себе си и си спомнят миналото. Казано иначе, не прозвуча добре. Особено пък в девет сутринта.

— Добро утро и на теб, полицай Мастърс.

— Хммм. Имаш ли кафе?

— На „Кларк“ и „Белмонт“ има един „Дънкин Донътс“. Отбий се там и вземи две кафета. Моето да бъде по бостънски.

Детективът затвори, преди да добавя, че по „бостънски“ означава със сметана и захар. Може пък и да знаеше.

Разтърках лицето си пред огледалото в банята, въздъхнах и реших да забравя отминалата нощ. Даян ме попита защо не си свалям ризата, а аз отговорих, че съм свенлив. Тя реши, че това е страотно, но в момента истината ме гледаше от огледалото. Две морави подутини с дупчици в средата показваха как един убиец беше използвал тялото ми за игленик.

Мастърс се облегна на звънеца малко след като бях взел душ и се бях облякъл. Не беше особено ведър, но носеше кафетата и една книжна кесия, в която най-вероятно се гушеха няколко понички. Настанихме се на кухненската маса и си разделихме половин дузина понички с мед. Отпихме по глътка кафе и се заловихме за работа.

— Ще те питам нещо, Кели. Нарочно ли се правиш на идиот, или това ти е заложено по рождение?

Отпих глътка кафе и се насладих на мига. Много е важно да се наслаждаваш на добрите мигове. Давах си сметка, че този ще отлети в

момента, в който отворя уста. И ще се превърне в нещо друго, вероятно по-лошо.

— Какъв точно ти е проблемът, сър?

— Знаеш какъв. Какво, по дяволите, си търсил в склада за веществени доказателства?

— Бях по работа. Свързана с едно разследване.

— Това ли е всичко, което ще ми кажеш?

Натопих една поничка в кафето, но я оставих там прекалено дълго и изгубих половината.

— Мамка му — изръмжах. — Много мразя да ми се случва подобно нещо.

— Пресвети боже! — възкликна Мастърс и стана да си върви.

— Искаш ли една малка доза в кафето? — спрях го аз.

— А ти искаш ли да престанеш да го усукваш?

Кимнах. Полицаят пресуши чашата си и ми я подаде.

— Спести кафето и ми налей дозата — заповяда той.

Измъкнах една бутилка и му налях два пръста.

— Отидох в склада да поговоря с Гоушън. Искях да науча повече подробности за изнасилването на Илейн Ремингтън.

— И научи ли?

— Не — отвърнах аз. Беше лъжа, но понякога става и така.

— Окръжната прокуратура вече не те подозира в убийството на Гибънс — обяви Мастърс.

— Знам. За тая работа са нужни и доказателства.

— Но някои неща трябва да се проверяват, Кели. Знаеш как стават тези работи.

В съзнанието ми изплува физиономията на Джералд О'Лиъри и аз кимнах.

— Нали не се сърдиш? — попита Мастърс.

Свих рамене.

— Хубаво. Да поговорим за Мълбъри.

Вдигнах вежди и скрих лицето си зад една поничка.

— Знам, че си разговарял с хазяйката, Кели. Дори имам подозрението, че си открил и трупа ѝ. За това искам да поговорим.

— Мълбъри е мъртва, така ли?

Мастърс се размърда на стола, напълни гърдите си с въздух и бавно го изпусна. И двамата знаехме, че хвърля въдици.

— Да, мъртва е. А убиецът ѝ си е направил труда да обърне къщата наопаки. Ние сме склонни да приемем версията за грабеж. Сега е момента да предложиш своята версия, ако имаш такава.

Гостът ми се облегна назад, отпи глътка „Джеймисън“ и зачака. Аз си отпуснах една минута, от която нямах нужда. После заговорих:

— Според мен Гибънс е оставил нещо при нея. Или го е скрил в стаята си. Не знам какво е, но със сигурност е станало причина за смъртта им.

— Нека отгатна — рече Мастърс. — Ти мислиш, че то има нещо общо с онази работа около Ремингтън, нали?

— Да.

— Същата, заради която си ходил в склада за веществени доказателства?

— Това е само хипотеза.

— Защо?

— Гибънс е работил по този случай като патрулиращ полицай — рекох. — Ремингтън го е издирила и е поискала помощта му за изясняването на нещата. След което са го убили.

— И само толкова?

— Засега.

Мастърс ме дари с недоверчив поглед, довърши уискито си и стана.

— Отивам на аутопсията. Искаш ли да ми правиш компания?

— Не, благодаря.

— Какво ще правиш?

Вдигнах едно томче на Цицерон от кухненската маса и го обърнах към утринната светлина.

— Ще чета — рекох.

Мастърс погледна заглавието, поклати глава и си тръгна.

Оставих Цицерон да си почива на масата и вдигнах папката, която чакаше в краката ми. Зад прозореца прогърмя влакът, изсвири клаксон, в далечината тресна гръмотевица. Но всичко остана извън моето внимание. Разтворих папката и потънах в четене.

Пакетът бе пристигнал с „Федерал Експрес“ малко преди появата на Мастърс. Бях наясно, че Мълбъри не е от хората, които могат да се нарекат щедри. При всички случаи си струваше да хвърля едно око на нещата, за които беше платила доставка по куриер. Но не можех да го направя, докато едно чикагско ченге наднича зад рамото ми.

Хазяйката не си беше направила труда да остави бележка или обяснителна записка. В пакета имаше само едно старо полицейско досие, нищо повече. По онова време ги наричаха „улични“ досиета. Запазена марка на чикагските ченгета. Те съдържаха копия на всички документи от официалното следствие, плюс няколко неща, които не биваше да станат достояние на защитата.

Попаднал си на отпечатък, който не се връзва с нищо? Отваряй уличното досие.

Кръвен тест, който не искаш да стигне до съда? Прехвърли го в същата папка.

Свидетел, който ще ти обърка разследването? Погребваш го в уличното досие.

Основното му предимство се появява, когато нещата стигнат до съд. Естествено, то е незаконно и неморално. Заради него невинни хора попадат в затвора. Но какво толкова? В големия град се случват и такива неща.

Това пред мен съдържаеше десет страници материали. Всичките на розова хартия като за втори екземпляр. Без съмнение написани на някоя „Силектрик“, каквито видях в управлението. Името на Илейн Ремингтън беше на първа страница. Доклад от мястото на инцидента, изготвен лично от патрулен полицаи Джон Гибънс. Останалите документи не бяха толкова интересни. Доклад от медицинския екип, който беше оказал първа помощ на Илейн. Подобен доклад от спешното отделение на болницата, подробности за инцидента от още един полицаи, заверени с подписа на Дейв Белмонт, пряк началник на Гибънс.

Прелистих на последната страница, зелена на цвят. Тя беше дело на прокуратурата. И напълно рутинна: „Неизвестен мъж напада бяла жена. Липсват стабилни улики. Прокуратурата ще наблюдава хода на разследването.“ Подпис на Бенет Дейвис, заместник окръжен прокурор.

За Бенет 1997-а бе третата година на тази длъжност и той вече беше звезда. Името на Илейн Ремингтън със сигурност не му говореше нищо, но аз си отбелязах да проверя.

Върнах се на първа страница и започнах да чета. Редом с папката лежеше разтворен бележник, в който записах всичко по-интересно, подредих го и се опитах да открия връзката между отделните събития. Освен Дейвис в бележника влязоха още четири имена. Хора, с които трябваше да поговоря. Вдигнах слушалката и започнах да набирам.

Час и половина по-късно знаех доста повече, но разбирах по-малко. Първото ми обаждане беше до приятел, който работеше в администрацията на щата Илинойс. Срещу десет долара всеки можеше да получи копие от шофьорската книжка на когото пожелае. А в нея, между другите данни, фигурираше и домашният адрес на притежателя. По принцип тази процедура се извършва по пощата и отнема две седмици. Но моят приятел свърши работата директно по телефона.

Първото име, което получих, беше на Дейв Белмонт, бившия шеф на Гибънс. През 2004-а той не бе подновил срока на шофьорската си книжка, тъй като беше починал от масиран инфаркт. Това ми се стори логично.

Следващите имена бяха на Джо Джефрис и Каръл Глийсън. Джефрис е фелдшерът, оказал първа помощ на Илейн на мястото на инцидента, а Глийсън — медицинска сестра в спешното отделение. Според Отдела за моторните превозни средства и двамата бяха напуснали щата. Джефрис бе отишъл в Калифорния, а Глийсън — в Аризона.

Влязох в интернет и вкарах имената им в Гугъл. Нищо. Опитах още няколко търсачки, но със същия резултат. След което се гмурнах в базата данни на „Нексис“, в която се съхраняват вестникарски изрезки.

В един брой на „Сан Франциско Кроникъл“ от 2003 г. открих материал от двеста думи за местен жител на име Джо Джефрис, който спечелил състезание по риболов. Но на снимката под него се виждаше десетгодишно момче, което държи риба, по-голяма от него. Очевидно

не беше моят човек. Пред 2004 г. някоя си Каръл Глийсън излапала тринайсет хотдога за три минути, спечелвайки голямата награда на първомайския панаир в Тусон. Би могло да бъде и моето момиче. Кликнах на биографичните данни, но само за да открия, че тази Каръл бе домакиня и цял живот бе живяла в пустинята. Кралицата на хотдога трябваше да бъде задраскана.

После се прехвърлих на страницата с некролозите, на която рано или късно попада всеки от нас. Търсенето на некролога на Джефрис ми отне близо час. Той беше починал през 2000 г. в хотелската си стая недалеч от Фишърманс Уорф. Според вестника при съмнителни обстоятелства. Разпечатах информацията и насочих вниманието си към Глийсън. Тя ми отне доста повече време, но все пак я открих. Два реда в „Аризона Рипъблик“. Пенсионирана медицинска сестра, родена в Чикаго. Четирийсет и три годишна. Застреляна при обир в дома ѝ през 2002 г. Имаше и снимка — усмихната жена на средна възраст, готова да влезе в операционната. Вестникът добавяше, че е оставила съпруг и четири деца, на които много ще липсва. Край на трагедията. Да вървим по-нататък.

В списъка ми остана едно-единствено име — Тони Салвучи. Разследващ полицай, който се бе занимавал с неизвестния нападател по случая на Гибънс. Издирването му беше лесно, защото беше останал на работа в полицията. Бе стигнал до лейтенант, преди да го застрелят. През 2004-та, с два куршума в главата. На затънтена уличка в Саут Сайд. Познавам този район. Не е много приятно място за умиране. Не че знам друго, което да е приятно за споменатия акт.

Издирих телефона на отдел „Убийства“ във Финикс и се обадох в пустинята. Обясних на жената, която вдигна, че разполагам с информация за стар случай на убийство. Продиктувах ѝ името на Каръл Глийсън и чаках десет минути със слушалка до ухото.

— Полицай Ренълдс — прозвуча мъжки глас. — С какво мога да ви помогна?

Стар и уморен глас. Ченге без семейство и без приятели. Изстискан до дупка, а после захвърлен. Иначе казано, нещастно ченге. Точно каквото ми трябваше.

— Майкъл Кели, частен детектив от Чикаго — представих се аз.

— Всички тук се радваме за теб, Кели. Казвай какво има.

— Трябва ми информация за едно старо убийство. Името на жертвата е Каръл Глийсън.

На Ренълдс изобщо не му мигна окото.

— Доставиха ни едни нови телефони, Кели. Страшна работа. Отне ми цяла седмица да се науча да работя с проклетите машинки. Както и да е. Та тези телефони вървят в комплект с големи екрани. На тях се изписва с кого разговарям. Вероятно за тъпаци като мен, които забравят. Освен това ми казват кой чака на другата линия и защо иска да говори с мен. Ще ти прочета какво пише на екрана пред мен: „Кели, Майкъл. Твърди, че разполага с информация за убийството на Каръл Глийсън.“ Ключовата фраза тук е „разполага с информация“, а не „търси информация“. Ако беше обратното, изобщо нямаше да вдигна слушалката. Затова казвай какво точно мога да направя за теб.

— Моля за извинение, колега. Вероятно става въпрос за грешка на компютъра.

— Майната му на компютъра.

— Точно така — рекох. — Виж, ако ми отделиш десетина минути...

— Разполагаш с половината.

— Помниш ли този случай?

— Работих на местопрестъплението. Беше преди четири-пет години. Един изстрел в гърдите. Извършителят не бе открит. Да ти призная, нещата бяха малко странни.

— В какъв смисъл странни?

— Ами... В съобщението за печата го обявихме грабеж, завършил с убийство. Знаеш формулировката. Но за мен нещата стояха другояче.

— Как?

— Знаеш как, Кели. Имаш ли нещо против да ми кажеш защо се интересуваш от този случай? Искам да кажа, преди да се задълбочим.

Обясних му коя е Каръл Глийсън. В друго време, в друг живот.

— Била е член на екипа, лекувал жертвата на сексуално посегателство?

— Да.

— И името ѝ фигурира в следствените доклади?

— Да.

— Все още не виждам връзката.

— Не съм сигурен, че има такава.

— Но искаш да си сигурен?

— Нещо подобно.

Настъпи пауза. Продължителна пауза. После Ренълдс взе решение.

— На пръв поглед изглеждаше взлом. Разбита входна врата, следи от борба във всекидневната. Но работата е там, че нищо не липсваше. На горния етаж открихме бижута и пари. Недокоснати.

— Изнасилване?

— Не.

В слушалката се разнесе някакъв шум. Ренълдс търсеше делото.

— Снимките от аутопсията — обади се след известно време той.
— Информацията за тях така и не стигна до пресата. Преди да бъде застреляна, Глийсън е била завързана за стол. И е правила опити да се освободи. Имала е сериозни наранявания по ръцете и китките.

— Звучи ми като екзекуция.

— Точно така. А сега името ѝ изскача от някакво старо следствено дело. Мисля си, че може би това е връзката. Може би тогава си е подписала присъдата.

— Май гоним едни и същи призраци — подхвърлих аз.

— Възможно е. Виж, Кели. Дай да си разменим досиетата, а? Ти получаваш достъп до докладите за убийството на Каръл, а аз хвърлям едно око на твоето улично досие. Така ще проверим дали има съвпадения.

Приех. Ренълдс обеща да снима делото на Глийсън и да ми го изпрати по „Федерал Експрес“.

— Като знам как стават нещата тук, ще отнеме около седмица — предупреди ме той.

— Ще имаш моите фотокопия до края на седмицата — обещах аз.

— Разбрахме се, Кели. Обади се, ако откриеш нещо. Прекъснах линията, изрисувах кръгче около името на Каръл Глийсън и набрах мобилния на Мастърс.

— Да.

— Пак съм аз. Кели.

— Знаех си.

— Как беше в моргата?

— Забавно. Хазяйката на Гибънс ти изпраща поздрави.

— Причини за смъртта?

— Не ти влиза в работата.

Замълчах и изчаках. Понякога това е напълно достатъчно.

— Масивен електрошок — обяви Мастърс.

— Случайност?

— Не, използван е „Тейзър“. Според съдебния лекар с допълнителен, двойно по-мощен волтаж. Най-малко сто хиляди волта. Сърцето ѝ се е пръснало.

Преглътнах и притиснах китката си с пръст. Пулсът ми беше нормален. Въпреки стоте хиляди волта.

— Там ли си, Кели?

— Познаваш ли полицаи на име Тони Салвучи?

Детективът отговори с променен глас. Доста по-нервен.

— Познавах го. Преди две години загина по време на улична престрелка. Защо питаш?

— Има връзка с изнасилването на Ремингтън.

В слушалката настъпи тишина, нарушавана от приглушения грохот на трафика. После изсвири клаксон на камион.

— По-точно?

— Той е приел доклада на Гибънс и е обработил материалите.

— Откъде изрови името му?

Очаквах този въпрос и просто го прескочих.

— Виж какво, Мастърс. Не знам къде е връзката, което не означава, че я няма. Искам да хвърля едно око на разследването за смъртта на Салвучи.

— Убийство на полицаи? Няма да стане.

Бях предвидил това и бях подготвил резервна молба.

— А какво ще кажеш за досието по случая „Ремингтън“? Всичко, с което разполагаш.

— Какво знаеш за студените досиета? — попита Мастърс.

— Само каквото споделя блондинката от Си Би Ес.

В слушалката прозвуча недоволно подсвиркване, но Мастърс не затвори.

— Вече имаме отдел „Студени досиета“, който се занимава със старите престъпления. Работят с ДНК и всичко останало, за което можеш да се сетиш.

— Май си впечатлен, а?
— Кой знае. Гледал ли си Бил Къртис по телевизия „А & Е“?
— Онзи с мощния глас?
— Местно момче, от Чикаго. Приближен на кмета. Той води едно шоу, но не толкова като на блондинката. Занимава се с истински случаи.
— *Студени досиета*, нали?
— Гледаш ли го?
— Само веднъж, случайно — отвърнах.
— Показва всичко от старите следствия, включително работата на съдебните лекари.
— Нещо като „От местопрестъплението“, ама на живо, а?
— Аха. Но както и да е. Къртис натиска кмета, обяснявайки му как ченгетата в другите щати разчистват неразрешените случаи, а нашите в Чикаго нехаят. В резултат се сдобихме с отдел „Студени досиета“, който съхранява целия архив.
— Значи към тях да се обърна за досието „Ремингтън“?
— Не си прави този труд. Днес сутринта проверих номера му в техния архив. Не е там.
— А трябва ли да е там?
— Със сигурност. Ако не цялото досие, то поне части от него. Кое то поражда въпроса как така ти вадиш имена от следствено дело, което според чикагската полиция изобщо не съществува?
Знаех, че Мастърс има желание да помогне. Знаех също, че трябва да имам някого на своя страна.
— Разполагам с уличното досие по случая — рекох.
— Кое то си взел от къщата на хазайката — моментално ме засече той.
— Не, Мълбъри ми го изпрати по куриер. Пристигна тази сутрин, малко преди теб. Мога да ти покажа разписката.
— Можеш, но въпреки това си бил в къщата.
Запитах се какво всъщност знае. Опитни ченгета като Мастърс често се опират на предчувствието си.
— Добре де, бях там. Само влязох, без да пипам нищо.
Мълчание.
— Искаш ли да видиш досието? — попитах.
Пак мълчание. После:
— Знаеш ли къде е „Мистър Биф“ в Ривър Норт?

Не познавах човек, заслужаващ вниманието ми, който да не знае къде е „Вкусният бифтек“ на Орлиънс стрийт.

— Утре на обяд, в дванайсет и половина — добави Мастърс. — Донеси папката или изобщо не идвай.

Линията прекъсна. Отново прелистих досието, търсейки нещо, което струва един човешки живот. Не открих. После се сетих за блузата, която изнесох от склада на Гоушън, и позвъних на още един човек.

Затворих телефона, но чувството за вина остана. После се разсея. Както обикновено. Приятелят ми беше стар. Твърде стар, за да ми откаже помощ. Знаех го със сигурност.

Центърът по съдебна медицина на щата Илинойс се намира на Уест Рузвелт Роуд 1900, на около километър и половина от мястото, на което кравата на О'Лиъри ритнала фенера и предизвикала Големия пожар, унищожил целия град. Пристигнах там малко след шест. Просторната лаборатория беше празна. Само Никол седеше в остъклената си кабинка.

— Дай да го видим, Майкъл.

Оставих уличното досие на бюрото ѝ, а тя се нацупи. Не бях сигурен дали на мен, на досието или изобщо. После си сложи тънки латексови ръкавици и го разгърна.

— Не си задигнал това нещо от къщата на жената, нали?

— Не съм. Тя ми го изпрати.

— Хазяйката на Гибънс?

— Да.

— А сега е мъртва?

— От електрически ток.

— Нещастен случай?

— Едва ли — поклатих глава аз. — Между другото, окръжната прокуратура ми издаде документ, че случаят „Гибънс“ е изяснен.

— Точно както обеща Бенет.

— Той рядко греша.

— Утре ще се радвам за теб — рече Никол. — Кажи ми какво искаш днес.

Измъкнах листа с болничния формуляр и ѝ го подадох.

— Попълнен е от сестрата в спешното отделение през деветдесет и седма. Вътре пише, че клиентката ми е била вкарана в операционната веднага след като са я приели.

— Илейн Ремингтън?

— Да. Обадих се в болницата, но те ми отказаха всякаква информация.

— Било е преди близо десет години. Може би нямат нищо, свързано с нея. А и да имат, то едва ли ще ти бъде от полза.

— А преглед за изнасилване?

— Ако са го направили, трябва да е в полицията.

— Точно на това се надявам.

Никол затвори папката и я плъзна към мен.

— Разкарай това нещо. Все едно че не съм го виждала.

Пъхнах досието под якето си и зачаках. Никол въздъхна и се приближи до прозореца.

— Какво знаеш за изнасилванията, Майкъл?

— През последните дни ми задават този въпрос вече няколко пъти.

Никол хвърли поглед на отражението си в дебелото стъкло и се извърна към мен.

— Нямам предвид самия акт, а нещо по-лошо. В лабораторията му викаме „политика на изнасилването“. Доста сложна тема, различна от убийството. В смисъл че при убийството жертвата е мъртва. Нещата са ясни. Докато при изнасилването не е така.

Тя прекоси залата, опря служебната си карта върху екрана на един скенер и отвори тежка врата, боядисана в сиво.

— Ела.

Влязохме в хладилно помещение, запълнено с метални стелажи. Тук се съхраняваха веществените доказателства.

— Стари изнасилвания, станали на територията на окръг Кук — поясни Никол.

— С колко разполагате? — полюбопитствах аз.

— Близо седемстотин. Всеки комплект съдържа сперма или други телесни течности, годни за извличане на ДНК.

Тихо подсвирнах.

— Това е нищо — добави Никол. — В Саут Сайд има една стара кланица, която сме превърнали в хладилно депо. Там съхраняваме още хиляда комплекта.

— И всички чакат ДНК анализ?

— Трудно е да се каже. Голяма част от пробите са стари. Почти нищо годно за анализ. Но въпреки това имаме попадения.

— Колко?

— Лично аз съм тествала около сто комплекта, от които изскочиха десетина неоспорими доказателства.

— Присъди?

— При осем от тях. В три случая извършителите се оказаха свързани и с други престъпления. Единият беше изнасиллил двайсет жени и убил две от тях.

Никол ме изведе от хладилната камера и затръшна металната врата.

— Проблемът е там, че съм сама, а случаите са много.

— Хиляда комплекта.

— Точно така. А всеки тест струва пари. Минимум пет хиляди долара за комбиниран ДНК тест. И нещата стават сложни.

— И ти трябва да решаващ кой случай заслужава и кой не?

— Всъщност решава прокуратурата.

— Кои отиват на боклука? — попитах.

— А ти как мислиш?

— Предполагам, че не се занимаваш с проби, взети от проститутки.

— Да си чувал за изнасилени проститутки? А ако получа искане за анализ на комплект, взет от чернокожа жена, то със сигурност ще бъде първото в практиката ми.

— Трябва да поговориш с една репортерка.

— Даян Линдзи? — вдигна вежди тя. — Не е толкова просто, Майкъл. Особено ако искам да остана в играта.

— Помисли си.

— Дай да говорим за твоето момиче. Тя не е проститутка и е бяла. Проблемът е, че е никоя. Един много стар случай, забравен от всички.

Никол седна пред компютъра и вкара данните на Илейн.

— Да видим какво ще излезе — промърмори тя. — Вероятно ще отнеме известно време.

Седнах на съседното работно място и огледах струпаните върху бюрото комплекти, които чакаха обработка. Всеки от тях беше в запечатан найлонов плик с името на жертвата и датата на инцидента. Отдолу имаше поредица от дати и букви, оградени с кръгчета и подписани. Зададох въпроса, въпреки че се досещах за отговора.

— „М“ означава мъртва — отвърна Никол. — „Н“ сочи, че изнасилването е било придружено с грубо физическо насилие. Казах на шефа, че всички изнасилвания са такива.

— Но се оказа, че бъркаш?

— После идва ред на изнасилванията след доброволни срещи — прескочи въпроса Никол. — Мацките, които прекаляват с пиенето на купона. Те минават в графата „сами са си го търсили“ и са най-отдолу в купчината.

Никол ме стрелна с поглед и продължи да чука по клавиатурата.

— Ето го и твоето момиче — обяви малко по-късно тя. — По всичко личи, че нейните физически доказателства, включително комплектът за изследване, са били унищожени през 2004 година.

Опипах мекия плик в джоба си, който съдържаше пропита с кръв дамска блуза. После реших, че засега е по-добре да се правя на глупак. Нещо, което винаги ми се е удавало.

— Защо са го направили?

— Поради изтичане на срока. Технически погледнато, окръжната прокуратура пак може да повдигне обвинение, но само ако разполага с ДНК съвпадение. Но при случаите, в които няма заподозрян, събраните улики се унищожават.

— Не звучи ли малко необмислено?

— Не и в наши дни. Днес аз мога да извлека ДНК от проба, взета преди петдесет години. — Приятелката ми сви рамене и добави: — Вече ти казах, че трябва да познаваш политиката на изнасилването, за да разбереш самото изнасилване.

— Но ти можеш да работиш с толкова стари проби?

— Вече го казах, Майкъл. Какво точно те интересува?

— Един малък ДНК тест като между приятели.

— За същата жена ли говорим?

Кимнах и плъзнах плика на масата. Никол го погледна, но без да го докосва.

— Значи все пак разполагаш с нещо — отбеляза тя.

— От склада за веществени доказателства. Без име, без номер на делото, на умишлено сбъркано място.

Никол надяна нов чифт ръкавици, взе плика и се зае да разглежда печатите.

— Ти ли го отвори?

— Да, преди два дни. Получих го със съответната дата и инициали. Между другото, инициалите бяха на Гибънс.

— А датата?

— Денят на нападението срещу Илейн Ремингтън преди девет години.

Тя изтръска блузата от плика и внимателно опипа дупките от ножа.

— Колко пъти е била наръгана тази жена?

— Не съм сигурен, но някъде около петнайсет.

— И е оцеляла?

— Относително. Пие по седем уискита на ден, но се държи.

— Това момиче има сериозни проблеми.

— Вероятно. В момента ми е клиентка и прави всичко възможно да получи отговор на въпросите си.

Никол прибра блузата в плика, но го остави незапечатан.

— Ела с мен.

Минахме през още няколко врати, прекосихме коридор с бели стени и влязохме в друга лаборатория.

— Тук подготвяме материалите, от които предстои извличането на ДНК. Преди всичко аз трябва да изследвам дрехата и да преценя какъв тест да използвам.

— Значи нямаш нищо против?

Никол разстла блузата на лабораторната маса и ми подаде някакви очила.

— Да не го обсъждаме повече. Сложи си тези очила.

Измъкна някаква палка от калъфа, прикрепен към масата, след което изключи осветлението.

— Това е ултравиолетов лазер, с помощта на който откриваме телесни течности, невидими с просто око.

От палката се появи яркозелен лъч, който спря върху надупчената дреха. Никол го плъзна над нея и продължи с обясненията:

— Светлинни лъчи с различна дължина реагират на различни течности, които започват да светят. Чрез лазера мога да отделя кървави петна, слюнка и любимата на всички семенна течност.

— Какъв цвят има тя?

— Жълт, ако имаме късмет. Подобно на този, който виждам тук.

Облеченият ѝ с ръкавица пръст се насочи към десния долен край на блузата. Видях някакво жълто сияние, което контрастираше на зелената светлина на лазера. Беше точно под голямо кърваво петно. Никол внимателно го ограда с карфици и му направи снимка. Изследването на останалата част от дрехата донесе още три подозрителни петна. Един час по-късно тя изключи лазера и запали осветлението.

— Май напипахме нещо.

— Наистина ли?

Никол извади ножици и започна да изрязва петната, маркирани с карфици.

— Ще направя съответните химически изследвания, но още сега мога да ти кажа, че някой е оставил спермата си върху тази блуза.

Всяко парче влезе в отделна торбичка за доказателства и беше старателно запечатано. Никол заключи приемната и ме поведе към работното си място.

— Довечера ще започна извличането на ДНК — каза тя.

— Колко време ще отнеме?

— Стандартният срок е шест седмици. Но ако зарежа всичко друго, бих могла да имам резултат след двацет и четири часа.

— Какво мислиш?

— Две неща. Първо, искам час по-скоро да се отърва от тези улики. Второ, ти трябва да накараш приятелката си да влезе в контакт с някой хора, които познавам.

— Ще говоря с нея веднага след като приключим тук.

— Направи го, Майкъл.

— Добре. Но имам един въпрос. Какво ще правим, ако се сдобием с профил?

— Нека отгатна — рече Никол. — Ти ще поискаш достъп до КОДИС, нали?

КОДИС е държавната генетична база данни, в която се съхраняват хиляди ДНК проби на престъпници от цялата страна.

— Възможно ли е? — попитах.

— Влизането ти в базата данни веднага ще бъде забелязано, но аз мога да го скрия. Истинските проблеми ще дойдат, ако открием съвпадение. Тогава ще изскочи определено име и вече нищо не може да се направи.

— Законно — добавих аз.

— Точно така, Майкъл. Законно. Вероятно твоите доказателства са манипулирани, както и данните в КОДИС.

— Нека първо открием името, Никол. После ще помисля как да действам.

Приятелката ми понечи да отговори, но от коридора долетяха приглушени гласове. Тя бързо сгъна блузата и я мушна в най-долното чекмедже на бюрото.

— Ще ти звънна, ако открия нещо — подхвърли тя и надраска нещо върху гърба на визитката, която извади от джоба си.

— Доколкото ми е известно, напоследък май не водиш особено интензивен социален живот. Това поне ще те накара да излезеш от дома си.

Картичката се плъзна по масата. На гърба ѝ пишеше „Петък, осем вечерта, хотел Дрейк“.

— Става въпрос за този петък. В балната зала на хотела. Не закъснявай и облечи нещо, което не си вдигнал от пода. Което означава фрак.

— Какво е събитието?

— Прием за набиране на средства. За Доброволната асоциация за борба със сексуалното насилие. Там ще чуеш за всички проблеми, които вече обсъждахме, а може би и ще получиш помощ за онова момиче. Ще присъстват много жени.

Аз се усмигнах.

— Не бързай да се радваш. Присъствието ти ще струва петстотин долара.

— Няма проблем.

— Освен това повечето жени, които ще срещнеш, са били изнасилвани. Ето защо внимавай. Между другото, мис Линдзи също ще бъде там.

— Наистина ли?

— Да. Така най-после ще се видите на публично място.

Усетих как лицето ми пламва и наведох очи.

— Спиш с нея, нали? — моментално ме засече Никол.

— Не е каквото си мислиш.

— То никога не е. Във всеки случай тя ще е там. А сега изчезвай. Имам още два часа, които мисля да използвам за работа.

— Благодаря, Никол.

— Ще ми благодариш, след като видиш какво съм направила.

В думите ѝ долових недоволство, но не я обвинявах. Нямах право да искам помощта ѝ, но го направих. И сега заедно ще си носим последствията.

Напуснах лабораторията малко след девет. Трафикът беше намалял и аз неблагодарно подкарах към езерото, в опасна близост до небостъргача на Ани. Понякога имам чувството, че колата ми е живо същество. Сама вземаше левите и десните завои, за да ме откара пред дома ѝ. Оставах там около час в мрака. Не за да я дебна. Просто ей така, за размисъл. И най-вече за да се самоизмъчвам.

Но тази вечер колата нещо се повреди и стори точно обратното: направи ляв вместо десен завои и започна да ме отдалечава от дома на Ани към някакво ново и доста неясно бъдеще. Даян отвори входната врата още преди да изкача стъпалата. Не попита как е преминал денят ми, не прояви желание да говорим за предишната нощ или за утрешния ден. Просто наля по едно питие и помълча заедно с мен. Понякога това е достатъчно. После си легнахме. Аз заспах още преди главата ми да докосне възглавницата.

Ривър Норт в Чикаго е аналог на Сохо на Източното крайбрежие и Венис Бийч на Западното. Не е кой знае какъв отговор, но какво пък толкова. Това все пак е Средният запад.

Преди двайсет години районът бил задръстен от порутени хотели и складове. Днес складовете са превърнати в картинни галерии, а евтините хотели в жилищни сгради с апартаменти от над един милион долара. Тротоарите са широки и чисти, по тях се движат рекламни агенти в костюми на „Тед Бейкър“ и кожени куфарчета в ръце. Жените са приятна гледка. Млади, някъде между двайсет и трийсет, те носят джинси с ниска талия и сребърни обеци по голите пъпове. С мобилни телефони до ухото, те се тълпят в модерните заведения от вида на „Мартини Ранч“ и чакат да бъдат забелязани от някой инвестиционен банкер, който ще им предложи мезонет в Уинетка, няколко дечурлига и неограничена сметка в кънтри клуб „Норт Шор“. Ако това не се случи, жените от Ривър Норт се напиват и започват да танцуват по масите в заведения като „Грозна като смъртта“, търсейки други забавления. Които понякога им предлагат мъже като мен.

В сърцето на Ривър Норт се гуши скромно заведение от червени тухли и голяма стъклена витрина в бяла дограма. Над входа му свети гола крушка, под която с черни букви е изписано името „Мистър Биф“. За неопитното око то изглежда почти като заведение за сандвичи, но вътре е съвсем различно. Коренно различно състояние на духа.

Вляво е барът, зад който трима-четирима бармани си крещят на различни езици. В противоположния край са клиентите — различни типове мъже от Средния запад.

Тип №1: голямо шкембе, увиснало над протрит кожен колан, джинси „Рангълър“, ботуши „Ред Уинг“, голяма връзка ключове, закачена отстрани на колана.

Тип №2: голямо шкембе, увиснало над колан от изкуствена кожа, евтин костюм от „Менс Уеърхаус“, напукани обувки „Флоршайм“ и мобилен телефон в калъфче на колана.

Тип №3: голямо шкембе, увиснало над колан за пари, копринен панталон „Томи Бахама“, сандали „Коул Хаан“ и програма за конни надбягвания в джоба на сакото.

И така нататък.

Различните типове мъже от Средния запад са тук всеки ден, подредени на опашка покрай стената. Тя е украсена с фотографии на известни личности като Лено, Летърман и Синатра. Но мъжете от Средния запад не обръщат внимание на познатите лица, които ги гледат от стената. Те са тук, за да отдадат почит на истинската звезда на шоуто: негово величество Бифтека.

Месото се реже на тънки ивици от специалния шиш, след което се увива в мека италианска питка. По желание на клиента се добавя лютив или сладък сос, увива се в бяла хартия и се плъзга по тезгяха. А лютивият или сладкият сос се приготвя, разбира се, от чушки.

Докато чакате, получавате безплатно възможно най-пиперливите коментари на сексуална тема. Те ви се предлагат от редовните клиенти, чиято средна възраст е някъде около 107 години. Подредени на високите столчета край витрината като публика от галерията в театър, те по цял ден не мърдат оттам. Всеки ден. Пият кафе и говорят за секса, който не са практикували от времето, когато Христос е бил най-обикновен дърводелец. Иначе са симпатични, живописни. Много перуки, много вериги по вратовете, постоянно опипване на гениталиите. Но има и по-лоши неща, когато си на 107. Например да си мъртъв.

Появих се в „Мистър Биф“ с десет минути закъснение. Поръчах си сандвич със сладък сос, а после се насочих към Мастърс, който седеше в ъгъла под голям плакат на филма „Глутница кучета“. От устата му стърчеше клечка за зъби, пред него имаше чиния с пържени картофки и бутилка кока-кола.

— Извинявай, че закъснях — рекох.

Мастърс ме стрелна с поглед и изсумтя.

— Когато идвам тук, неизбежно си задавам въпроса защо изобщо се храня на други места. Задръж за малко, отивам да си взема още един сандвич.

Пет минути по-късно се настанихме един срещу друг. Аз за първи обяд, а Мастърс за втори.

— Искаш да говорим за досието — рекох.

Мастърс хвана сандвича с две ръце, отхапа и ме погледна между свитите си рамене. Лош поглед, точно както трябваше да бъде. След това гълтна петдесет грама кока-кола, оригна се и изръмжа:

— Къде е?

Измъкнах сноп хартия от вътрешния джоб на якето си.

— По телефона споменах, че тя ми го изпрати по куриер.

— Това копия ли са?

— Аха. Направих един комплект и за мен.

Ново оригване. Този път доста по-смекчено. Последва шумно засмукване, тъй като сламката му беше стигнала дъното на чашата.

— Така и си помислих — обяви той.

— Тук има и копие от разписката на „Федерал Експрес“ — добавих.

— Спокойно, Кели. Не те обвинявам в убийството на Мълбъри. Както не те заподозрях и в убийството на Гибънс. Вече ти казах, инициативата беше изцяло на окръжния прокурор.

Мастърс разстла документите на масата и бързо ги огледа.

— Полицейски доклад, медицински прегледи — промърмори той. — Не виждам нищо особено.

Аз мълчах и чаках.

— Само днес ми възложиха пет нови случая на убийство. Тройно в Уест Сайд и една майка, която нахранила двете си дечица с препарат за отпушване на канали.

— Прекрасно.

— Аха. Казано с други думи, изобщо нямам време за тая гадост.

Мастърс смачка опаковката на сандвича си и я хвърли в кошчето за боклук на метър от масата. После сгъна копията и ги пхна в задния джоб.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля? — попита той.

— Разбира се.

— Гибънс се е оказал на погрешното място в погрешното време там долу, на кея. Обрали са го и са му пуснали някой и друг куршум, за по-сигурно.

— Портфейлът му е бил непокътнат — възразих аз.

— Някой е проникнал с взлом в къщата на хазайката му.

— И този някой си е носел „Гейзър“, пригоден да убива?

— Случва се — промърмори Мастърс. — Особено на самотни жени.

— А между двете събития няма връзка, така ли?

— Не виждам.

— Май сам не си вярваш.

— Покажи ми такава връзка, и ще те изслушам.

Мастърс стана да си върви.

— Мога да те обвиня поне в шест нарушения, да знаеш — заяви той. — Като започна с възпрепятстване на правосъдието и незаконно проникване на местопрестъпление.

— Но няма да го направиш, нали?

— Бъди сигурен, че ще го направя, ако продължаваш да ми се пречкаш.

Кимнах, сякаш му повярвах, и си помислих за плика, който оставих на Никол.

— Когато пак откриеш труп, включи телефона и ми се обади — продължи той. — Предупредих на бара, че ти плащаш. Не забравяй да го направиш, преди да си тръгнеш.

Мастърс излезе, а аз ухапах сандвича си. Колко ли е излапало това ченге?

Чикагската мафия нахлу в живота ми точно на половин пряка от „Мистър Биф“. Направи го под формата на бележка, пъхната под чистачката на колата ми. На нея пишеше: „Отбий се да хапнем каноли.“

Вдигнах глава. На ъгъла на „Сюпириър“ и „Франклин“, под железопътната естакада, където бяха снимали няколко епизода от „Спешно отделение“, се намираше кафене „Бретс“. На масичката до витрината седеше един тип на име Джоуи Палермо. Чашката еспreso в ръката му се вдигна за поздрав. Прибрах бележката в джоба си и тръгнах натам.

— Вини иска да говори с теб — уведоми ме Джоуи.

— Няма ли да кажеш „здрости“?

Палермо беше елитният езекутор на чикагския кръстник Вини Делука. Познавах го от времето, когато бях ченге. Як мъжага, добро момче. Може да ти смаже ларинкса като картонена чаша и докато се давиш от липсата на кислород в краката му с лачени мокасини, най-искрено да ти се извини за безпокойството.

— Шефът казва, че въпросът е важен. Няма да ти отнеме повече от половин час.

Джоуи отвори вратата на „Бретс“ и излезе. Аз го последвах. И бездруго не ми хареса как изглеждат канолите днес.

Южно от Ригли Фийлд е разположена неговата кучешка разновидност, наречена Уигли Фийлд. Паркът за разходки на домашни любимци беше пуст, с изключение на един старец, който седеше на скамейката с цигара в уста и се опитваше да не обръща внимание на един обикновен пудел.

Вини Делука живееше в района вече десет години. Никой не знаеше защо, макар че мнозина се бяха опитвали да разберат. Вини беше започнал мафиотския си стаж още на деветгодишна възраст, изпълнявайки куриерски поръчки на Капоне в Саут Сайт. Днес беше на осемдесет и шест — последният жив съратник на Белязания и безспорен бос на чикагската мафия поне от трийсет години насам.

Вини беше от старата школа. Всъщност какво друго можеше да бъде на тази възраст? В края на седемдесетте беше овладял уличната търговия с наркотици и оръжие. В началото бе продавал на чикагските гангстери, а по-късно — на латиноамериканските наркобарони. В днешно време тези групировки май си разменяха господството всяка седмица. Вини все още имаше дял в бизнеса, но не поглеждаше назад. Фамилията постепенно се измести в центъра на града, прониквайки в бизнес средите на Чикаго. Нейни представители имаха влияние на стоковата борса, станаха инвестиционни банкери, влязоха в бордовете на различни кредитни институции. Милиони свежо изпрани долари се влагаха в недвижими имоти, молове и търговски центрове. Естествено, Вини не предприемаше нищо, без да сложи някой и друг политик в джоба си. Финансираше техните кампании срещу съответните облаги за фамилията.

Напоследък старецът рядко се появяваше на публични места. Гледах от предната седалка на колата си как допушва цигарата и хвърля фаса на земята. Пуделът вдигна крак и го препика. Вини ритна кучето, извади от задния си джоб нещо като програма за конни надбягвания и потъна в четене. Аз слязох от колата и тръгнах към него. Видях как Джоуи Палермо слиза от голям Линкълн, спрял малко по-

надолу на улицата. Видях и още две коли. Зад затъмнените им стъкла седяха въоръжени мъже и внимателно наблюдаваха развоя на събитията. Вероятно бяха отегчени, което нямаше да им попречи да ми видят сметката.

Палермо влезе в парка преди мен и се настани на съседната пейка. Вместо кучешка каишка в ръката си държеше картонена чаша на „Старбъкс“. Докато минавах покрай него, той измъкна едно канולי от книжна кесия, без да ми обръща внимание.

— Ти ли си Кели? — попита Вини, без да вдига очи от програмата.

— Аз съм.

— Сядай.

Ръката му посочи пейката и аз седнах.

— Обичаш ли кучетата?

— Да.

— Преди два месеца започнах да захранвам тая гад с отрова за мишки. Но я го погледни, мръсника? Никога не е изглеждал по-добре.

Кракът му се стрелна напред да изрита пудела, но не улучи.

— Разбирам, ако беше ловджийско куче. Водиш го на полето, отстрелваш някоя и друга патица. Това мога да го понеса. Но не и тоя грозник. Ама какво да направя, след като жена ми е влюбена в него?

— Сменяш жената — рекох.

— Виж, това е идея.

Старецът сгъна програмата и ми протегна ръка. Костелива, с изпъкнали вени и отпусната кожа. Ръкостискане на възрастен човек, който няма нито време, нито желание да впечатлява света. Включително моя милост.

— Джоуи ми каза, че си много печен.

Свих рамене. Вини си наля кафе от термоса, който стоеше изправен между краката му.

— Искаш ли?

— Не, благодаря.

— Ако искаш, Джоуи носи още чаши.

— Добре съм и така.

Той отпи една глътка и млясна два-три пъти, за да задържи по-дълго вкуса на кафето в устата си.

— Проклето кафе. Можеш ли да го помиришеш?

Кимнах. Кафето изглеждаше ароматно и силно.

— Нищо не усещам. Нито аромат, нито вкус. Това е заради проклетите отрови, с които ме тъпчат. Химиотерапия, дрън-дрън. Някога да си се подлагал на подобна гадост?

Поклатих глава. Кривият пръст на Вини се насочи към мен.

— След четирийсет години си намери една хубава тоалетна и си тегли куршума. Направи си тази услуга.

Вини се приведе към мен. В порива на лекия ветрец се усети миризмата на разложение.

— По цял ден стоя в тоалетната, а онези тъпащи висят отпред, опитвайки се да разберат дали все още дишам. Ама аз съм си добре. Стоя там два-три часа и си попълвам фишовете за надбягванията. Единственото място, където се чувствам спокоен. Не е лошо за човек, който е решил да глътне куршума.

Опитвах се да разбера дали трябва да благодаря на Вини за безплатния съвет, но старецът не млъкваше.

— Днес няма да умреш, Кели. Не ми казвай, че подобна мисъл изобщо не ти е минавала през ума. Всеки, който се среща с мен, допуска подобна развръзка. Но ти ще се прибереш у дома и ще продължиш да живееш. Ще чукаш жена си, приятелката си или която там ти е подръка.

Бръкна във вътрешния си джоб и извади пура с подрязани краища. Огледа се заплашително, сякаш очакваше някой да му попречи. Никой не го стори и Вини Делука тържествено запали.

— Какво мислиш за нашия окръжен прокурор мистър О'Лиъри?

Вини леко извърна глава към слънцето. Промяната беше видима. Мъртвешката маска беше отстъпила място на оживлението. На семейния бизнес.

— В миналото съм имал доста контакти с него — отвърнах.

Делука отпи малка глътка кафе и кимна. После кръстоса крак върху крак. Носеше панталон от черна вълна, сини чорапи и черни обувки с дебели гумени подметки.

— Може би тук интересите ни съвпадат — отбеляза той. — В посока, която е неизгодна за него.

Махна с ръка на Джоуи, който се приближи и седна на скамейката до мен.

— Познаваш Джоуи, нали? Преди две седмици с него се е свързал човек от окръжната прокуратура, който пожелал да наеме неколцина от нашите юнаци. Интересно, нали?

Кимнах. Вини също.

— И аз така си помислих — продължи той. — Вътрешен човек е проявил интерес към едно разследване на партньора ти.

— Бившият ми партньор — поправих го аз. — Продължавай.

— Поръчах на Джоуи да провери.

— За какво става въпрос — попитах.

— Не е лошо да знаеш от какво се интересува окръжната прокуратура. Особено когато става въпрос за нещо, което засяга нашата работа. Джоузеф?

Вини Делука дръпна от пурата си, после брадичката му опря в гърдите. Сякаш говоренето го беше изтощило.

— Срегнах се с този човек — продължи вместо него Джоуи. — В заведение за хотдог на „Сисъро“. Не го познавах. Беше доста нервен. Каза, че става въпрос за личен проблем. Попритиснах го и той ми даде да разбера, че молбата за помощ идва от човек, близък до окръжния прокурор. Не знам — сви рамене Палермо. — Може би ме излъга. Аз имах задачата да разбера всичко възможно за някакво старо изнасилване, върху което работеше Гибънс. И по възможност да се добера до следствените материали.

— Но после Гибънс беше убит.

Вини леко повдигна клепачи и отново се включи в разговора.

— Това не е наша работа, мистър Кели. Важно е да го знаеш.

— Изобщо не стигнах до Гибънс — добави Джоуи. — Ако бях успял, той още щеше да е жив.

— Окръжният прокурор О’Лиъри е съсипал кариерата ти — заключи Делука. — Знам го, защото му помогнахме.

Очите му се плъзнаха по лицето ми, не откриха нищо и се отместиха встрани.

— Тая работа ме заинтригува — заяви той. — Мисля, че и ти ще проявиш интерес.

— Според вас какво има в досието? — попитах.

Вини стана и се приготви да си върви.

— Не знам какво има в досието, но според мен то е у теб. Или можеш да се добереш до него. И в двата случая ти подарявам

информацията. Ще бъда доволен, ако спечеля нещо от действията, които ще предприемеш. Ако не спечеля, здраве да е.

— Значи си давате сметка, че ще играя открито?

— Мога да го преживея.

— Това го знам, Вини. Но дали аз ще го преживея?

— Ще доживееш да ме изпратиш в последния ми път, мистър Кели. И дълго след това, ако запомниш какво ти казах.

— За досието?

— Не, за тоалетната и за куршума. Хайде, Джоуи. Вземи канолите и да вървим.

„Дрейк“ е класиката на Чикаго. Широк тротоар, въртящи се върти. Портиери в черни ливреи, които подсвиркват на такситата и наричат всички „сър“ и „мадам“. Червеният килим, постлан на стълбите, минава през просторното фоайе и стига до рецепцията, обслужвана от старци с тъмни очила, кацнали на върха на издължените им носове. Те познават тайните на Чикаго, могат да резервират маса до прозореца в ресторант „Номи“, да намерят билет за изложбата на Моне в Института по изкуствата, а дори и място в ложата за мача на „Беърс“ срещу „Пакърс“. Те ревниво пазят своите тайни и знаят как да плъзнат лист хартия на портиерското гише, срещу което прибират дискретно сгъната петдесетачка.

— Здравсти, Еди.

Преди години Еди Флеърти се боксираше за пари. Издържаше на бой като повечето ирландци. И един ден, пак като тях, боят му дойде прекалено много. Днес Еди беше основен играч в „Дрейк“ и осигуряваше местни проститутки на всяка известна личност, която се появяваше в града.

— Кели. Какво те води насам, по дяволите?

— Отдавна не сме се виждали.

— Поне четири-пет години. Ти беше полицай. После вестниците писаха за теб и престана да бъдеш полицай. Лош късмет, а?

— Това беше отдавна — свих рамене аз.

— Какво те води насам?

Бях се издокарал със смокинг, сива вратовръзка и единствените копчета за ръкавели, които притежавах. Еди продължаваше да тъне в догадки. Извадих поканата и я плъзнах на плота. Бившият боксьор бръкна в джоба си за очила.

— Чувал ли си за тях?

— Доброволната асоциация за борба със сексуалното насилие? Разбира се. Събират се тук вече трета година поред. Големи играчи.

Адвокати, доктори, съдии. Куп жени, които са били изнасилени. Лоша работа. Но добри хора.

— Знаеш ли кой води шоуто?

— Не. Сменят се всяка година. Измислила го някаква съдийка, но не мога да ти кажа нищо повече.

— Благодаря, Еди.

— За нищо. Ще присъстваш на събитието, а?

Опипах ревера на маймунския си костюм и кимнах.

— Нещо такова.

— Повечето от тях се събират в „Палм“. Наливат се с чай и чакат началото.

Почуках с кокалче по плота, пресякох фойето и се насочих към вътрешния двор, наречен Палм Корт. Почти веднага засякох няколко групички жени, пръснати между мраморните статуи, звуците на невидима арфа, бълбукането на фонтаните и зелената папрат. Седяха по две-три на малки масички, наливах се с черен чай и си хапвах от подозрително малките сандвичи и греховно големите сладкиши. Намерих една свободна масичка и си поръчах чаша чай „Ърл Грей“. После затворих очи и се заслушах в арфата. Музиката ми беше непозната, затова отново отворих очи и огледах обстановката.

Вниманието ми привлече жена малко над четирийсет, която кръстоса крака по някакъв особен начин. Изглеждаше страхотно, излъчваше чара, присъщ на старите богати фамилии: медноруса коса с по-тъмни кичури, бели зъби и слънчев загар, издаващ редовно бягство от Чикаго в навечерието на зимата. Съвършено оформена уста и тесен аристократичен нос. Големи, дълбоки интелигентни очи, в които проблясваха весели искрици. Възпитаничка на „Нортуестърн“ или на Щатския университет в Чикаго. Преуспяла, красива жена, която очевидно го съзнаваше. Изглеждаше доста над моята класа и все пак не се изненада, когато се приближих.

— Това нещо ми харесва — рекох.

— Кое?

— Чаят, музиката, обстановката като цяло.

— Очевидно често идвате тук.

Ирландски типове със сплескани носове едва ли се срещаха често в Палм Корт, но аз пренебрегнах иронията и продължих.

— Не бих казал, че съм редовен клиент, но обичам чай — рекох и ѝ показах чашата и чинийката.

— Убедена съм, че е така, мистър Кели. Но се носят слухове, че с някои добавки го обичате още повече.

Чашата спря на сантиметър от устните ми, след което се върна върху споменатата вече чинийка.

— Май съм в неизгодно положение, мис...

Жената протегна ръка. Ръкостискането ѝ беше здраво. И много приятно.

— Рейчъл Суенсън. Председател на Асоциацията и приятелка на Никол Андриус. Казах ѝ, че преди началото на приема имам намерение да се скрия тук. А тя ми предложи да се огледам за вас.

— И заложихте на Палм Корт?

— Всъщност започнах от Кок д'Ор.

Ръката ѝ плавно посочи тежката дъбова врата, която водеше към главния бар на „Дрейк“.

— Останах там петнайсет минути. За това време си записах три телефонни номера, връчиха ми два ключа от хотелски стаи, а едно подозрително ченге ми поиска личната карта. После реших, че мога да си позволя чаша чай, защото вие със сигурност умеете да се грижите за себе си. И установих, че седя срещу ирландец с физиономия на скандалджия, зад която все пак прозира някаква интелигентност.

— Такова ли беше описанието на Никол?

— Приблизително. Искате ли да влизаме?

— Налага ли се?

— Да. Все пак аз съм организаторът.

Рейчъл се надигна с едно движение. Онова движение, което демонстрира Грейс Кели в „Задният прозорец“ — безупречно елегантен полъх, който не може да се усвои, дори цял живот да го тренираш. Даден от Бога. Неудържимо привлекателен. Последвах я, опитвайки се да улавям думите, които ми подхвърляше през рамо.

— Сега ли ще ме попитате, или по-късно?

— Какво да ви попитам?

Тя спря насред стълбите, които водеха към главното фоайе на „Дрейк“.

— Как и защо съм станала председател на Асоциацията.

Интересен въпрос. Но не толкова интересен, колкото намекът, че ние двамата с мис Суенсън сме изправени пред нещо, наречено „покъсно“. И което можеше да почака.

— Може би защото сте жена и съдия — предположих аз. — Но най-вероятно има и нещо повече.

— Има. Никол каза, че сте частен детектив, бивш полицај.

Кимнах.

— Следователно трябва да знаете какво значи изнасилване.

— Знам, че никак не обичах да работя по такива случаи.

— Случайно да сте посещавали някоя жертва на изнасилване година след нападението?

Поклатих глава.

— А да сте си представяли диапазона на подобно престъпление?

— От жена, която заварва непознат в дома си, до малкото момиченце, което очаква вуйчо му да почука на вратата.

— Именно — кимна Рейчъл. — Сексуалното насилие се проявява под изключително разнообразни форми, но ние го възприемаме по един и същи начин. С един и същи мотив и едно и също въздействие върху жертвата.

— А вие искате да го промените?

— Изнасилването е комплексно престъпление и изисква много повече внимание към нюансите, мистър Кели. Не толкова от следователска гледна точка, колкото от гледна точка на превенцията и отношението към оцелелите жертви. Крайно време е да започнем да говорим за това.

Изкачихме останалата част от стълбите в мълчание и влязохме в Голямата бална зала на „Дрейк“. В дъното забелязах сред гостите Никол. Придружаваше я Винс, Модерното ченге. Изглеждаха преуспели, щастливи и жадни за нещо повече.

— Радвам се, че се запознахме — каза Рейчъл. — Описанието на вашата приятелка Никол се оказа доста точно.

— В смисъл?

— Тя каза, че възприемате нещата по различен начин.

— Като мъж?

— Не, като човек. Когато става въпрос за сексуално насилие и неандерталско мислене, жените не отстъпват първото място, поварвайте ми.

— Наистина ли?

— Синдромът „тя си го е търсила“, който се подхранва от поколения жени — поясни Рейчъл. — Прехвърлят го помежду си, но същевременно си мислят: „Ето докъде мога да стигна, ако е рекъл Господ.“ Не ме карайте да се задълбочавам на тази тема, защото ми предстои да изнеса беседа. Беше ми приятно, че се запознахме.

В следващия миг изчезна, потънала в кикота на тълпа жени, които искаха да привлекат вниманието ѝ. Аз взех чаша уиски от бара и се насочих към Никол.

— Какво мислиш за нашата председателка?

Даян Линдзи се появи от лявата ми страна, притисна се в мен и сложи ръка на рамото ми. Ако Рейчъл Суенсън изглеждаше добре (а тя наистина изглеждаше добре), то Даян беше направо ослепителна. Беше облечена в кремава рокля от полупрозрачна коприна, която не прикриваше почти нищо. Под нея ясно се открояваше тялото ѝ — живо и стегнато. Харесах начина, по който говори и се докосва до мен, сякаш бяхме сами в огромната зала. Или единствените, които имаха значение. Най-много ми хареса ароматът, който се излъчваше от нея.

— Тя е съдия, така ли? — рекох.

— Да. И изглежда доста добре.

— Щом казваш.

— И ти можеш да го кажеш, Кели. Не е грях. Между другото, изглеждаш страхотно в смокинг.

— Благодаря. Работила ли си някога с тази група?

— Ти си близък с Никол Андрюс, нали?

— Да.

— Не ти ли е споменавала за проекта ми?

Започнахме да си пробиваме път през навалищата.

— Какъв проект?

— Интервюирам жертви на сексуално насилие от името на Асоциацията. Документирам техните разкази. Само аз, жертвата и камерата.

— Кой може да гледа тези интервюта?

— Само жертвата и изрично посочени от нея хора. Понякога това се превръща в един особен катарзис. Те искат да се освободят от кошмара, да го споделят с някого.

— Казваш „понякога“. А в останалите случаи?

— В останалите случаи искат да ги гледат други жени. Да видят и чуят случилото се с тях. Да си извлекат поуки.

— Ясно. Колко такива интервюта си направила?

— Повече от триста. Седемстотин часа записи.

— Интересни ли са?

— Би могло да се каже.

— В смисъл?

Даян спря и внимателно ме огледа.

— Наистина ли те интересува?

— Вече те попитах.

Тя се насочи към дългия бар, изчака хората наоколо да се разпръснат и продължи:

— Между другото, разполагам с три записа, на които жертвите подробно разказват как са убили насилниците си. При два от тях това са били съпрузите им.

— Сериозно?

— Абсолютно. Единият бил блъснат по стълбите, другият станал жертва на фалшив взлом в семейното жилище.

Подсвирнах.

— Властите знаят ли за твоя проект?

— От окръжната прокуратура изгледаха записите на конкретните случаи, за които ти споменах. Заключениеето беше убийство при самозащита, без повдигане на обвинения.

— Кой се занимаваше с тях?

Даян махна към далечния край на залата. Пръстът ѝ посочи нисък и плешив адвокат, който въртеше между пръстите си незапалена пура и изглеждаше видимо притеснен.

— Говорим за вълка, а той е в кошарата — промърмори тя. — Ще ида да се понапудря. А ти защо не почерпиш заместник окръжния прокурор с едно питие?

Бенет Дейвис се приближи, хвана ръката на Даян и се наведе да я целуне по бузата.

— Мис Линдзи — галантно се усмихна той. — Моята среща в десет, която е подранила с два часа.

Когато я ухахваха, Даян изглеждаше още по-добре. Още по-грациозна.

— Благодаря, господин прокурор. Ще ви помоля да се погрижите за този мой познат, защото аз трябва да намеря тоалетната.

Даян се отдалечи, а Бенет зае мястото ѝ и се огледа за бармана.

— Не знаех, че се познаваш с нея, Кели — каза той и вдигна глава към бармана, който се изправи срещу него. — Скоч с лед, ако обичате. Благодаря.

Взе чашата, разклати леда и отпи глътка.

— Няма ли да запалиш? — попитах.

— Забранено е. Проклети кретени. Не сменяй темата, Кели. Говорехме за Даян Линдзи.

— Хубава жена — свих рамене аз.

— Точно така.

— Виж какво, Бенет. Нямам представа дали имаш нещо общо с оттеглянето на обвиненията от страна на О'Лиъри и нямам намерение да те питам. — Вдигнах чашата си и добавих: — Но ако трябва да ти поднеса своите благодарности, смятай, че съм го направил.

— Забрави — махна с ръка Бенет. — Те нямаха нищо срещу теб и аз им го казах. Но както и да е. Нещата са приключени.

— Както го предрече.

— Точно така. Ти си намери ново гадже, всички са доволни.

— С изключение на Джон Гибънс.

— Така е. С изключение на Джон.

— Докъде стигна разследването?

— Не знам. За момента всичко е в ръцете на полицията, а ние чакаме.

Помислих си за Гоушън и посещенията на хора от окръжната прокуратура в неговия склад. После си помислих за уличното досие и разговора ми с Вини Делука.

— Сигурен ли си, Бенет? Прокуратурата наистина ли не работи по случая?

Веждата на юриста леко помръдна, питието му се приземи на бара.

— Какво си чул, Кели?

— Нищо.

Бенет се наклони към мен, а аз се запитах дали не е малко пиян.

— Тогава защо питаш?

— Спокойно. Пенсионирано ирландско ченге е убито на Флотския кей. Просто ми хрумна, че в тая работа може да е замесен и човек от окръжната прокуратура.

Бенет изпусна част от парата.

— Извинявай, Майкъл. Малко съм изнервен.

— Виждам.

— Вътрешни проблеми. Политика на службата, знаеш.

Не знаех, но не попитах. Въпреки това Бенет Дейвис ми предложи отговор.

— О'Лиъри много обича, когато служителите му се хванат за гърлото. Такъв му е управленският стил. Натиска подчинените си, тъй като не иска някой от тях да се прицели в мястото му.

— Някой като теб?

— Може би. Не се знае кой за какво отговаря в службата. Но всички се опитват да се доберат до нещо голямо, за да изпъкнат.

Бенет отново доближи чашата до устните си. Очите му огледаха залата и се върнаха на лицето ми. Усмихна се, после извади носна кърпа от задния джоб и бавно се избърса.

— Не ме бива в тая работа — промърмори той. — Косата ми окапа още в гимназията, изглеждам зле.

— Ти си вадиш хляба пред съдебните заседатели, Бенет.

— Те са друга работа. Тях ги контролирам напълно.

Бенет Дейвис любезно поздрави двойката, която мина покрай нас, а после подхвърли през зъби:

— Тук работя без сценарий, Кели.

— Един последен въпрос, Бенет. После слагаме точка на служебните разговори.

— Давай.

— Попаднах на старо дело за изнасилване, по което си работил. Жертвата се казва Илейн Ремингтън. Да си спомняш нещо за него?

— Ремингтън ли каза? Май не си спомням. Откога е делото?

— Отпреди девет години.

— Господи, Майкъл! — въздъхна прокурорът. — Та това са цели девет години! Стигна ли сме до процес?

— Не.

— Прекратяване? Съжалявам, приятел.

— Всъщност не е било прекратяване. Заподозреният просто е изчезнал.

— Изчезнал ли?

— Аха. Забрави. Видях името ти на лист хартия и реших да те попитам дали си спомняш нещо.

— Няма проблем. Предлагам да направим следното: в понеделник ще разровя архивите си и ще видя дали съм запазил нещо.

Зад Бенет изплува фигурата на Никол, която срещна погледа ми, хвана ръката на Родригес и го поведе към нас.

— Никол идва насам — предупредих аз.

— Къде е? — изви врат Бенет.

— Точно зад теб. Прекосява залата в наша посока.

— Мамка му! Придружава ли я някой?

— Бенет!

— Има ли някой с нея?

— Да.

— Трябва да вървя.

Бенет Дейвис довърши питието си и бързо се отдалечи от бара. Трябва да призная, че макар и дебелак, заместникът на окръжния прокурор умееше да изчезва невероятно бързо, сякаш се разтваряше във въздуха.

— Какво беше това бързане? — попита появилата се отнякъде Даян и проследи с поглед отдалечаващата се плешивина на Бенет Дейвис.

— Дълга история — въздъхнах аз. — Между другото, ние с теб двойка ли сме тази вечер?

— А ти как мислиш? Я кажи „здрости“ на Никол.

Никол изчака отдалечаването на групичка оживено разговарящи мъже и зае мястото им край бара.

— Много се радвам, че дойде — прошепна в ухото ми тя, после прегърна Даян, направи крачка назад и ни оцени с погледа, който казваше „каква хубава двойка“. Родригес стоеше мълчаливо вляво от нея.

— Здрости, Винс — протегнах му ръка аз.

— Радвам се отново да те видя, Кели.

Ръкостискането му беше здраво, а погледът — искрен. Щеше ми се да мразя този тип, но той някак не ми позволяваше. Никол го представи на Даян.

— Познавам това лице — галантно се усмихна Родригес. — Много ми е приятно да се запозная с вас, мис Линдзи.

— На мен също, полицай Родригес. Вече чух историите около вас.

Всички без мен избухнаха в смях. Какви бяха тези истории около Родригес, за които само аз не бях чувал? Разговорът се прехвърли към миналото.

— Запозна ли се със съдия Суенсън? — попита Никол.

— Да, видях я, докато идвах насам. Всъщност тя сама ме откри благодарение на теб.

Никол се разсмя.

— Не си труден за описание, Майкъл — отвърна тя и на всеослушание поясни: — Когато бяхме деца, в квартала му викаха „Ирландеца“. Заради големите уши и кривата усмивка.

— Много интересно — пропя Даян. — Разкажи ни повече.

Никол се готвеше да го направи, но в този момент, слава богу, Рейчъл Суенсън се изправи на трибуната и започна да си нагласява микрофона. Множеството утихна и съдийката започна речта си.

— В Съединените щати живеят над сто милиона жени. Близко двайсет процента от тях — около осемнайсет милиона, са били изнасилени, повечето от тях многократно.

Ще ви дам следния пример: дъщеря ви е достатъчно голяма, за да постъпи в колеж. Но всяко четвърто момиче в подобни учебни заведения става жертва на сексуално насилие, преди да се дипломира. Осемдесет процента от пострадалите момичета познават своите насилници.

Общо взето, в нашата страна има около осемстотин хиляди случая на сексуално насилие годишно. Или с тринайсет пъти повече от аналогичните случаи във Великобритания и с двайсет пъти повече от Япония.

През двата часа на нашата сбирка в тази зала ще бъдат нападнати още сто и петдесет жени. А за минутата и половина от началото на моето слово са били изнасилени две представителки на нашия пол някъде из страната.

Имаме ли проблем, дами и господа? Според мен имаме.

Рейчъл се отдръпна от катедрата и множеството издаде колективна въздишка. Никакви аплодисменти, никаква размяна на реплики. Пълна тишина. Не знам какво са очаквали смокингите, но събитието, на което присъствах, съвсем не приличаше на обичайните приеми за набиране на средства някъде по Златния бряг. Съдийката отново се приближи към микрофона.

— Благодаря на всички за присъствието. Аз се казвам Рейчъл Суенсън, председател на Доброволната асоциация за борба със сексуалното насилие и ваша домакиня тази вечер.

33

— Какво мислиш?

Даян се появи едновременно със заключителните фрази на Рейчъл Суенсън. В ръката си държеше чаша с лед.

— Мисля, че е впечатляващо.

— Трябва да видиш част от интервютата, които направих.

— С удоволствие.

Тя сдъвка няколко бучки лед.

— Вярвам ти, Майкъл. Но не съм сигурна, че ще получа одобрението ти.

— На интервютата?

— На съдържанието им. На признанията. Жената седи пред камерата и разказва как е разпрала корема на мъжа си, като риба. Въпросният тип я изнасилвал цял живот, децата й също. Самоотбрана? Отмъщение? За повечето от тях това е без значение. Важното е да го пречукат.

— Ти си журналистка, Даян. Как възприемаш всичко това?

— Отначало се притеснявах.

— По всичко личи, че Бенет ти е осигурявал известно прикритие.

— Вярно е. Но дори и да е така, докато слушах и опознавах тези жени, аз започнах да ги разбирам.

— В смисъл че и сама би посегнала към ножа?

— Не съм го казала. Но го виждах. От тяхна гледна точка.

— От тези записи ще излезе страхотен материал.

— Сигурно — сви рамене Даян. — Но едва ли ще видят бял свят. После се притисна в мен и нежно ме целуна.

— Стига по тази тема. Главата ме боли от нея. Вечерта е прекрасна. Харесва ми.

— Какво по-специално?

— Това, че съм тук с теб. С твоите приятели. Кара ме да се чувствам като у дома.

Последните думи изрече някак неохотно, с едва доловима тъга, която се отрази в деликатните ѝ черти. Тъга, потрепнала на дъното на дълбок кладенец, за който предпочиташ да не мисля. Пръстите ѝ се преплетоха с моите.

— Ще звънна в редакцията и можем да си вървим.

Кимнах. Тя отново ме целуна. Първо по челото, а после и по бузата. Гледах я как изчезва в тълпата. Нещо се случваше в тази връзка. Много ми се искаше някой да ми обясни какво е то.

— Хей.

Обърнах се. Никол ме хвана за ръка и ме поведе през залата.

— Какво мислиш за събитието? — попита тя.

— А какво трябва да мисля?

Намерихме си места до огромния панорамен прозорец, от който се разкриваше гледка към реката от светлини, която течеше от север на юг по Лейк Шор Драйв.

— Искан да присъстваш — рече тя. — И да разбереш.

— Мислиш ли да разкажеш своята история, Никол?

Тя се отмести от прозореца. Протегнах ръка да я подкрепя, но тя не се нуждаеше от нея.

— Не се безпокой, Майкъл. Момичето няма да проговори.

— Всичко е наред.

— Наистина ли?

— Даян ми разказа за проекта си.

— Интервютата?

— Да.

— На два пъти ме попита искам ли да участвам. Ей така, направо. Не попита дали съм била насилвана. Сякаш отдавна го знаеше и заговори направо по темата.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Тя е умна, Майкъл. Ако бях на твое място, щях да я задържа.

— Може би.

— Може би? Сериозно те питам. Какво може да не ѝ е наред? Адски умна, изглежда страхотно. Земна, забавна, целеустремена. Да продължавам ли?

— Може би и леко напрегната, а?

— Амбицията, Майкъл. Тя наистина е проблем.

— Не е амбицията, Никол. Добре, харесвам я. Може би ще я харесам още повече. Ще поживеем, ще видим.

— Докато изчакваш, животът си тече.

Никол направи крачка към мен и обви ръце около кръста ми.

— Извинявай, че ти досаждам, Майкъл. Но аз много те обичам. Знам, че не си падаш по такива думи, но наистина е така. Винаги ще те обичам.

— Не мразя тези думи, Никол.

— Добре, значи ги обичаш.

— Не съм казал такова нещо.

— Водим страхотен разговор, по дяволите.

Засмяхме се.

— Аз съм щастлив, Никол. Все още не напълно, но и то ще стане. Просто искам да е истинско. Точно. А най-много искам да го заслужи. Разбираш ли?

— Не.

— Но ми вярваш, нали?

— Безапелационно и ирационално.

— Добре. А сега ми разкажи за твоя приятел Родригес.

— Ти какво мислиш?

— Искаш ли да чуеш истината?

Никол се отдръпна и кимна.

— Според мен той е човекът.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Приятелката ми отмести поглед към Лейк Шор Драйв, към туптящото сърце на най-великия град на света. Ако щете, вярвайте, но бях готов за този момент и й подадох носната си кърпичка.

— Благодаря. Гримът ми щеше да се разтече.

— Не се тревожи — успокоих я аз. — То е от щастие.

— Така е, но още не мога да повярвам. Изумително е.

Дадох ѝ минута да се овладее.

— Беше истински маратон, Майкъл.

— Мислиш ли, че всичко ще е наред?

— О, да — кимна тя.

Закрачихме. Бавно, леко и приятно.

— Между другото, Бенет пак пита за теб — рекох.

— Не го видях.

— Той знае ли за Родригес?

— Вече знае — усмихна се Никол. — Бенет е сладък.

— Вманиачен, както вече ти казах. Но в добрия смисъл на думата.

— Ревнуваш ли, Майкъл? — попита тя и направи опит да хване задната част на смокинга ми, но аз се изплъзнах и тръгнах обратно към фойето.

Родригес стоеше на бара, на няколко крачки от Даян. Чувствах се освободен и някак отпуснат. Не беше зле да потърся причините за това състояние.

— Какво ще правите след приема? — попита Никол.

— Не знам. Може би ще отидем да хапнем някъде или да изпием по едно питие. Идвате ли?

— Утре Винс е първа смяна, а аз съм направо труп — поклати глава Никол. — Между другото, не съм те забравила. Извадих ДНК проба от блузата. Скоро ще имам резултат.

— Намери време, а?

— В момента е пълна лудница, но ще се справя. Напоследък се занимавам с доста странни неща, които се струпаха в лабораторията.

— По-точно?

— За някои мога да говоря, за други не — въздъхна приятелката ми.

Обърнах се да я погледна.

— Опитай все пак.

— Сега?

— Защо не?

— Добре. Дватамата с Винс се захване да направим преглед на неразкритите случаи на сексуално насилие през последните пет години. Насочихме вниманието си към седем случая в Норт Саид, всички с проникване в дома на жертвата, всички в диаметър от три километра.

— Един и същ почерк?

— Почти. Нападателят е маскиран, липсват описания. Онзи случай, който разгледахме заедно снощи...

— Мириам Хоуп?

— Да. Той е част от групата.

— ДНК?

— Досега нямаме чиста проба. Най-големи са шансовете ни при Мириам. В момента изследвам чаршафите ѝ. Ако нападателят е плакал, може би ще открия следи от сълзи. Въпрос на късмет.

— Само ти и Родригес се занимавате с това, така ли?

— Да.

— Ясно. А за какво не можеш да говориш?

— Дванайсетгодишното момиче...

— Дженифър Коул?

— Изследвах спермата, която открихме на уличката.

— И?

— Не мога да говоря за работата си.

— Но искаш.

— Трябва да го споделя.

— Е, как да стане?

— Още не знам. Трябва ми малко време.

Свих рамене. Никол стисна ръката ми.

— Трябва да тръгвам — каза тя. — Благодаря Ти, че дойде. Благодаря и за разговора. Ти си всичко за мен, Майкъл.

Прегърнах я за последен път и видях, че Даян се приближава. Излязохме през въртящите се врати на „Дрейк“ и се озовахме в октомврийската нощ на Чикаго. Хвърлих последен поглед назад и улових погледа на най-старата ми приятелка. Никол понечи да ми помаха, но някаква двойка я скри от очите ми. Когато двойката отмина, нея вече я нямаше.

Открих я на няколко метра по-нататък. Беше с профил към мен и разговаряше с Бенет Дейвис. Родригес не се виждаше никъде. Усмихнах се. Всеки има право да опита, както казват ирландците.

Прекоших тротоара и отворих вратата на едно свободно такси. Вечеряхме в „Гибсънс“. Беше приятно, но някак нереално. Хапвахме, отпивахме от чашите и бърбяхме. Усмивахме се и играехме ролите, които не ни се удаваха особено добре.

Оставих Даян пред дома ѝ и продължих с таксито. Един час покъсно правех отчаяни опити да остана буден, които завършиха с тотален провал. В мига на проясняването, който предшества съня, отново си помислих за Никол. Сама в лабораторията, чак до разсъмване. Искях да стана и да отида да ѝ правя компания. Но вместо

това потънах в неспокойна дрямка. Мракът се спусна над мен — тежък, студен, изпълнен с дълбока тревога.

Сивите пръсти на утрото пропълзяха през прозореца и докоснаха пода. Отвън долитаха тихите звуци на настъпващия ден: захлопване на врата, ръмженето на камиона за смет по улицата. Май беше време за кафе и сутрешния вестник. Камионът потегли. Затихващото му боботене отново ме унесе. После иззвъня телефонът. На дисплея се изписа ПОЛИЦЕЙСКА ЛАБОРАТОРИЯ, ЩАТ ИЛИНОЙС. Вдигнах на третото позвъняване.

— Ало.

— Майкъл, обажда се Никол. Събудих ли те?

— Тъкмо се надигам. Защо си там толкова рано?

— Снощи не можах да заспя и реших да поработя на спокойствие върху твоите проби.

— Добра идея.

— Със сигурност е така.

— Защо?

— Имаме профил.

— От блузата на Илейн?

— Да.

Усетих как космите на тила ми се раздвижват, топлина плъзна към скулите ми.

— Идентификация?

— Малко след три през нощта го пуснах в КОДИС и получих съвпадение.

Вече бях полуоблечен. Очите ми трескаво потърсиха хартия и писалка.

— Тръгвам веднага. Дай ми името.

— Не е толкова просто.

— Какво имаш предвид?

— Нали помниш какво ти казах снощи за Дженифър?

— Нищо не си ми казала за Дженифър.

— Всъщност прав си. Това, което не ти казах, стана много лошо.

— Заради блузата на Илейн?

— По-добре тръгвай, Майкъл. Чакам те.

Добрах се до лабораторията малко след седем сутринта. Паркирах до сребристото чероки на Никол — единствената кола на паркинга. Входната врата се оказа заключена, а фойето отвъд нея — пусто. Набрах мобилния на Никол, но никой не вдигна. По дяволите! Заобиколих сградата с надеждата за друг вход. Но не открих.

Минах отзад. Влакът минаваше наблизко. Отново набрах телефона на Никол и отново не получих отговор.

Пулсът ми започна да се ускорява, ръката ми машинално опипа пистолета на колана. Забелязах тъмночервената линия, която се проточваше по цимента и чезнеше под две подпорни колони. Наведох се и я докоснах с пръст. Беше все още влажна.

В далечината се понесе грохотът на приближаващ се влак. Мушнах се под железопътната естакада. Грохотът бързо нарастваше. Земята се разтърси. Заобиколих още две подпорни колони.

Никол лежеше по гръб, с извита глава и отворена уста. Грохотът на влака стана оглушителен. Около шията ѝ блестеше алена ивица. Дишаше с цената на огромни усилия. Фланелката с надпис „Чикагски университет“ беше мокра от пот и кръв. Имах достатъчно опит, за да разбера, че кръвта е артериална. Вероятно е била нападната отзад, с бръснач. Дадох си сметка, че нищо не може да спаси живота на моята приятелка. Нито турникет, нито изкуствено дишане уста в уста или сърдечен масаж. Паднах на колене и я взех в прегръдката си. Очите ѝ потърсиха моите. Не се опита да говори. Беше приела съдбата си и само ме гледаше. След минута светлината в очите ѝ започна да помръква. Тя стисна ръката ми и си отиде тихо и спокойно в ранното утро под железопътната естакада.

Внимателно я положих на земята. Замислих се за времето, което не прекарахме заедно, за неизказаните неща и за всичко онова, което минава през главата на човек в подобна ситуация. За безнадеждното закъснение. След известно време измъкнах телефона си и набрах 911.

Пуснах Никол едва когато долових сирената на линейката. Изправих се и си тръгнах. Чудех се кога ще заплача.

Три часа по-късно бях в офиса си. Със заключена врата и спуснатото перде. Качил краката си на бюрото, гледах право пред себе си, но не виждах нищо. Изцвърча мобилният ми телефон. Не реагирах. Иззвъня стационарният. Един, втори път. Отново не реагирах. После в коридора се разнесоха стъпки и някой почука на вратата.

— Какво искаш?

В следващия момент Винс Родригес се беше надвесил над мен. Гледаше ме и сякаш искаше да попита как да изживее остатъка от живота си. Но като повечето ченгета той беше свикнал да разграничава нещата. И го направи.

— Кажете ми какво се случи.

— Дадох показания на местопрестъплението — отвърнах. — Имам запис, ако искаш, можеш да го чуеш. Свалиха ми ризата, направиха снимки на ръцете и дланите ми. Може би търсеха следи от порязване, които да им покажат как точно съм прерязал гърлото на Никол. Искаш ли нещо за пиене?

Измъкнах бутилката от чекмеджето. Родригес свали палтото си, окачи го на закачалката и седна.

— Знам, че не си убил Никол — рече. — И в управлението го знаят.

— Впечатлен съм.

— Но не мога да разбера какво си правил там.

Налях малко уиски в напукана чаша за кафе и я предложих на Родригес, който поклати глава. Глътнах уискито наведнъж и оставих чашата.

— Вече казах на полицията, че щяхме да закусваме заедно. Можеш да провериш разговорите й. Обади ми се около час, преди да я намеря.

— Не е нужно да проверявам никакви разговори — рече Родригес. — Тя се обади и на мен, веднага след това. Каза, че ще се

виждате. Не уточни причината, но със сигурност не спомена за закуска.

Очаквах, че Родригес ще дойде. Той беше твърде умен, за да не го направи. Дори беше добре, че го направи. Никол бе мъртва. Толкова мъртва, колкото хазайката на Гибънс. Може би той щеше да пожелае да ми помогне.

— Какви са работните теории в управлението? — попитах.

Той се сви на стола си.

— Глупости от сорта „на погрешно място в погрешно време“. Или „Никол е работила до късно и е решила да се прибере с влака“. „Никол е работила до късно и е излязла да изпуши една цигара...“

— Тя не пуши, а колата ѝ беше на паркинга.

— Нали ти казах, че са глупости. Но за какво да се заловят?

— Някой е имал достъп до лабораторията.

— Вече проверих. През нощта е регистрирано едно-единствено влизане с карта и тя е на Никол. Което означава, че или убиецът е влязъл с нея, или я е нападнал навън.

— Не се връзва, Родригес — въздъхнах аз. — Никол не е имала никакви причини да напуска сградата в шест часа сутринта. Аз говорих с нея. Би трябвало да ме чака долу, във фойейето.

— А това отново повдига въпроса, който ти зададох. Какво си ѝ възложил да свърши?

Беше повече от ясно, че с молбата си за онзи ДНК тест аз бях подписал смъртната присъда на приятелката ми. Ако можех да върна лентата назад, със сигурност щях да го направя. Още по-сигурно бих заел мястото ѝ в залата по съдебна медицина. Което също беше невъзможно. Затова щях да се опитам да придам значение на смъртта ѝ.

— Правеше експертизи по моя молба — признах на глас аз.

— За онова отдавнашно изнасилване, нали? Тя ме запозна с част от подробностите, свързани с него.

— Предполагах, че ще го направи. Дадох ѝ да изследва една улика. Блузата на жертвата.

— Откъде се сдоби с нея?

— Нека приемем, че просто съм разполагал с нея. Засега.

Родригес кимна, а аз продължих:

— По телефона тази сутрин тя ми съобщи, че е открила съвпадение. В системата КОДИС. Имало връзка с предварителните резултати, които си получил при разследването на нападението срещу онова хлапе.

— Дженифър Коул?

— Да.

— Никол ти каза това?

Кимнах. Родригес склочи ръце на темето си и погледна към тавана.

— Какво мислиш? — попитах.

— Мисля, че тя е направила връзката.

— Коего е довело до смъртта ѝ — кимнах аз. — Какво стана с Дженифър?

— Засега нека я оставим на покойствие. Трябва да разберем какво е открила Никол по блузата. Къде е тя, между другото?

— Оставих я на Никол, в лабораторията.

— По дяволите. На работното ѝ място нямаше нищо.

— А в компютъра ѝ?

— Нищо, освен списък с поставените ѝ задачи.

— Убиецът е бил вътре — въздъхнах аз. — И е отнесъл всичко.

— Може би не всичко. Разрешаваш ли да използвам компютъра ти?

Родригес седна зад бюрото и включи моя „Мак“.

— Никол не се доверяваше на шефа си — рече. — Беше убедена, че той помага на окръжната прокуратура да претрупва важни разследвания.

— Съвсем в нейния стил — кимнах аз.

— Точно така. Знам, че си беше създавала собствен архив.

В ръката му се появи тънък черен предмет, който изчезна в страничния слот на компютъра ми.

— Свалих го от връзката ѝ с ключове — поясни той. — Флашпамет. Въпросът бе дали е имала време да прехвърли резултатите на нея.

— Погледна ли я?

— Не. Тя имаше доверие в теб, затова реших да изчакам.

Вдигнах чашата за малък тост.

— Благодаря, Винс. Не беше нужно да го правиш.

— Напротив. Ако се доберем до някакви улики, ще трябва да действаме неофициално. Ти и аз. Ако хванем убиеца на Никол, той няма да стигне до съда. Разбираш ли?

Разбирах и му го казах. Той кимна и сведе очи към коленете си.

— Много добре.

Винс кликна върху една мигаща икона и флашпаметта на Никол се отвори. Не схванах нищо от това, което се появи на екрана. За щастие Родригес знаеше какво прави.

— Последният файл е допълнен днес сутринта — обяви той. — Което означава, че тя е архивирала всичко, свързано с твоята поръчка.

— Можеш ли да стигнеш до него?

Винс отвори нещо, което приличаше на чертеж.

— Ето го — обяви секунди по-късно той. — Илейн Ремингтън. Това ли е твоята клиентка?

Кимнах.

— Виждаш ли зелената графика?

Отново кимнах.

— Това е ДНК пробата от блузата ѝ.

Винс кликна още веднъж.

— Не съм напълно сигурен, но ето тук трябва да е съвпадението — каза той и посочи друга графика, оцветена в червено. — Изглежда, е получила съвпадение по дванайсет пункта.

— И то добре ли е?

Винс вдигна глава от екрана.

— Повече от добре. Имаш ли нещо за писане?

Плъзнах една химикалка по бюрото. Той я взе и започна да пише нещо.

— Доколкото разбирам, това е номерът на делото на човека от съвпадението. Оттук влиза ли се в интернет?

— Защо ти е?

— Искам да вляза в полицейската база данни и да видя дали мога да открия въпросното дело.

Посочих компютъра.

— Направи го, но гледай да не ни засекат.

Родригес сви рамене, но после кимна.

— Може би си прав.

— „Интелидженсия“ е съвсем наблизо — рекох. — Там имат лаптоп, който можем да използваме.

Винс изтегли флашпаметта и се насочи към изхода.

Наближаваше обяд, заведението беше полупразно. Поръчах си черно кафе, а Родригес — еспресо. После той влезе в сървъра на полицейското управление на Чикаго. Отпих от кафето и зачаках. Винс ловко боравеше с мишката. Петнайсет минути по-късно той се облегна, погледна ме и изключи компютъра.

— Какво?

Очите му обиколиха полупразното заведение. Сякаш смяташе, че в кафето на зърна „Артуро Фуенте“, което се продаваше за 18 долара килограма, се е скрил някой злодей. Но не мислех така.

— Говори, Винс.

Детективът отново включи компютъра и го завъртя така, че да го виждам.

— Никол какво ти каза за съвпадението?

— Каза, че нейният профил съвпада с друг, който фигурира в КОДИС.

— Само толкова?

— Да.

— Ясно. Доколкото разбирам, твоята проба съвпада със спермата, открита по две жени, станали жертва на Джон Уилям Грайм.

В съзнанието ми се мярнаха шкафовете на Рей Гоушън, натъпкани с ужасии.

— Грайм? — прошепнах. — Прочутият сериен убиец?

Родригес кимна.

— Невъзможно — поклатих глава аз. — Когато Илейн Ремингтън е била нападната, Грайм вече е бил в килия за смъртници.

— Не казвам, че спермата е негова — уточни Родригес. — Но нека се върнем малко назад. През 1995 година откриват петнайсет трупа, заровени под къщата му. Всичките на жени. Повечето са били облечени, но е имало и няколко, увити в чаршафи. Даваш си сметка, че това е огромно количество физически доказателства.

— В склада има цяло крило, запазено за престъпленията на Грайм.

— Точно така. Миналата година шефът на лабораторията на Никол решил да обработи част от тези доказателства, с цел да открие

ДНК.

— Но случаят вече е бил решен — възразих аз.

Родригес вдигна ръка.

— Според началника ставало въпрос за историята на престъпността в Чикаго. Както и да е. Очакванията на всички били, че генетичните профили ще съвпадат с тези на Грайм.

— Но е станало нещо друго?

— Върху повечето от доказателствата наистина открили ДНК на Грайм. Спермата му била навсякъде. Но открили и още един, неидентифициран профил.

— Семенна течност?

— По дрехите на две от жертвите.

— Защо никой не е съобщил за това?

Родригес си пое дъх, после бавно го изпусна през ноздрите си.

— В лабораторията били много изненадани. Възникнали спорове, после хората анализирали фактите. Повечето жертви на Грайм били проститутки. Нормално било по тях да бъде открит генетичен материал и от други клиенти.

— Този по двете жени е бил от един и същ носител, така ли?

— Може би е съвпадение — сви рамене Винс. — Но може и да не е. Заключение: окръжната прокуратура решила да запази нещата в тайна.

— А сега това.

— Да. Изнасилване, извършено две години след като Грайм бил вкаран в затвора. От същия човек с неизвестен профил. Но това е само част от проблема.

— Дженифър?

— Да. Дженифър Коул. Но не е каквото си мислиш.

Можех да си мисля единствено за лицето на едно дванайсетгодишно момиче, леко размазано зад плексигласова преграда на полицейската кола.

— Слушам те.

— По-рано през седмицата Никол обработи семенната течност, която открихме на една от пресечките на „Белмонт“. Резултатите бяха включени в досието на Грайм.

— Същият неизвестен извършител?

— Не. Пробата, която взехме от онази уличка, съвпадна напълно с ДНК-то на самия мистър Грайм.

— Невъзможно!

— Не съвсем. Чувал ли си за човек на име Норм Шанън?

Поклатих глава.

— Случаят в Милуоки миналата година. Доказано участие в три сексуални нападения чрез ДНК експертизи. Докато лежи в затвора, се случва и четвърто. Спермата на Шанън е открита в тялото на жертвата. Той подема широка кампания за оневиняване, подлагайки на съмнение ДНК тестовете. Настоява да бъде освободен.

— И?

— Оказва се, че Шанън е мастурбирал в тубичка от горчица, която успял да изпрати по пощата на четвъртата жертва. Тя я вкарала в себе си и обявила, че е била изнасилена. И всичко срещу петдесет долара.

— Мамка му!

— Жената съзнателно е участвала в измамата — въздъхна Родригес. — Слава богу, че не се получило, но опитът бил добър.

— Мислиш ли, че и Грайм е постъпил по същия начин?

— Мисля, че Грайм е имал съучастник при доказаните престъпления. Ние дори не сме подозирали за него, но връзката между тях продължава и до днес.

— И тоя тип все още е активен?

— Така изглежда. Според мен Грайм е намерил начин да му изпрати спермата си с нареждане да я подхвърли при някое от новите нападения. Никой не знае защо. Може би просто така, за кеф. Но както и да е. По една случайност жертвата е Дженифър Коул.

— И сега си мислиш, че блузата на Илейн Ремингтън може да ни помогне да открием тоя тип?

— Мисля, че тази сутрин Никол се е готвела да ти каже именно това.

Замълчахме, втречени в данните, които ни беше оставила Никол. Уликата, която беше причинила смъртта ѝ. Винс кликна на друга икона и на екрана се появи вестникарска снимка. На нея се виждаха неколцина мъже, седнали около голяма махагонова маса. Надписът отдолу гласеше: *Прокурорският екип по делото „Грайм“*. Винс увеличи снимката.

— По всяка вероятност Никол се е заела да събира сведения за миналото на Грайм — промърмори той.

— Май да — кимнах аз и се взрях в размазаните физиономии. Повечето бяха млади. В центъра се беше разположил Джералд О'Лиъри, както винаги жаден за публични изяви.

— Изпрати ми я по имейла, моля те — рекох аз и му продиктувах адреса си.

— За кога е насрочена екзекуцията?

Винс кликна обратно на файла.

— По всичко личи, че ще бъде до края на годината.

— Къде се намира в момента?

— В отделението на осъдените на смърт в „Менард“. Едно градче близо до Сейнт Луис. Какво си намислил?

— Да си поговоря с Грайм.

Родригес ме погледна, сякаш не беше сигурен дали се шегувам.

— Вече десет години чака екзекуция в тази килия — каза той. — За цялото време нито веднъж не е говорил с ченге, нито пък е давал интервю за медиите.

— Но с мен ще говори.

— Защо?

— Защото само година го дели от спринцовката, а аз съм човекът, който ще му върне свободата.

Родригес изключи компютъра и довърши еспресото си.

— Да вървим.

— Къде?

— След като искаш да се озовеш в едно помещение с Грайм, трябва да разговаряш с някого, нали? Аз ще го уредя.

— Някога да си разговарял със сериен убиец?

На следващия ден Родригес ме заведе в едностаен апартамент, разположен над заведение от веригата „Джими Джоунс“ в чикагския квартал Стрийтървил. Единственият обитател на апартамента беше висок и кльощав тип с дълги бакенбарди и извити сиви мустаци. Макар и надхвърлил шейсет, той носеше тениска с емблемата на „Фет Тайър“ и пушеше дрога. Свидетелство за това беше голямата торба с някакви изсушени растения на масичката за кафе, която пробуди частния детектив у мен.

— Не, не съм — отвърнах.

Робърт Джей Трент III отпи от чая си и ми хвърли предпазлив поглед, сякаш надничаше в пропаст. Погледнах към Родригес, който вдигна ръка, призовавайки ме към търпение. Според него Трент бе седял очи в очи с поне стотина серийни убийци. И още по-важно — беше постигнал забележителни резултати в съставянето на прецизни профили в решаването на важни случаи, водени от ФБР и други институции. Аз никога не бях чувал за този човек — според Родригес абсолютно преднамерено. Трент беше криминалист на свободна практика, който никога не попадеше в полезрението на медиите и живееше под радара, защото „точно там са убийците“.

— Тънка работа, за която се изисква силна воля — добави той. — Не бива да ги допускаш в главата си. Защото влязат ли там, измъкване няма.

— Не очаквам да сънувам кошмари — рекох.

— Малцина очакват. Познавам един полицай от отдел „Убийства“, който прекарвал два часа в компанията на Тед Бънди във Флорида. После се прибирал у дома, всичко изглеждало наред. Две седмици по-късно се събудил посред нощ и видял, че Бънди седи на крайчеца на леглото му. Нищо не правел. Просто си седял и се хилел. Съпругата му се обадила на 911. Успокоил се едва след появата на три ченгета и конска доза валиум. След шест месеца напуснал полицията.

Днес е разведен. Продава канцеларски материали и изпива по шише водка, за да заспи. Изводът е, че тези типове изсмукват енергията на хората със слаба воля.

— Какво можеш да ни кажеш специално за Грайм? — попита Родригес.

— Никога не съм разговарял с него. Доколкото разбирам, ти си този, който ще влезе при него, нали?

Трент ме погледна внимателно с насълзените си зачервени очи, полускрити зад евтини бифокални очила за четене.

— Работа по въпроса — отвърнах.

Трент намести очилата на носа си и преметна крак върху крак.

— Много добре — кимна той. — Нека направим кратък преглед на фактите. Поне на онези, с които ме запозна по телефона полицаи Родригес.

Трент хвърли снизходителен поглед към Родригес, сякаш използването на телефона беше под нивото на всички ни.

— Доколкото разбрах, мистър Грайм е успял по някакъв начин да измъкне своето ДНК от затвора и да го предаде в ръцете на нетърпеливия си съучастник. Хммм?

Двамата с Родригес едновременно кимнахме. Трент стисна устни, погледна бележките си и продължи:

— Господа, вие вярвате, че мистър Грайм е убедил съучастника си да вкара спермата му в поредната жертва на сексуално насилие, внушавайки идеята за лично участие в споменатия акт. Така ли е?

Ново кимане.

— Много добре. Същевременно допускате, че споменатият съучастник продължава да напада жени за един продължителен период от време, може би по настояване на мистър Грайм.

Набрал скорост, Трент не дочака нашето потвърждение.

— По-нататък, вие подозирате, че съучастникът е играл активна роля в първоначалната серия от убийства, заради която мистър Грайм е получил няколко смъртни присъди. И накрая, вие се надявате, че ще докажете всичко това с помощта на ДНК експертизата.

— В последното не сме много сигурни — призна Родригес. — Ние действително разполагаме с ДНК на съучастника, но не знаем самоличността му.

— И следователно стигнахте до идеята да поговорите с Грайм — кимна Трент.

— Така е — съгласих се аз. — Това изяснява ли нещата за теб?

Трент отпи глътка чай, смени позицията на дългите си крака и подпря с длан издължената си брадичка. След всички тези действия той най-после ни погледна и отговори:

— О, разбира се, че ги изяснява, детектив. По един много категоричен начин. Класически сериен убиец. Класически Грайм.

— Как така? — попитах аз.

— Джон Грайм се интересува от две неща: контрол над настоящето и съживяване на миналото. И двете са силни като наркотик за него. Ако той действително дърпа конците на активен убиец или насилник, както предполагате вие, това несъмнено му носи огромно удовлетворение.

— Преживява отново своите престъпления чрез действията на съучастника си — рекох.

— Дори нещо повече, мистър Кели. Нещо много повече. Появата на неговата семенна течност на местопрестъплението му създава усещането, че присъства физически там. Това е неговият подпис, ако желаете.

— И контролира нещата — добави Родригес.

Трент кимна и отново се размърда в стола.

— Абсолютно. Убива и насилва дистанционно, въпреки че е затворен в килия за осъдени на смърт. Аз се отвращавам от него, господа. Но трябва да признаете, че е впечатляващо, дори да е само част от истината.

— Оставете тези глупости — прекъснах го аз. — Кажете как ще го накараме да проговори и да издаде съучастника си.

— Не знам как — поклати глава Трент. — Но мога да ти кажа какво ще го накара да спре да говори. И мога също да ти кажа какво не трябва да правиш. Не си прави труда да засипваш мистър Грайм с факти, които той отлично познава, тъй като сам ги е планирал.

— Я по-ясно — настоях аз.

Трент сви рамене.

— Спермата му, открита в тялото на последната жертва. Той знае, че е там. Защото е негово дело, почти в реалния смисъл на думата. Той знае, че и ти го знаеш. А когато го признаеш пред него, ще

му доставиш още по-голямо удоволствие, по-силно чувство за контрол над събитията. И съответно по-малко основания, за да проговори.

— По дяволите! — не се сдържа Родригес.

— Точно така — съгласи се Трент.

— Какво трябва да направим? — попитах аз.

— Зависи какво искате.

— Името на съучастника му, както вече ти казах.

Трент забави отговора си.

— Ще ти кажа каквото казвам на всички, на които предстои разговор със сериен убиец. Не лъжи. Дори онези от тях, на които липсва въображение, са много по-добри лъжци, отколкото можем да си представим. Но при Грайм лъжата е издигната до равнището на изкуство. Неговият коефициент на интелигентност не се вмества в таблиците. Доближава се до гениалността. Той със сигурност е обмислил всеки детайл.

Кажи му истината. Колкото по-голяма и грозна, толкова по-добре. Истина, която не желае да чува. Това ще ти придаде достоверност, ще ти осигури уважение и поне малко сила. А после се опитай да го убедиш, че е в негов интерес да издаде името на съучастника си. Не забравяй, че в крайна сметка тези типове са егоистични мръсници, мистър Кели. Наричам ги така, защото не мога да намеря по-точен израз. В сто процента от случаите ще действат за личните си интереси. С това се изчерпва интригата, в това се крие и уязвимостта им. Използвай го, но не очаквай твърде много.

— Не мислиш, че ще проговори, така ли? — попитах аз.

— Нищо не се знае — въздъхна Трент. — Нищичко.

Домакинът ни вдигна торбата с трева и някакви навити на руло хартийки. За по-малко от минута си сви една професионално направена цигара.

— Съжалявам, детектив — промърмори той. — Глаукома.

Запали, дръпна два пъти и затвори очи. Пръстите му ловко угасиха цигарата, главата му се облегна назад. Няколко секунди почивка му бяха достатъчни.

— Ще предложи на вниманието ви и още един въпрос — продължи той. — Той не е нищо повече от предположение, но според мен мистър Грайм изгаря от желание да разкрие съучастника си. Най-

малкото защото това ще вдигне залозите, а същевременно и адреналина.

— И ще подхрани неговата мания за божественост — добави Родригес.

— Точно така — кимна Трент. — Той решава кога да приключи купона, кога да хванат, кога да го хванат. А що отнася до съучастника...

— Да? — вдигнах вежди аз.

— Невъзможно е да предвидим как ще реагира на предателството на Грайм. Но аз бих казал следното: много вероятно е той да продължи лова и да напада жените.

— Докато го хванат — отбелязах аз.

— Не, мистър Кели. Докато го убият.

По обратния път размишлявах върху думите на Трент. Родригес гледаше през страничното стъкло и почти не мигаше. Бях успял да прогоня от съзнанието си мисълта за Никол. Поне засега. Но това не се отнасяше до Родригес.

— Къде да те оставя? — попитах.

— Паркирал съм на „Адисън“, само на пряка от дома ти.

Спрях зад колата му и изключих мотора. Вятърът от езерото набираше сила. Една найлонова торбичка прекоси платното, после се стрелна нагоре и кацна в клоните на близкото дърво. По челното стъкло забарабаниха дъждовни капки, които постепенно навлязоха в устойчив ритъм.

— Ще се опитам да пробия при Грайм — рекох и включих чистачките. — Ще му напиша писмо с молба за среща.

— Нямах особени шансове.

— Все пак си струва да опитам. Още повече че той никога няма да разговаря с ченге.

Родригес слезе и проточи врат през отворената врата. Гласът му долетя до мен, примесен с ледена влага.

— Не забравяй, че това е частна инициатива, Кели. Внимавай. Никакви имена, минимум подробности във или извън „Менард“. Брент е прав. Грайм е много хитър и прави само това, което му носи изгода.

Кимнах.

— Добре ли си, Родригес?

— Не съвсем. Все още не. Но ще се оправя.

— Знам. Просто ще ти трябва малко време.

Детективът затръшна вратата, а аз бавно подкарах и завих зад ъгъла. Открих място за паркиране, слязох и се отправих към сградата, в която живеех. В главата ми се оформяше любовното писмо, което щях да изпратя на един сериен убиец. Силен порив на вятъра ме тласна напред и аз се озовах пред входната врата. Тя беше седнала на прага. Ако не се беше обадила, положително щях да стъпя върху нея.

— Майкъл.

Не бях чувал гласа ѝ повече от година. Той пробуди у мен чувства, които смятах, че съм забравил или че поне вече са само спомен.

— Ани!

В следващия миг тя беше на крака, притисната към мен и увила ръце около шията ми. За момент всичко беше както преди. После не беше.

— Съжалявам за Никол — прошепна тя.

Беше изминал само един ден, а сякаш Никол бе мъртва цяла вечност. Подхванах Ани и усетих как се отпуска в ръцете ми. Тя беше близка с Никол. Не колкото мен, но все пак близка.

— Всичко е наред — изрекох.

Думите ми увиснаха във въздуха, абсурдно нелепи, подигравка за създателя си. Бръкнах за ключовете и отворих.

— Влез.

Пет минути по-късно седяхме в креслата, които гледаха към прозорците. Откъм езерото се стелеше разпокъсана мъгла, която бързо запълваше страничните улички и алеи, увиваше се около вратите и водосточните тръби под стряхата ми.

Над мъглата настъпваше тежката артилерия на червеникавите облаци, натезжали от влага. Вятърът клатеше табелите пред магазините и гонеше пешеходците по пресечките. В един миг небето беше прорязано от огромна светкавица и облациите изпразниха съдържанието си над града. Октомврийската буря се разрази с пълна сила. Стъклата ми се разтърсиха, дъждовните струи бързо напипаха една стара пукнатина в рамката и оформиха малка локвичка на перваза до чашата с чай на старото ми гадже.

— Още не си поправил рамката, Майкъл.

Ани подсмръкна, попи водата със салфетка и отпи от чашата.

— Как си?

— Добре.

— Извинявай, че се появих, без да те предупредя. Прочетох във вестниците за Никол, но осъзнах какво е станало едва след като произнесох името ѝ. Не знам какво стана, но изведнъж се почувствах изгубена.

Застанах до нея и казах, без да мисля:

— Тя те обичаше, Ани. Знам, че напоследък рядко се виждахте, но тя много те обичаше. И ти го знаеш.

Усетих как се обляга на мен.

— Има и още нещо, Ани — добавих. — Бях там, когато Никол умря.

Тя се вцепени и вдигна глава.

— Това го няма във вестниците.

— Вярно. И не е нещо, което ще обсъждаме. Само искам да знаеш, че беше подла смърт, Ани. Но Никол се държа храбро. Адски храбро.

Тъгата, която очаквах, все още я нямаше. Всъщност вече беше у мен, но някъде дълбоко в душата ми. Заместваха я хлад, гордост за Никол, гняв. Усетих присъствието на гнева едва когато проговорих, но с мен често става така. Ани благоразумно се отказа от тази тема.

— Кога е погребението? — попита тя.

— Във вторник, един часа, гробището „Грейсланд“.

Тя кимна и издуха носа си. Станах и пристъпих към прозореца. И двамата имахме нужда от пространство. След минута мълчание тя отново смени темата.

— Изглеждаш добре.

— Да, бе. Изглеждам ужасно и ти го знаеш.

Обърнах се. Ани се беше свила на стола. Русата ѝ коса беше влажна от дъжда, сините ѝ очи над чашата търсеха в моите отговори на незададени въпроси.

— Добре, изглеждаш ужасно, за разлика от мен — рече тя.

Закачката беше деликатна, лесна за възприемане, успокояваща. Облегнах се назад и зачаках. Трудната част отмина. Останах с чувството, че започва невъзможната.

— Съжалявам за начина, по който приключихме.

— Знам.

— Но това беше най-добрият начин.

— Знам.

— Не съм страхливка.

— Знам.

— Наистина ли знаеш?

Спомних си въпросния ден. Бях оставил Ани в кухнята. Тя каза, че ще приготви нещо за обяд и ще почете. Беше хладна и сдържана. Аз

също. И двамата знаехме, че нещата не вървят, но нямахме желание да говорим за отношенията ни. Те седяха помежду ни като огромна 300-килограмова горила, която ни се хилеше. Можахме да я видим във всяко ъгълче на двустайния апартамент, който обитавахме. Унищожаваше съвместния ни живот бавно и методично. Ухиlena и лакома. Изяждаше ни къс по къс. Ставаше все по-трудно да не я забелязваме.

Но онази сутрин нещата изглеждаха по-добре. Говорихме си за нейната работа. Аз пуснах някаква шега, тя се разсмя. После дори започнахме да кроим планове за Коледа — важно предположение, че ще бъдем заедно още една година. Спомням си, че преди да изляза, тя дойде да ме прегърне. Приех го като добър знак, но впоследствие се оказа, че съм бил наполовина прав.

Пробяха цели единайсет километра по брега на езерото. Чувствах се лек и бърз, поддържах отличен ритъм. После походих известно време, наслаждавайки се на гледката и потта. Както винаги. Прибрах се в апартамента след малко повече от два часа.

Влязох през задната врата. Кухнята беше тъмна, плотът беше старателно почистен. Спомням си, че пристъпих към умивалника и опипах гъбата. Беше още влажна. От крана на мивката се отлепи самотна капчица. Понечих да я извикам по име, но се спрях. Вместо това влязох във всекидневната. И тя беше тъмна като кухнята. Долових тиктакането на будилника край канапето. Бяхме го купили на някаква разпродажба в Уисконсин, защото изглеждаше стар и симпатичен. Но в онзи момент той само тиктакаше силно.

До всекидневната се намираще спалнята ни и полупразен гардероб с отворени вратички. До вратата имаше маса. На нея, потопен в меката светлина на настолната лампа, белееше плик. Пристъпих към масата и го взех. Името ми беше надраскано върху лицевата част. С нервния почерк, който познавах и от който ме болеше. Разкъсах плика и се върнах в кухнята, все още осветена от лъчите на залязващото слънце. Пред очите ми затича дълъг низ от думи. Започнах да прелиствам страниците, търсейки ключовите фрази. Беше хубаво писмо. Красиво, елегантно, скъса ми сърцето. Седем страници, оформени като завършена реч. Ани се изнасяше, аз оставах.

В сърцето ми потрепна омраза към нея. После към мен самия, защото съм си позволил да я мразя. Мразех и апартамента, но бях

сигурен, че ще преодоляя това чувство. Но ето че днес, почти година по-късно, болката отново се появи.

— Не е чак толкова важно — промълвих аз.

— Бих могла да ти кажа. В очите.

— А защо не го направи?

— Знаеш ли какво щеше да стане, ако бяхме започнали да го обсъждаме?

През изтеклата година бях размишлявал върху всякакви варианти, но не и върху този.

— Колко пъти късахме? — продължи тя. — Колко пъти през последната година стигдохме до решението, че всичко е свършено? Осем, десет, веднъж в месеца?

Усмигнах се. Беше тъжна усмивка.

— Най-малко — рекох.

— Точно така. Но никой нямаше сили да го каже право в лицето на другия. Нито пък да си тръгне.

— Но трябваше.

— Да.

— Значи това е бил най-добрият начин?

— Не беше най-добрият, Майкъл. Беше най-лошият, но единственият. Както вече споменах, съжалявам...

Тя избърса самотна сълза от бузата си, отпи глътка чай и отново насочи вниманието си към бурята зад прозореца. Забелязах, че кракът ѝ нервно почуква по пода, а чашата в ръката ѝ леко потрепва. Нашата връзка вече беше изчерпана. Надявах се да е така.

— Направи каквото е трябвало, Ани. Преценката ти е била правилна. Сега вече го знам със сигурност. Макар че през цялото време го знаех.

Тя не отговори. Мълчахме и слушахме воя на вятъра. Две човешки същества, чиито взаимоотношения отдавна бяха приключили. И никога нямаше да се възобновят. След известно време тя тихо се изправи, взе палтото си и тръгна към вратата. Аз я последвах.

— Ти си добър човек, Майкъл — обърна се да ме погледне Ани.

— Именно затова те обичах. Именно затова те обичам и сега. Дълго време бях убедена, че е достатъчно. И за двамата. Но се оказа, че не е...

— Знам.

— Наистина ли? — наклони глава тя.

— Тези дни те зърнах. Случайно. С някакъв мъж.

Тя се изчерви. Повече, отколкото ми се искаше. Ръцете ѝ придърпаха палтото.

— О, не знаех.

— Сериозно ли е?

Тя вдигна глава да ме погледне. Този път каза истината. Въпреки че беше болезнена.

— Да, Майкъл. Доста сериозно.

— Радвам се за теб.

Преди да изрека тези думи, не знаех дали наистина смятам така. После вече знаех.

— Няма да дойда на погребението — рече тя. — Мисля, че няма да издържа. Но следващата седмица ще се отбия на гроба, за да се сбогувам с нея.

Ани ме прегърна и излезе. Изправих се до прозореца и гледах как бурята я отнася надолу по „Лейкуд“ и пресечката с „Адисън“. На масичката до прозореца имаше снимка в рамка. Аз и Никол, щракнати по време на един мач на „Къбс“ миналото лято. Събота следобед, на трибуната. Взех я и за момент си спомних новооткритото чувство за свобода. Само за момент, защото към него се присъедини грозната му братовчедка. Чувството за безгранична изолация, известна още като самота.

Никол бе погребана след два дни във вторник следобед. Тя имаше две сестри. Аз стоях между тях над гроба и държах ръцете им. Родригес беше зад мен. Тъмни очила скриваха безизразното му лице. Не видях Ани, но и не очаквах да я видя.

Траурното слово произнесе Рейчъл Суенсън. Най-отзад сред опечалените стоеше Бенет Дейвис. Стиснал устни, той се изправи над гроба на Никол, кимна ми и хвърли една роза върху ковчега. После бавно се отдалечи. Бенет щеше да се оправи. След ден-два възнамерявах да се отбия при него.

Смъртта на Никол беше преходно събитие, просто една новина от поредния ден в историята на Чикаго. Млада чернокожа жена, завършила криминалистика, посветила живота си на преследването на убийци и загинала от ръката на един от същите тези убийци. Красиво като мисъл, но в крайна сметка това бе поредният акт на грубо насилие. Родригес се погрижи името ми да остане извън общественото внимание. А аз оцених жеста му.

— Не отговори на обажданията ми.

Крачех по алеята, отдалечавайки се от траурната церемония. Сам. Даян ме застигна. Беше облечена в черно, съвсем подходящо за случая.

— Извинявай — рекох. — Но не ми беше лесно.

— Знам. Тя беше и моя приятелка.

Притеглих я към себе си. Тя поплака на рамото ми, а аз усетих първите признаци на покой. И останах изненадан.

— Искаш ли да отидем у дома? — попитах.

Тя се отдръпна, сякаш засрамена от себе си. В следващата секунда беше предишната Даян.

— Не мога. Имам предаване в шест часа.

— А след него? Можем да вечеряме някъде.

Но тя вече беше далеч. Или изглеждаше така.

— Нека ти се обадя по-късно.

Кимнах и тръгнах да си вървя. Тя протегна ръка и докосна лакътя ми.

— Кели.

Спрях, без да се обръщам.

— Добре ли си?

— Добре съм — рекох.

Пръстите ѝ се плъзнаха по ръкава на палтото ми.

— Чудесно. Ще ти се обадя по-късно.

Чух я как се отдалечава и отново поех напред. Гробът на Филип беше чак в дъното. В средата на парцел, който дори хората от поддръжката посещаваха рядко. Нямах цветя, които да полага. Нямах дори цигара, която да оставя на надгробната плоча на брат ми. Щеше да му хареса.

Вместо това стоях и си спомнях. Бегли мигове от детството, избледнели и обезцветени от времето и съдбата. Филип беше мъртъв твърдо дълго, за да ми липсва. Но все още изпитвах гняв, все още се питах защо. Брат ми и Никол бяха в центъра на света, който някога беше моето детство. А сега и двамата бяха погребани тук. Ако не друго, беше поне удобно.

Така изтече една минута. Прекръстих се, докоснах с пръсти името му, издълбано в камъка, и си тръгнах. На път за колата вдигнах глава и погледнах между дърветата. Погребението беше свършило. Пръстта затрупваше ковчега на приятелката ми. Пътешествието ѝ към вечността беше започнало.

От гробищата подкарах направо към търговския център „Сенчъри Сити“, който се намираше на ъгъла на „Дайвърси“ и „Кларк“. Спрях на забранено за паркиране място, включих аварийните светлини и слязох от колата. В ранния следобед молът беше почти празен. Главата ми кънтеше от плътни басови звуци, примесени с монотонно съскане, което сякаш пулсираше под кожата ми. Натиснах копчето на асансьора. В момента, в който вратите се отвориха, край мен се плъзна млада двойка и влезе в кабината. Младежът беше облечен с тениска, а на главата му имаше бейзболна шапка на „Ред Сокс“, обърната с козирката назад. Той натисна един бутон и вратите започнаха да се затварят. Аз все още стоях отвън. Момичето се изкиска, а кавалерът ѝ ми показа среден пръст през 20-сантиметровия процеп, който бързо се стесняваше. Сложих крак между вратите, хванах ги с две ръце и започнах да ги разтварям. Чувах как младежът панически натиска различните бутони, които не действаха.

— Май не ви се чака, а?

Гласът ми беше тих, но натежал от сдържана заплаха.

— Няма значение! Не разполагаме с цял ден! — отговори момичето. Носеше плитки джинси и къса тениска. Беше дебела и отпусната. Гледах как увисналият над джинсите корем се тресе от стържещия ѝ глас. После изместих очи към кавалера ѝ. Имаше някакви мускули — от онези, които се правят с гирички у дома и изглеждат добре само докато не ги подложиш на изпитание. Блещеше се срещу мен и очевидно се питаше какво ще направя. Горната му устна беше изкривена в презрителна усмивка. Не защото беше печен пич, свикнал на всякакви ситуации, а защото не знаеше какво да прави.

— Хайде, удряй — рекох.

Той се облещи.

— Моля?

— Казах да ме удариш.

Пристъпих крачка напред, за да му покажа, че физически контакт наистина ще има. По раменете ми пробяга тръпка, която се спусна надолу по ръцете ми и се спря в юмруците ми. Той можеше да отстъпи, но аз бях сигурен, че няма да го направи. Поне така се надявах.

— Искаш да се бием? — промърмори хлапакът и хвърли несигурен поглед към дамата си, която мълчеше и се блещеше.

Не казах нищо и зачаках. Подобно на всички леваци, които нямат представа от юмручен бой, моят човек започна с лесно разгадаем ход, който още повече влоши положението му. Бавен десен, със страничен замах, който изгуби силата си още преди да стигне слепоочието ми. Аз помръднах съвсем леко, колкото да го поема, но и да отнема от силата му. За подобен ефект е нужно да промениш позицията си с не повече от два-три сантиметра. Номерът е да знаеш точно кога и с колко сантиметра.

Израчих една секунда. Хлапакът ме погледна, после сведе очи към юмрука си. В момента, в който той отново ме погледна, всичко свърши. Дясното ми кроше го улучи в челюстта и тялото му се блъсна в стената на кабината. Беше готов да се строполи, но аз го сграбчих за фланелката. Още ти е рано, хлапе. Последваха два десни прави. С къс замах, убийствени. Първият му счупи носа, а вторият затвори дясното му око. После го оставих да се свлече на пода. Нещата приключиха точно за пет секунди. Момичето се беше свило в ъгъла на кабината и не дишаше. Готово да побегне, в случай че тръгна към него. Измъкнах се навън, натиснах бутона за затваряне на вратите и поех по стълбите.

Кинотеатърът беше на третия етаж. Купих си една кока-кола, влязох в салона и си намерих място на последните редове. Отвън долетя някакъв шум. Вероятно се беше появила охраната. Постепенно всичко се успокои. Не знаех кой филм ще гледам, но нямаше значение. Усетих болка в кокалчето на безименния ми пръст, малко над пръстена. Изпих кока-колата и пяхнах ръката си в леда. Останах известно време така, насочил очи към екрана. Том Круз обясняваше нещо на холивудска мацка, но аз не бях в състояние да се съсредоточа. Кое то също нямаше значение. Тъмният салон предлагаше достатъчно сигурност. Аз, Том и чашата с лед. После на пътеката се появи най-добрата ми приятелка Никол и седна до мен. Прегърна ме през раменете, докосна лицето ми и прошепна, че всичко ще е наред. Че ще се оправя. Ще намеря друг, на когото да вярвам и когото да обичам. С

когото да пораснем заедно. И скоро ще забравя, че аз бях причината да легне в гроба на трийсет и три.

Пуснах чашата на пода, наведох се напред и прокарах пръсти през косата си. Никол. За нея си мислех в тъмния кинозалон. Не го исках. Не исках да мисля за нея. С това беше приключено. Сега идваше ред на ново начало. Така си мислех, но не се получаваше. Поне не с мен. Ето защо я пуснах до себе си. После заплаках. Беззвучно и продължително. Не допусках, че съм способен на такова нещо. Накрая сълзите ми пресъхнаха. Филмът продължаваше да тече. Треперех, дишах тежко, опитвах се да овладеея гнева. Или онова, което разкъсваше душата ми. После всичко свърши. Седях и чаках. Намерих една салфетка на пода и я вдигнах да избърша сълзите си. На екрана Том продължаваше екшъна. Искаха да го взривят, застрелят и целуват. Едновременно. Пожелал му успех и напуснах кинозалона.

Молът беше спокоен. Никаква следа от онзи хлапак и гаджето му. Исках да му дам малко пари, да платя за болницата, нещо такова. Взех асансьора към партера. Кабината беше празна. На стената в ъгъла се виждаше кърваво петно. Излязох навън и тръгнах по „Дайвърси“, където бях паркирал колата си. Не ме бяха глобили. Днес е щастливият ми ден. Качих се и подкарах към дома си. Никол е в земята. Завинаги. А на мен ми предстоеше работа.

Дори след десет години серийният убиец, подвизавал се като уличен клоун, продължаваше да фигурира сред новинарските заглавия. Последният материал за Джон Уилям Грайм излезе в Гугъл само преди седмица. Местен бизнесмен беше закупил част от скиците му, рисувани в килията, за да ги изгори публично. Седмица по-рано „Чикаго Трибюн“ бе публикувал информация за къщата в Хътчинсън, под която извергът беше погребал труповете на петнайсет млади жени и която бе продадена наскоро на някакъв строителен предприемач. Двайсетина мъже и жени, облечени като клоуни, организирали мълчалив протест пред къщата, разрушавана от булдозери. Всеки от тях държал в ръка снимка на някоя от жертвите на Грайм. Според информацията в репортажа на мястото на къщата щели да построят закусвалня от веригата Кей Еф Си. Недоволството на хората се дължало на факта, че Грайм бил работил като готвач в Кей Еф Си малко преди да убие първата си жертва, 16-годишната Тамара Кенеди.

С чаша чай в ръка преглеждах информацията за ареста на Грайм и за последвалия съдебен процес. Телефонът извъня.

— Какво правиш? — попита Даян.

Погледнах часовника си. Шест и двајсет.

— Защо не си в ефир?

— В ефир съм. В момента текат рекламите. Ако се включиш на нашия канал, ще си оближа устните, специално за теб.

— Много смешно. Ще идваш ли?

— Искаш ли?

— Да.

— Как протече следобедът ти?

— Добре.

Пауза.

— Ще дойда веднага след предаването.

— Много добре. Имам един въпрос: миналата година не правихте ли едно ретроспективно предаване за Джон Уилям Грайм?

— Да, имаше нещо такова. Направи го Джон Донован по случай десетата годишнина от ареста му. Мисля, че събрахме доста членове на семействата на жертвите.

— Можеш ли да ми донесеш записа? Плюс всичко останало във връзка със случая.

— Защо се интересуваш от Грайм?

В слушалката прозвуча затихваща музика, последвана от гласа на режисьора.

— Ще ти обясня, като се видим.

Оставих слушалката и пузнах телевизора. След рекламите включиха студиото и на екрана изплува Даян в едър план. Темата ѝ бяха белите китове, намерили нов дом в чикагския аквариум „Шед“. На лицето ѝ липсваше усмивка, а стиснатите ѝ устни не излъчваха дори капка похотливост. Всъщност изглеждаше доста разсеяна. Изключих телевизора и се върнах към серийния убиец.

В един брой на списание „Тайм“ от 1996 г. имаше снимки от местопрестъплението, включително разкопаването. Доколкото успях да преценя, Грайм беше хвърлял жертвите си по две една върху друга в три дълги изкопа. Стигал до тях през дъното на гардероба в спалнята си. Спускал ги с главата надолу с помощта на макара, като ги завързвал за краката. Не разполагал с много място, но се справял. Продължих да чета.

Грайм издебвал жертвите си по местата за разходка, обикновено нощем. Убивал ги, като ги удушавал или удавял, а преди това ги изнасилвал. С изключение на три от тях. Открили петнайсетгодишната Айлин Хейс на дъното на един от гробовете. Ноктите ѝ били забити в трупа до нея. Според съдебния лекар момичето било погребано живо. Живяло само няколко минути, след като се върнало в съзнание.

Протегнах се, пристъпих към прозореца и се запитах колко дълго може да живее човек, озовал се в собствения си гроб. Оттатък уличното платно спря автобус на градския транспорт, който изсипа пътниците си под струите на внезапно рукналия дъжд. Спирката бързо се опразни, което ми позволи да зърна Даян. Тя отвори чадъра си и вдигна глава към прозореца ми. Минута по-късно на вратата се почука.

— Здравей, скъпи.

Тялото ѝ с готовност се притисна в моето. След две много приятни секунди тя отстъпи крачка назад.

— Как я караш? — попита тя.

— Добре.

— Гладен ли си?

— Не съвсем — отвърнах. — Но ще хапнем нещо.

Отворих едно от чекмеджетата в кухнята и извадих купчина менюта на заведения, които доставят храна за вкъщи.

— Какво предпочиташ? — попитах.

— Все едно.

Обърната с гръб към мен, Даян прокара пръст по книгите, които запълваха етажерката в антрето. Между тях фигурираха пълните съчинения на Платон. Издърпах едно меню от купчината и набрах номера, изписан най-отдолу.

— Какво ще поръчаш? — попита тя.

— Нещо китайско.

— Мразя китайската храна.

Даян свали една книга от полицата и я разгърна. Аз затворих телефона и взех друго меню.

— Това на гръцки ли е? — попита тя.

— На старогръцки. Четвърти век преди Христа.

— Изглежда труден.

— Не и ако живееш в Гърция.

— Четвърти веки преди Христа? — обърна се с усмивка тя.

— Точно така. Искаш ли пица?

— Че кой не иска?

— Тези предлагат „пица от Източното крайбрежие“. Кръгла, с тънка кора.

— Страхотно. Имаш ли бира?

Махнах към хладилника и набрах номера. Даян донесе две зелени ледени бутилки. Седна на стола, на който беше седяла Ани, надигна бутилката и избърса устни.

— Как и защо?

— Какво?

Беше оставила Платон. В ръцете си държеше екземпляр на „Агамемнон“ от Есхил.

— Как и защо?

Най-после разбрах и свих рамене.

— Младежко увлечение. Започнах в гимназията, продължих и в колежа.

— В колежа учих история — поклати глава Даян. — Но не съм напълнила къщата си с книги по история на Америка.

— А може би е трябвало — рекох.

— Интересно.

— Наистина ли?

Дръпнах томчето от ръцете ѝ и го разтворих.

— Какво знаеш за този човек?

— За Есхил ли? — вдигна вежди Даян.

— Да.

Тя сви рамене.

— Каквото знаят всички. Не се ли беше самоубил, поглъщайки отрова?

— Не, това е Сократ.

Посочих ѝ един абзац и я накарах да го прочете.

Ἔστιν Θαλασσα-τιζ δε νιν καταβεσει

— Ей това е старогръцки — рекох.

— Страхотно.

— Той е от „Агамемнон“ от трилогията на Есхил „Орестия“. В превод гласи: „Ето морето — кой може да го пресуши?“ Думи на Клитемнестра към Агамемнон, малко преди да организира убийството му.

— Агамемнон ѝ пречел, така ли?

— Не съвсем. Тук внушението е друго: на гръцки тази фраза звучи като продължително съскане, наситено със съгласни — най-вече „с“. С нея Есхил е искал да подчертае каква змия е била Клитемнестра. А сега опитай това...

Посочих ѝ друг цитат от оригиналния текст.

γνώθι σ αὐτόν

— Било е изписано на стената на храма на Делфийския оракул. В превод означава „Опознай себе си“. Според Платон това е ключът към дълбоката мъдрост и истинското щастие.

— Опознай себе си — прошепна Даян. — Звучи страхотно.

— Наистина ли мислиш така?

— Разбира се. Поне докато не научиш прекалено много.

— От опит ли го казваш? — попитах.

— Не, по-скоро от здрав разум. Когато си задаваш достатъчно въпроси за себе си, със сигурност ще откриеш нещо, което не ти харесва.

Не й казах, че почти се докосва до Едип, героя на Софокъл. Прецених, че информацията може да почака.

— Лично аз съм си направил определени изводи — продължих аз. — За мен е някакъв вид мироглед, начин да се живее. Нещо, което остава завинаги у теб. Затова ми харесва. А сега да си поговорим за Грайм.

Даян върна „Агамемнон“ на мястото му и включи видеото.

— Булдога е нашият експерт по Грайм. Главно защото отразяваше процеса.

— Ясно.

Джон Донован, по прякор „Булдога“, беше някакъв атавизъм, но и истинска легенда в журналистическата професия. Ходеше с таке, носеше бележник и пишеше с молив, който навлажняваше с език.

— Булдога е най-добрият репортер в Чикаго — кимнах аз. — Притежава невероятен нюх и веднага напипва същността на проблема.

Даян вкара една касета във видеото и го включи. Прозвуча дълбокият баритон на Донован, който съпровождаше кадрите от къщата на Хътчинсън, включително единствените снимки на Грайм, направени в момента на ареста му. На тях той изглеждаше подпухнал и леко замаян.

— Какво ще кажеш? — попитах.

Даян наклони глава.

— Съвсем обикновен външен вид, милиони хора са като него. Май това е номерът, а?

— Сериен убиец, който по външен вид не се различава от съседа си.

— В случая с Грайм — от нещастния му съсед — поправи ме тя.

Натиснах паузата и лицето на Грайм застина на екрана. Извърнато на една страна и полускрито в дланите.

Даян поклати глава.

— Той покрива лицето си с рядко брашно и играе ролята си на клоун — продължих аз. — А жертвата, окована в белезници, лежи във ваната и пици, докато остане без дъх. Обещава всичко, за да спечели още малко живот. И е искрена. Той изиграва ролята си, измива грима и я поглежда. С обикновен поглед — нито зъл, нито налудничав. После натиска главата и раменете ѝ под водата. За минута-две тя задържа дъха си. После го изпуска и се предава. Лежи на дъното на ваната в очакване на смъртта. А той я наблюдава. Спокойно, без да прави нищо. Такъв е начинът му на действие.

Даян стана, изключи видеото и придърпа стола си към мен.

— Разбрах — обяви тя. — Истински злодей, който заслужено се намира в килия за осъдени на смърт. Но защо говорим за него?

Беше се привела напред. Под разтворените ѝ устни се виждаха два реда здрави зъби, леко оцветени от червилото. За пръв път забелязах, че има обратна захапка. Съвсем лека и почти незабележима. Която ѝ придаваше изражението на красива вълчица.

— Открих веществено доказателство от изнасилването, което разследваше Гибънс — рекох.

— Илейн Ремингтън?

— Не ме питай как се добрах до него. Приеми, че е станало благодарение на щастлива случайност.

— С какво разполагаш?

— С блузата на жертвата.

— Която не фигурира в списъка на официалните веществени доказателства?

— Нещо такова. Подложихме я на изследване и открихме следи от сперма. Имаме профил, но не и идентификация.

— Каза ли на Илейн?

— Не.

Даян замислено се облегна назад, взе бирата си и отпи една глътка.

— Тя със сигурност ще оцени напредъка в разследването.

— След два дни възнамерявам да я запозная с него казах аз. — А дотогава ще се опитам да откроя и името.

— А какво общо има с това нашият сериен убиец?
— Сега ще разбереш — отвърнах аз и извадих рапорта на Никол.
— Сутринта, когато бе убита, Никол се ровеше в щатската ДНК база данни.

Даян остави бирата и взе папката.

— Никол е работила по този случай?

— Да. И именно тук нещата се обърват.

Даян прелисти страниците, търсейки да се хване за нещо. Но в доклада имаше само научни данни, нищо повече.

— Шансовете са по-големи, ако се обърнеш към Платон — рекох.

— Много смешно. Къде е объркването?

— Ще ти кажа, но то има и известна новинарска стойност.

— Колко голяма?

— Ти ще прецениш. Но искам да задържиш информацията за себе си. Не завинаги, а само докато ти кажа.

— Променяш уговорката ни, така ли?

— Не, това е част от нея. Трябва да ми се довериш.

Даян остави папката и леко въздъхна.

— Ти също — рече тя. — Дай ми цялата информация, а аз ще спазя моята част от уговорката.

Огледах се за последен път и скочих в дълбокото.

— Миналата година в щатската лаборатория по криминалистика са открили втори източник на семенна течност по жертвите на Грайм.

Даян извади бележника си и започна да пише. Това моментално ме изнерви, но вече не можех да спра.

— Заключението им е, че става въпрос за случайност.

— Чие заключение? На окръжната прокуратура?

Кимнах.

— В него има логика, защото много от жертвите на Грайм са били проститутки. Проблемът е, че един и същ ДНК профил е открит в телата на две от жертвите.

— Твърде многозначително съвпадение, а?

— Но това не е всичко. Същият профил съвпада и със семенната течност по блузата на клиентката ми.

— Блузата на Илейн?

— Да.

— Значи насилникът на Илейн е свързан с убийствата на Грайм?

— Би трябвало да пишеш само заглавия — казах аз.

— Така ли?

Не бях готов да споделя с Даян странния факт, че спермата на Грайм е открита на мястото на неотдавнашно престъпление, въпреки че по същото време той е бил в килията си. Тя и бездруго трябваше да осмисли предостатъчно факти.

— Нали знаеш, че Джералд О'Лиъри беше във всички заглавия по случая „Грайм“? — подхвърли тя.

— Чух подобно нещо.

— Разговарял ли си на тази тема с Бенет Дейвис?

— Не, макар че сме твърде близо до развързката. За момента му правим услуга, че го държим настрана.

— Добре.

— Но има и друго — поклатих глава аз. — В лабораторията нямаше нищо за случаите, върху които беше работила Никол. Блузата, заключенията, всичко. Аз открих данните в резервните ѝ файлове.

— От което следва, че нейното убийство е свързано с тях?

— Точно така.

Очите на Даян потърсиха моите и останаха там.

— Вината не е твоя.

— Как можеш да си сигурна?

— Не би могъл да знаеш.

— Точно така. Не бих могъл да знам. И понеже не бих могъл да знам, трябваше да я държа настрана!

— Тя беше голямо момиче, Кели. Знаеше какво иска от живота. А точно тогава е искала да ти помогне.

Не можех да се съглася с нито една нейна дума и ѝ го казах. Но вместо да спре, тя се зарови още по-надълбоко.

— Знам нещо за Никол. Може би доста повече, отколкото предполагаш.

Усетих как една вена на слепоочието ми запулсира.

— Какво означава това?

— Означава, че ми разказа за собственото си изнасилване.

— Нека те попитам нещо. Записа ли я?

— Тя е била на дванайсет, Кели. Имала е нужда да сподели с някого.

— Записа ли я?

— Да.

— Страхотно. Можеш да пуснеш касетата на някое от твоите обедни предавания. Ще бъде голямо забавление.

Посегнах към бирата си. Пръстите на Даян се плъзнаха по ръката ми и останаха там.

— Тя ми разказа и за теб, Майкъл. При изключена камера.

Отново се дръпнах. Не исках да говорим повече на тази тема. Преди време една жена каза, че моят начин да се справям с важните неща е да ги заобикалям, да се преструвам, че не съществуват, и да чакам да изчезнат. Но някои от тях просто отказват да се подчинят.

— Какво ти разказа? — попитах.

Учудих се на странно изтънелия си глас. Глас на непознат човек, който се чувства неудобно.

— Разказа ми за железопътното депо и за непознатия мъж, който един ден се появил в района. Бял, едър, с широки рамене.

Думите на Даян събудиха образи, скрити дълбоко в съзнанието ми. Филмовата лента примигна и тръгна с остро изщракване. След дълго отсъствие мъжът се беше завърнал и се усмихваше на порасналото момче. Сякаш се подиграваше на хода на времето, който не беше променил абсолютно нищо.

— Депото се намира между „Гранд“ и „Сентрал“ — рекох.

Момчето в мен продължаваше да пици и рита, но аз продължих напред. Вече нямах друг избор.

— Насред квартала, в който израснах. По-големите момчета бяха задигнали камионетка за сладолед и я бяха захвърлили там. Безплатен сладолед, схващаш ли? Нирвана за педофили. Точно там я беше замъкнал.

Тръснах глава, но филмът продължаваше да тече.

— Черепът му отзад беше избръснат. Високо чело, белезникава кожа, малки черни очички. На лицето си имаше алено родилно петно. Звучи страшничко, нали?

Даян кимна.

— Работата е там, че носеше голям плик с анасонови бонбони. Помниш ли ги? Аз обичах червените, Никол също. Според мен точно с тях е успял да я примами. Заобиколил камионетката и използвал бонбоните.

— Ти видя ли ги?

— Бях с две години по-голям от нея. Някъде около четиринайсет. Бях чувал за секс, но никога не бях виждал как става. Изобщо не очаквах онова, което видях.

— То не е било секс, Майкъл.

— В единия край на депото се намираше ниско място, което наричахме „блатото“. Всъщност такава си беше. Точно под железопътната естакада. Той я беше накарал да седне на един камък. Беше я хванал за косите и натискаше главата ѝ надолу, към чатала си. Помня, че извърна глава да ме погледне, а след това и Никол стори същото. Тя плачеше, но не се чуваше нищо, тъй като горе по релсите минаваше товарна композиция. Всъщност чуваха се множество звуци, но не и нейният глас.

Отпих глътка бира, но тя беше лишена от вкус. Филмът продължаваше. Влакът трещеше по релсите. Без звук, но с много картина. Даян се приближи до мен, коленете ѝ докоснаха моите. Хвана ръцете ми и здраво ги стисна. Този път не се отдръпнах.

— Не бях кой знае колко едър хлапак, но със сигурност бях най-безстрашният в квартала. Разбира се, смелостта нямаше да ми помогне. Онзи тип беше огромен и положително щеше да ме убие. Но когато го видях с Никол, ми причерня. По онова време ми се случваше доста често. Предметите се размазваха пред очите ми, превръщайки се в гореща мъгла. После се спускаше мракът. Чувствах се така, сякаш съм излязъл от кожата си. Стоя отстрани и гледам какво ще стане по-нататък.

Предполагам, че съм извадил късмет, защото в ръката ми се оказа една дебела дъска с дълъг пирон накрая. Треснах го с нея, малко над слепоочието. Онзи се срути като стена от тухли. Първо се подгънаха коленете му, после гърдите и накрая главата. В момента, в който се срина на земята, скочих отгоре му. Всъщност и двамата скочихме отгоре му. Аз и Никол. Бихме го, докато ни изтръпнаха ръцете.

Довърших бирата си. Звънецът на входа дрънна приглушено. Даян скочи, плати на разносвача и сложи пицата на масата. После седна, взе отново ръцете ми в своите и зачака.

— Помислих, че е мъртъв — продължих аз. — Всъщност бях сигурен. Пиронът беше свършил работа. Зарязахме го там. Беше ранна пролет, петък следобед, след училище. Помня, че езикът му се беше

проточил навън. Оставихме го наред блатото и хукнахме като луди. А проклетата товарна композиция продължаваше да се точи по релсите.

Взех си парче пица и го захапах. То също нямаше вкус.

— Какво стана после? — попита Даян.

— Нищо. През нощта се разрази силна буря. Последва наводнение и свличане на земни маси. Като онези, които предизвикват мусоните.

Замълчах за момент. Отново усетих студения дъжд, който се лееше от тъмното небе. Тежките капки барабаняха по покрива и се блъскаха в прозореца на спалнята ми. Бях сам и си мислех, че някой някъде със сигурност е адски ядосан. И се питах на кого.

— Седмица и половина дори не можехме да се приближим до блатото — продължих разказа си аз. — А когато най-сетне отидохме с Никол, водата беше дълбока и неподвижна. Брегът, на който се случи всичко, беше изчезнал. Ако онзи тип още беше там, той със сигурност лежеше под дебел пласт кал и вода. Не знаехме дали е оцелял. Всъщност не го видяхме никога повече.

— Значи не знаеш, така ли?

— Дали съм го убил? Винаги съм бил убеден, че съм го убил. И ще си остана на това мнение, докато не видя отново лицето му.

Замълчах за момент, после свих рамене и добавих:

— Някои хора могат да убиват, други — не. Още на ранна възраст открих, че аз принадлежа към първата категория. И това изобщо не ме тревожи.

— А Никол?

— Трудно е да се каже — поклатих глава аз. — Годините летяха. От време на време си говорехме за онази случка. Но по-често предпочитахме да не мислим за нея. Така беше по-лесно.

— Разбира се, че е по-лесно. А сега?

— Сега искам да си поговоря с Джон Грайм.

— Очакваш, че той има отговор за теб?

— Зависи от въпроса. В момента съм на мнение, че си струва да опитам.

Даян нежно подръпна ръцете ми и аз покорно се изправих. Последвах я в спалнята. Тя спусна щорите и изтласка живота ми навън, на повикване. Не правихме секс, а се любихме. Беше ни за пръв

път. Когато свършихме, бях сигурен, че плача. Но после осъзнах, че сълзите са нейни.

Щатът Илинойс ексекутира своите убийци в една мрачна купчина тухли в покрайнините на Чикаго, наречена щатски затвор „Стейтвил“. Но отделението за осъдените на смърт се намира на шестстотин километра оттам, в друга мрачна купчина от тухли, наречена „Менард“. Взех самолета до Сейнт Луис, откъдето наех кола и се насочих обратно към границата на щата. Даян познаваше директора на затвора и му се беше обадила. Той нямаше нищо против идеята ми да посетя Грайм, но трябваше да има писменото му съгласие да се срещне с мен. От него научихме, че през последните пет години осъденият не е имал никакви контакти с външни посетители, освен с адвокатите си. Въпреки това аз надрасках няколко реда, запечатах ги в плик и ги изпратих в затвора. Една седмица по-късно ме уведомиха по телефона, че Грайм е дал съгласието си. И ето ме тук.

— Опразнете джобовете си на таблата — инструктира ме сух глас от високоговорителя на стената.

От плексигласовия процеп се появи бяла табла. Прехвърлих съдържанието на джобовете си върху нея и я плъзнах обратно. Призрачният глас се появи няколко минути по-късно.

— Минете в съседната стая за проверка.

Изщрака ключалка, вратата вляво от мен се отвори. Тази стая беше значително по-голяма. Посрещнаха ме трима надзиратели, настанени в отделни кабинни. Две жени и един мъж, които ме гледаха намръщено. Едната от жените посочи вратата вдясно от мен.

— Влезте там, свалете си панталоните и чакайте.

Подчиних се и зачаках. Без да си свалям панталоните. След няколко минути в помещението се появи надзирател с бръсната глава с формата на куршум. С облекчение установих, че не носи гумени ръкавици.

— Беше ви наредено да си свалите панталоните — изръмжа той.

— А защо?

Куршумената глава се усмихна.

— Обикновено го правим, за да проверим дали хората се подчиняват — поясни надзирателят. — Тук е доста скучно. Позволете да опипам дрехите ви, след което можем да влезем.

Пет минути по-късно се озовах в малко помещение с табелка „посетител“ на ревера. Седнах и зачаках.

По принцип затворите са еднакви. Някой повече от останалите. Най-вече когато са стари. „Менард“ беше давал подслон на човешките страдания в продължение на стотина години. Притеснения, страх, воня на пот и урина, остри като бръснач шила, направени от пружини на легла. Празни кабинки с душове и надзиратели, които не чуват писъците. Групови изнасилвания и чаршафи, умело оплетени като примки за поредното удобно самоубийство.

До слуха ми долетяха стъпки и приглушени гласове. Изщрака ключалка, после още една. Накрая стъпките спряха и вратата се отвори. Куршумената глава влезе пръв, следван от двама надзиратели с пушки помпи.

— Чуй какво ще ти кажа, Кели — обади се гологлавият. — Затворникът се намира в килия в дъното на коридора. Той е окован с белезници, на краката му има вериги. Ако желаеш, можем да му свалим белезниците.

Кимнах и онзи тихо нареди нещо по уоки-токито на рамото си.

— Готово — обяви той. — Можеш да му стиснеш ръката, стига да желаеш. Но нищо повече. Никакви физически контакти. Ако искаш да му предадеш нещо, дай го на мен, а аз ще уредя нещата с директора.

— Нямам какво да му предавам.

— Добре. Разговаряш с него и спазваш дистанцията. Всичко ще бъде наред.

Отново кимнах.

— Той разполага с цигари и бутилка вода. Освен това е помъкнал цял топ хартия и част от рисунките си. Имаш ли представа защо?

— Не.

— За какво е цялата работа, ако разрешиш да попитам?

— Ти ще присъстваш ли на разговора?

— Моите колеги ще стоят от двете страни на затворника, а аз ще бъда точно зад гърба ти.

— Значи ще чуеш за какво става въпрос.

— Така е. Не прави сцени и не го нервирай. В противен случай имам заповед да прекратя срещата. Ясно?

— Ясно.

— Да вървим тогава.

Когато влязох в килията, униформените тъкмо му сваляха белезниците. Грайм седеше на съваем железен стол, а на масата пред него лежеше купчина обжалвания, натрупани в продължение на цяло десетилетие. В краката му имаше още папки. Един от пазачите свали веригата от колана му и се отдръпна.

— Това виждаш ли го? — попита Грайм и вдигна дебела папка с твърди корици от масата. От нея стърчаха жълти, зелени и оранжеви маркери. — Информацията, която съм събрал за жертвите. С помощта на частни детективи, на които съм платял. Свършиха добра работа за парите си.

Разтвори папката на един от маркерите. Видях снимката на младо момиче. Не успях да прочета името отдолу, но момичето се усмихваше.

— Пълни сведения за всяка от тях — поясни Грайм. — Кои са, кого са познавали, откъде са се появили в Чикаго. Повечето от тези момиченца съвсем не са били светици.

Пусна папката в краката си и за пръв път ме погледна в очите. Беше като всеки друг остарял преждевременно човек. Само че много по-зле. Беше на около шейсет и пет, с пригладена назад бяла коса, оредяла и пълна с пърхот. Приличаше на известния банков обирджия Джон Дилинджър. Кожата му имаше цвят на мокър чакъл и бе увиснала на бузите. Очите във формата на подкова бяха полускрити от подпухналите клепачи. Долната му устна висеше към брадичката.

Десетте години в отделението за осъдени на смърт не му се бяха отразили добре. Но така и трябваше да бъде.

— Защо си се захванал с това разследване? — попита Грайм.

— За да докажа кой ги е убил.

Настаних се на стола срещу него. От двете му страни стояха надзиратели с пушки — точно както беше обещал Куршумената глава. И Грайм разговаряше с мен както беше обещал.

— Донесох и част от скиците си — подхвърли той и разпъна едно платно върху масата. — Мой автопортрет, показва как работя на Мичиган авеню. Кръстил съм го „Мимът от Мичиган авеню“.

Усмивката му разкри жълти и разкривени зъби, всички по местата си.

— Искаш ли да ти покажа един от номерата си?

Преди да кажа „не“, Грайм вдигна ръце над главата си и допря длани. Погледна през разперените си пръсти, извърна дланите си нагоре и започна да се бори с невидим таван, падащ отгоре му. После отпусна ръце покрай тялото си и започна да блъска въображаема стена. Накрая сложи ръце пред очите си, погледна ме през пръсти и лицето му се разкриви от мимиките на страха. Неволно се запитах дали това не е било последното нещо, което жертвите му са видели, преди да се простят с живота.

— Не е зле, а? — подхвърли убиецът. — Имах голям талант. Искаш ли да видиш още една скица?

На масата се появи нов автопортрет. Този път мимът Грайм забавляваше група деца.

— Тук съм в сладоледеното царство на „Броуди“ — многозначително се ухили той и тържествуващо се огледа. — Схващаш ли?

Не схващам. Също като останалите. Атмосферата беше напрегната, но Грайм продължи:

— „Броуди“ предлагат сладолед в петнайсет разновидности. Едно време работех за тях като мим. Петнайсет вкуса, петнайсет трупа. Схващаш ли?

— Схващам — отвърнах на усмивката му аз.

— А това е една от картините ми по Дисни.

Седемте безформени джуджета клечаха около буен огън, захвърлили лопатите си в снега.

— Уолт Дисни беше мой ментор — поясни Грайм. — Много обичам джуджетата. Сънливко, Мърморко, Щастливко, Всезнайко... Всяка година рисувам различен сезон. Тази се нарича „Джуджетата през зимата“.

— В килията ли ги рисуваш?

— Аха. По четирийсет-петдесет на година. Следващата ще е лятна.

— Същата сцена?

— Винаги в гората.

— А къде е Снежанка?

Грайм отново се усмихна. Но очите му останаха хладни и мрачни.

— Няма я. А сега ми кажи защо си тук.

Отмести рисунката и отпи глътка вода.

— Прочетох писмото ти. Твърдиш, че разполагаш с нова информация по случая. Няма как да не пробудиш интереса ми.

Кимнах.

— Е, как можеш да ми помогнеш?

— Не мисля, че си невинен, Джон.

Лицето на Грайм остана безизразно.

— Изобщо не ми пука какво мислиш, сър. Как можеш да ми помогнеш?

— Според мен си имал съучастник. Разкажи ми за него и може би ще успея да ти помогна.

Грайм отпи нова глътка вода и се облегна назад. Шкембето му опъна копчетата на ризата. Стандартна затворническа риза, синя на цвят.

— Знаеш ли, че работя за църквата тук, вътре? Чистя восъка от свещите. Питай свещеника.

Пауза.

— Имаш ли адвокат, Джон?

— Цяла армия.

— Поговори с тях. Съучастникът променя цялото дело. Променя веществените доказателства и може да доведе до нов процес. От твоя гледна точка може да е само за добро.

— Какво те кара да мислиш, че не съм им видял сметката сам?

— Вече ти обясних. Разкажи ми всичко, за да се опитам да ти помогна.

— Няма да стане, пич. Ти ще ми разкажеш какво си надушил. Ако не, пръждосвай се от моя затвор!

Приведох се напред, но Грайм не помръдна.

— Аз съм твоят шанс, Джон. И мога да докажа, че си имал съучастник, колкото и невероятно да ти се струва. А сега ми разкажи за него.

— Защо трябва да го правя?

— А защо не?

— Може би, за да остана жив.

— Искаш ли да ти покажа календара, на който е отбелязана датата на твоята екзекуция? Доколкото си спомням, беше някъде през декември. Радвай се.

— Ти май не схващаш, а?

— Обясни ми — рекох.

— Става дума за нещо по-важно от убийствата. Много по-важно.

Грайм примигна и ме погледна като гимназист, на когото предстои да прави дисекция на жаба. В очите му имаше весели пламъчета, но преобладаваше любопитството.

— Знаеш ли колко хора умират всеки ден? — попита той.

— Не знам.

— Сто и петдесет хиляди. Десет хиляди откакто си седнал на този стол. Провери го.

— Не те разбирам, Джон.

— Не ме разбираш, естествено. Никой не ме разбира. И точно там е работата. Знаеш ли, че на всеки жив човек на тази земя се падат милиарди мъртъвци? Милиарди! Какво им е специалното на онези петнайсет?

Грайм отвори с крак дебелия папка на пода. Появи се голяма снимка на една от жертвите му — момиче на име Дона Треиси. Не бе на повече от седемнайсет, с дълга коса и лоша кожа. Снимката беше моментална.

— Част от стадото, нищо повече — изръмжа той. — Милиони като нея щъкат наоколо, дъвчат хамбургери, слушат музика и се ровят из идиотските чатове. Такъв е животът, сър. Излизат от дома си, пийват някоя и друга топла бира, а след това се търкалят с някой автомобилен механик на задната седалка на колата му. С чувството, че те са изобретили секса.

Кракът му ловко затвори папката.

— Забременяват на колко? На петнайсет, най-много на шестнайсет. За какво? За продължаване на рода? Нищо подобно. Просто поредното посредствено поколение изплюва посредствените си деца. Единственото, което им остава, е да влачат крака към гроба. А онези петнайсет просто стигнаха там малко по-рано.

— И на никой не му пука за тях, нали, Джон?

Грайм изви врат и огледа присъстващите в килията. Никой не помръдваше. Всички слушаха. На убиеца явно му хареса. Аз нямах

нищо против. Докато продължава да говори, аз съм в играта.

— Изглеждаш умен човек — рече Грайм. — Нека ти задам един въпрос: помниш ли името на працядо си? Или на прабаба си? Ами ако се върнем още едно поколение назад? Помниш ли как се е казал прапрацядо ти? Говорим за период от стотина години, но повечето хора дори нямат представа за своите прародители. За собствената си плът и кръв. За свещената плът и кръв. Зароят ли те, край с теб. След петдесет години никой няма да си спомня, че си съществувал.

— Но това не се отнася за теб, така ли?

— Най-вероятно, сър. Най-вероятно. Казваш, че тези тъпацы са решили да ме убият, но ти можеш да предложиш изход. Ще ти кажа: какво пък толкова? Нека ме убият. Аз вече знам, че ще живея вечно.

Очите на Грайм се отместиха от лицето ми и спряха на Куршумената глава.

— Посещението приключи — обяви той, стана и протегна ръце. Надзирателите му щракнаха белезниците. Отпред. После се заеха да събират папките му.

— Съжалявам, Кели. Може би си се добрал до нещо, а може би не. Но за мен това не е достатъчно.

— Вече си получил всичко, което искаш, така ли?

— Май е така.

Станах и направих крачка напред. Искях да наруша личното му пространство, да променя разположението на силите.

— Ами ако все пак успееш да се измъкнеш? Дори за малко? Не мислиш ли, че легендата ще нарасне? Представяш ли каква бомба ще избухне, ако някога те освободят?

Грайм остана на място, докато надзирателите осигуряваха оттеглянето му. В очите на целия свят той бе един грохнал старец, който обича да прави секс с малолетни момиченца, а после ги стиска за шията, докато умрат. В собствените си очи обаче той бе безсмъртен представител на своето поколение. Ако трябва да бъде честен, ще призная, че съвсем не беше далеч от подобен статут. После серийният убиец се приведе към мен и ме изненада. За пръв път от появата ми в тази килия.

— Виж какво ще ти кажа — рече. — Продължавай разследването си. Виж дали можеш да докажеш тезата си. Ако не успееш, и да проговоря, всичко ще се върне обратно тук. Направо в скута ми.

— В думите ти има логика — кимнах. — Но ми трябва още нещо.

Един от надзирателите го хвана за лакътя и го побутна към вратата.

— Време е — обяви Куршумената глава.

— Ще си помисля — рече Грайм. — Но трябва да знаеш, че тръгнеш ли по този път, като нищо може да се озовеш под земята.

Изрече тези думи с усмивка. Очевидно се забавляваше.

После излезе. Куршумената глава остана да ми прани компания.

— Кой ще прибере нещата му? — попитах.

— Майтапиш ли се? — сви рамене надзирателят. — Момчетата ще се избият да му ги занесат в килията. Една от тези рисунки ще се озове в нечие шкафче. Цената ѝ онлайн е минимум двайсет бона.

— Сериозно?

— Абсолютно сериозно.

Преминахме заедно през две врати с решетки и поехме по открит коридор. Вляво от мен се простираше дворът на затвора. Осъдените се бяха пръснали из него на малки групички. Някои пушеха цигари, други вдигаха тежести в студа.

— Получи ли онова, което ти трябва? — попита гологлавият.

— Още не.

— Нормално. Грайм е голям мръсник.

— Тук не го харесват особено, така ли?

— Че как иначе? Гадняр като него трябва да си плаща, за да остане жив.

— Наистина ли?

— Разбира се. Стек цигари на месец. В противен случай със сигурност ще го открием в банята с шило в гърлото.

Стигнахме до края на коридора. Куршумената глава отключи поредната врата, зад която чакаше друг надзирател.

— Аз съм дотук — обяви новият ми приятел. — Желая ти късмет, Кели. Надявам се да откриеш нещо.

Стиснахме ръцете си. После аз поех по поредния дълъг коридор, преминах през още три заключени врати и най-накрая се озовах в приемната. Жена в униформата на надзирател мълчаливо ми върна личните вещи ключове, дребни пари, портфейл. Напъхах ги по джобовете си и бях готов да напусна затвора. В същия миг зажуца

телефон. Надзирателката прошепна няколко думи в слушалката, погледна ме, каза още нещо и после затвори.

— Мистър Кели.

— Да?

— Почакайте за момент.

Почаках. Две минути по-късно в помещението се появи Куршумената глава.

— Добре, че си още тук, Кели. Твоят човек пожела да ти предаде нещо. Директорът няма нищо против.

В ръката му се появи листче.

— Някаква бележка. Прегледахме я, разбира се. Лично на мен не ми говори нищо.

Разгърнах бележката. Съдържаше само един ред: ЧСТ... 9998.

Куршумената глава внимателно ме наблюдаваше.

— Говори ли ти нещо?

— Нищо — свих рамене аз. — Поне засега.

На практика разбрах какво означава бележката на Грайм в мига, в който я зърнах. Ченгетата използват същата система, за да маркират новинарските изрезки, прикрепени към делото. ЧСТ означаваше „Чикаго Сънди Таймс“. Влязох в Гугъл и прегледах архивите им, но се оказа, че в интернет са качени само броевете от последните две години. Можех да се обадя на някой познат репортер от „Сън Таймс“ и да го помоля за услуга, но един журналист в живота ми стигаше. Набрах мобилния на Даян и тя вдигна още на първия сигнал.

— Къде си?

— И на мен ми е приятно да те чуя — рекох. — В офиса съм и правя неуспешни опити да открия нещо в Гугъл.

— Кога се прибра от „Менард“?

— Преди два часа.

— Оставих ти съобщение.

Погледнах към мигащата лампичка на телефонния секретар. Не ми беше за пръв път.

— Знам.

— Трябва да отговаряш на съобщенията си, Майкъл.

— Знам.

— Очаквам да ми разкажеш как премина срещата ти с Грайм. И ако обичаш, не ми казвай, че знаеш!

— Добре.

— Е, как мина?

— Всъщност не знам — отвърнах. — Това се опитвам да изясня в момента. Имам нужда от достъп до архивите на „Сън Таймс“. Твоите хора могат да го направят, нали?

— Колко назад?

Погледнах бележката на Грайм.

— Септември 1998-а.

— Коя дата?

— Нека потърсят септември, докато дойда.

— Няма нужда да идваш. Мога да вляза в архивите през твоя компютър. Очакваш ли нещо важно?

— Още не знам.

— Тръгвам веднага. След половин час съм при теб. Той изнерви ли те?

— Грайм ли?

— Че кой друг?

— Ще те чакам след половин час.

Едва бях приключил разговора с Даян, когато се обади Родригес.

— Получихме анализите от чаршафите на Мириам Хоуп — обяви той.

— И?

— Мъжът, който е плакал на леглото на Мириам преди три седмици, е същият, който е помогнал на Грайм през деветдесет и пета и е изнасилил Илейн Ремингтън през деветдесет и седма.

— Същият значи.

— Аха. По мое мнение негова работа са и отвличанията на дванайсетгодишни момиченца, върху които оставя спермата на Грайм. Ей така, за кеф. Какво каза по въпроса самият Джон?

Предадох му накратко разговора, споменавайки и за бележката.

— Какво мислиш? — попита Родригес.

— Все още не знам. Очаквам Даян Линдзи, която ще ми помогне да вляза в архивите.

— Тя може ли да си държи езика зад зъбите поне за известно време?

— Да.

Не му стана приятно, но се въздържа.

— Добре. Ако ни помогне да идентифицираме престъпника, ще й дадем изключителните права. Това ще бъде най-голямата бомба в живота на всички ни.

— Прав си — рекох.

— Дръж ме в течение, Кели. И помни — само ти, аз и Линдзи. Докато не открием престъпника.

Оставих слушалката и погледнах към пакета в ъгъла на бюрото, който стоеше отделно от купчината едноседмична поща. Послание от пустинята, което най-вероятно не означаваше нищо. Но чакаше да бъде отворено.

Пакетът на „ФедЕкс“ от Финикс беше престоял три дни. Ренълдс бе изпълнил обещанието си да ми изпрати цялата документация по разследването на убийството на Глийсън, придружена от бележка, на която пишеше: „Къде, по дяволите, е моето досие!?“ Без да ме е виждал, той ме познаваше много добре. Опаковах един екземпляр от личното досие на Ремингтън и го изпратих във Финикс. След което разгърнах следственото дело за убийството на Глийсън.

Най-отгоре лежаха снимките от аутопсията. Каръл Глийсън ме гледаше учудено от масата за аутопсии. В гръдната ѝ кост се виждаше малка кръгла дупка. В смъртта си тя много приличаше на Джон Гибънс и това ме разтревожи. Звънецът на входната врата се обади точно когато се канех да потъна в заключенията на патолога. Пет минути по-късно Даян се беше разположила пред моя „Мак“, готова да души като хрътка.

— Давай датата — заповяда тя, обърна се да ме погледне и протегна ръка. Подадох ѝ драсканиците на Грайм.

— Казах му, че знам за съучастника, той ми препоръча да се поразходя. После, малко преди да напусна затвора, ми изпрати тази бележка.

— Как така ти я изпрати?

— От килията. Вече го бяха прибрали. Донесе я един надзирател. Даян разгъна бележката на бюрото и се наведе над нея.

— Колкото и да се взираш, няма да откриеш нищо повече от онова, което е написано — промърморих аз.

Тя продължаваше да изследва късчето хартия.

— Значи ти го даде, след като се бе прибрал в килията си?

— Точно така.

— Което означава, че е имал време да размисли върху думите ти, а после е решил да се включи в играта.

— Възможно е — кимнах. — Или е бил заинтригуван още от самото начало, но е трябвало да се върне в килията за информацията.

Разбира се, има и друга вероятност — той е само един луд, осъден на смърт, на когото му е скучно и решава да си прави майтап с мен.

Даян набра датата 9 септември 1998 г. и вдигна очи към екрана.

— Възможно е — кимна тя. — Нека видим какво има тук.

Първата статия беше посветена на рекордните шейсет и две точки на Марк Макгуайър срещу „Къбс“. На снимката Макгуайър и Сами Соуса се бяха вкопчили в мечешка прегръдка. И двамата изглеждаха огромни, и двамата изглеждаха щастливи. Състояние, което нямаше да трае дълго.

— Каква огромна разлика за осем години — поклатих глава аз.

Даян затвори файла и продължи нататък без коментар. Стигнахме до изрезките. Политическа буря за кмета Уилсън. Проблеми с нивото на шума на летище „О’Хеър“. Остроумен коментар на Роджър Ебърт за филма „Ах, тази Мери“.

— Може би Грайм иска да потърсим клюки за живота на Камерън Диас — предположих аз.

— Млъквай, Кели. Какво пропускаме?

Даян кликна върху следващия материал — колонка с дребен шрифт на дващест и трета страница.

— Задръж — вдигнах ръка аз. — Това ми изглежда интересно.

Заглавието гласеше:

АРЕСТУВАТ МЪЖ, ДЪРЖАЛ ЗАЛОЖНИЦА В МАЗЕТО СИ

Под него следваше новината, че полицията получила сигнал за младо момиче, държано ден и половина в мазе в Чикаго. Собственикът на къщата се казвал Даниъл Полард, който бил арестуван и чакал да му бъде повдигнато обвинение.

— Това ли е? — погледна ме Даян.

— Грайм е нападал млади жени, които е погребвал в мазето си. Къде е било открито това момиче?

— На „Уест Уорнър“ 5215. Някъде в Нортуест Сайд.

— Намери го на картата.

Даян вече го правеше. На екрана се появи подробна улична карта на Чикаго. „Уорнър“ се оказа задънена улица, която опираше в Портидж Парк, простиращ се на площ от повече от сто декара.

— Само на километър от старата къща на Грайм — отбелязах аз.

Даян отвори капачето на мобилния си телефон и започна да набира.

— Задръж за малко. Това име ми прилича на... Джон, обажда се Даян. Да. Моля те да ме изслушаш. Разследвам някои неща, свързани с делото „Грайм“. Да, същото. Отпреди много години.

Ръцете ѝ придърпаха лист хартия, изписаха името *Джон Донован* и го тикнаха под носа ми. Помислих си дали да не заредя кафеарката, но после реших, че нескафе също ще върши работа, и включих чайника. Даян продължаваше да говори.

— Както и да е. Попаднах на едно име — Даниъл Полард. Звучи ти познато ли? Наистина ли?

Вдигнала вежди, приятелката ми започна да си води записки. Водата завря и аз напълних две чаши.

— Имах чувството, че е свързан по някакъв начин — каза Даян. — Има ли го в съдебните протоколи?

Още записки, изписани със ситен почерк. Надникнах зад рамото ѝ, опитвайки се да ги разчета, но тя стенографираше. Отказах се, сложих чашата пред нея и се отдръпнах с моята. Кракът ѝ нервно почукваше по пода, а химикалката тичаше по хартията. Възбудата ѝ беше видима. Направих разпечатка на снимката на прокурорския екип по делото „Грайм“, която ми беше изпратил Родригес. Извадих лупата и се наведох над нея. Пет минути по-късно Даян приключи разговора. Аз все още се вирах във фотографията.

— Добре, Джон, благодаря ти. Не, за момента е само допълнителна информация, която много ми помага. Ще ти съобщя, ако реша да предприема нещо. Още веднъж ти благодаря, Джон.

Капачето на телефона се върна на мястото си, а Даян се приведе към мен.

— Много съм добра, да знаеш!

— Е, след като сама го казваш...

— Даниъл Полард. Веднага почувствах, че името ми е познато.

— Откъде?

— Имаше го в едно списание. В материал по случая „Грайм“.

Сега аз се приведох напред.

— Нали помниш, че малко преди началото на процеса Грайм пледира за невменяемост?

— Помня — кимнах аз. — Но това не му помогна особено.

— Точно така. Промени обаче хода на процеса. Наблегна се на психическото му състояние, а фактите за събитията в къщата останаха на по-заден план. Но аз си мисля за някои факти, изнесени още в досъдебното производство.

— И в тях се споменава Полард?

— Косвено. Един непълнолетен младеж дал класифицирани показания. Май признал, че е видял няколко от изчезналите момичета около къщата на Грайм. Предполагам, че тези показания са били доста подробни.

— Мислиш, че този младеж е бил Полард?

— Репортери на списанието интервюирали няколко от кварталните хлапета, които са познавали Грайм. Сред тях е бил и Полард.

— Какво каза Донован?

— Всички били убедени, че именно Полард е дал показанията в съда. По онова време е бил на седемнайсет.

— Тези показания още ли са класифицирани?

— О, със сигурност. Но има нещо друго. Според Донован окръжната прокуратура по онова време е сключила споразумение с младежа.

— Споразумение ли?

— Да. За имунитет срещу показания.

— Имунитет за какво?

— Не знам. Така се говорело. По онова време вниманието на медиите било насочено единствено върху Грайм и всичко останало било забравено.

Свалих материала за Полард в „Сън Таймс“ и бързо го сканирах.

— Готова ли си да се обзаложиш, че тези показания ги няма в делото?

— Още утре мога да разбера — отвърна Даян. — Сега обаче ни трябва последният му адрес.

— Познавам един човек в Отдела за моторните превозни средства — рекох. — Ако Полард шофира на територията на Илинойс,

лесно ще се сдобием с адреса му. Хайде, тръгваме. Ще му се обадя от колата.

— Къде отиваме?

Посочих материала на „Сън Таймс“.

— Грайм ни предостави адрес и име. Предлагам да се поразходим из квартала и да видим какво ще открием.

На мястото на къщата на Грайм зееше дълбок ров, ограден с жълта полицейска лента. Пред нея стояха двама гимназисти и правеха снимки с мобилните си телефони. Смелчаци. Вероятно щяха да ги пратят на всичките си съученици в пансиона.

— Нищо не е останало — констатира Даян.

— Останали са спомените — рекох. — Я да отскочим до къщата на Полард.

Разстоянието беше по-малко от километър, което можеше да се измине за десетина минути пеша. Къщата се оказа двуетажна тухлена постройка, сгушена сред дълга редица от себеподобни. Кварталът беше работнически, изграден още по времето, когато гражданите са наричали открито кмета си „бос“. Паркирах на половин пряка от адреса и изключих мотора.

— Чакай тук — рекох.

Даян не отговори.

Взех фенерчето и тръгнах напред. Вече се мръкваше. Уличните лампи светваха една по една. Къщата на „Уест Уорнър“ 5215 изглеждаше празна, с плътно затворени капаци на прозорците. На звънеца не пишеше нищо, а през остъклената входна врата се виждаше част от антрето. Поех риска да натисна звънеца. Никой не ми отвори.

Насочих фенерчето към входната врата, но не успях да видя някакво име на пощенската кутия. После в лъча попадна купчината поща, разпиляна по пода. Добрата стара пощенска служба на Чикаго. Понякога писмата наистина попадат в кутията, но в повечето случаи не улучват. Два от пликовете бяха адресирани „до обитателя“. Третият — не. Успях да различа само две букви от фамилията на получателя: По... По всичко личеше, че Даниъл Полард все още живее в някогашния квартал на Грайм. Заобиколих къщата. Задният двор беше малък, изцяло покрит с цимент. В дъното имаше празен дървен гараж. Изключих фенерчето и се върнах при колата.

— Мисля, че все още живее тук.

— След десет години?

— Така изглежда. Сигурно харесва квартала. За мен най-важното е, че получава пощата си на този адрес.

— Какво си намислил?

Понечих да отговоря, но в огледалцето ми изведнъж изскочи зелен понтиак. Светлините ми бяха изключени и шофьорът не ме забеляза. Понтиакът зави в алеята на номер 5215 и изчезна зад къщата.

— Това е той! — възбудено рече Даян.

— Май наистина си сбъркала професията си. Трябваше да станеш детектив.

— Стига глупости!

След минута-две в къщата светна. Включих двигателя и подкарах към ъгъла, зад който имаше автобусна спирка.

— Време е да се разделим, Даян.

— Така ли?

— Да. Налага се да проследя този тип и трябва да зарежа колата. Пеша е много по-лесно.

— Аз умея да се прикривам, Кели.

Пресегнах се през нея и отворих вратата.

— Няма време за спорове, Даян. Колкото повече се бавя тук, толкова по-дълго къщата остава без наблюдение. Ако в този момент скочи в колата и тръгне нанякъде...

Свих рамене и зачаках. Даян не беше доволна от развоя на събитията, но нямаше избор. Слезе от колата, без да каже нито дума.

— По-късно ще се видим — подхвърлих.

Тя затръшна вратата и тръгна към спирката. Аз включих на скорост и подкарах към къщата на „Уорнър“.

Изминаха два часа, преди да видя за пръв път Даниъл Полард. Някъде около девет и половина надникна през входната врата. На светлината на уличната лампа ми се стори по-дребен, отколкото очаквах. Сгуши глава между раменете си, зави зад ъгъла на къщата и изчезна. Миг по-късно долових скърцането на гаражната врата. Понтиакът излезе от двора и мина покрай мен.

Дадох му половин пряка аванс и го последвах. Той се отби в една закувалня, купи си сандвич и го изяде на пустия паркинг. Час по-късно се друсаме по Мейн Лайн Роуд — една гадна, покрита с неравен паваж улица в предградие на Чикаго, наречено Калъмет Сити. Като ченге често бях обикалял района, който беше пълен с проститутки. Не за да ги арестувам, а за информация.

Проститутките на улицата бяха най-жалките създания в бранша. Почти винаги без пари и винаги готови да продадат всичко, което им падне. Три от петте момичета на случайно избран ъгъл бяха заразени с ХИВ. Умираха в рамките на година-две, но това не правеше впечатление на никого. Разумно беше да се допусне, че този факт възпира потенциалните им клиенти, но на практика беше точно обратното. Веднъж попаднах на един клиент, лекар по професия и баща на пет деца. Попитах го дали не се притеснява, че може да се зарази с ХИВ.

— О, аз идвам само за орален секс — обясни той. — Освен това си нося и тези неща.

На лицето му изплува усмивка, от джоба му се появи кутийка презервативи. Погрижих се ченгетата да се обадят на съпругата му, след като го регистрират в полицията.

Полард спря пред някакъв магазин. Аз отбих до тротоара и зачаках. Пред колата ми застана някаква жена и разтвори палтото си. Отдолу беше гола. Стоки като свенливостта не вървят в Кал Сити. Когато Полард излезе от магазина, жената все още стоеше пред колата

ми. Внимателно я заобиколих и подкарах след понтиака. Той караше бавно, за да оглежда обстановката, но явно не търсеше жена. Засега.

Напусна района и навлезе в по-тъмен квартал, който ми заприлича на промишлена зона. Изостанах, тъй като тук коли почти не минаваха. След още няколко километра Полард отби в място, наподобяващо на депо за тирове. Изключих светлините си и го последвах. Габаритите му подскачаха на около двеста метра пред мен. После изведнъж се стабилизираха. Спрях колата и излязох навън.

Две минути по-късно се промъкнах покрай изоставен камион и надникнах иззад ъгъла. Колата на Полард беше спряла в средата на черен път. Моторът работеше, вратите бяха отворени. Фаровете осветяваха голям син контейнер за смет. Доколкото можах да преценя, в купето нямаше никой. Понечих да се приближа и да го огледам отблизо, когато една глава надникна от контейнера. Беше Полард. Под мишницата си стискаше калъфка от възглавница, напълнена с нещо. Покатери се на ръба, поколеба се за миг, после скочи. Изтича до колата, изпразни съдържанието на калъфката върху задната седалка и се върна обратно. Влизането в контейнера се оказа трудна работа, но моят човек успя да се покатери по страничната стена и да скочи вътре с главата надолу. Поколебах се дали да не си тръгна, но след кратък размисъл запалих цигара и останах да чакам.

Полард направи още три гмуркания в контейнера. Избрах подходящия момент, изтичах към колата и надникнах. Видях това, което очаквах да видя: три пластмасови торби, натъпкани със стари дрехи, ролка сив кабел, ръждясал акумулатор, счупени играчки, изкривена улична табела с надпис „Кедзи авеню“. Всичко беше струпано само на едната седалка.

Някъде към два и половина Полард най-сетне напълни колата си с чуждите боклуци. На връщане направи още една обиколка на улицата с проститутките, преди да се прибере. Понтиакът се забави малко повече пред групичките мацки, но в крайна сметка продължи пътя си. Малко след три сутринта Полард се прибра в къщата на „Уорнър“.

Бях уморен, исках да се прибера у дома, но трябваше да проверя още нещо. Оставих Полард да спи и отново потеглих към Кал Сити.

Тя се беше скрила в една от страничните улички. Единствено огънчето от цигарата издаваше присъствието ѝ. Изчаках за момент. Тя се раздвижи, силуетът ѝ придоби по-ясни очертания, сякаш изрязани в мрака на нощта. Беше облечена с джинси и черно кожено яке. Подобно на колежките си, носеше само черна чантичка. Вътре би трябвало да има малко пари, цигари и запас от презервативи. Ако не беше русата ѝ коса, едва ли щях да я забележа. Не боядисана с евтина боя, а естествено руса коса. При първото преминаване на Полард я нямаше тук, а при второто той бе задържал погледа си върху нея. Предполагам, че му бе направила някакъв знак, но той не бе клъвнал. В момента вниманието ѝ отново беше изострено, но този път се насочи към мен. Спрях колата и свалих страничното стъкло.

— Хей.

Несигурността ѝ продължи само секунда. После Илейн Ремингтън смачка фаса с токчето си и тръгна към мен.

— Охо, моят частен детектив! Ти какво, да не би да следиш клиентите си?

— Интересувам се от теб, Илейн.

Тя се засмя и опря длан в бузата си. Едно преднамерено фалшиво движение. Не успях да определя дали е нервна, или е само друсана.

— Поласкана съм.

— Какво правиш тук? — попитах.

— Какво правят жените в тази част на града, когато са на улицата в четири сутринта?

— Работиш ли?

Фалшивата маска се смени с похотливо изражение.

— Някои му викат работа, мистър Кели. Но за мен то е терапия.

Опря ръце на вратата на колата и се наведе напред. Главата ѝ се приближи към мен, следвана от ароматите. Моите ръце останаха на

волана, очите ми гледаха безизразно.

— Наистина ли? — попитах.

— Наистина. Между другото, тук на мое разположение е една цяла тъмна уличка, но си нямам компания.

Сега аз се наведох напред и я подуших. Миришеше хубаво. Не бях сигурен дали сведе клепачите си. Но в момента, в който устните ни се срещнаха, долових лека усмивка на триумф. Долната ѝ устна се плъзна под моята в мига, в който посегнах към чантичката. Край на удоволствията. Вероятно навреме.

— Кели! Какво правиш, да те вземат мътните?

Отворих я. Вътре имаше пакет цигари, червило и няколко долара. Нямаше презервативи.

— Работиш, значи! Дрън-дрън.

Изсипах съдържанието ѝ на седалката до себе си. Най-отдолу мътно проблесна тежък черен пистолет. Вероятно бе същият, който Илейн насочи в мен при първата ни среща.

— Върни ми чантичката!

— Качвай се в колата, Илейн.

Токчето ѝ чука по асфалта в продължение на десетина секунди, после тя заобиколи колата и влезе.

— Голям инат си, Кели! Господи!

Илейн събра вещите си и ги напъха в чантичката, а после свали сенника и започна да се черви.

— Ще ми кажеш ли какво, по дяволите, търсиш тук?

— Почерпи ме едно питие и ще ти разкажа цялата дълга и тъжна история.

— Не, благодаря.

Тя въздъхна, сви рамене и навлажни устните си с език.

— Какво толкова да ти казвам, за бога? Наближавам трийсет, но още изглеждам добре. Затова се обличам като за парти и идвам тук. Правя го един-два пъти в месеца.

Облиза устните си още веднъж, вдигна сенника и намести нещо на гърдите си, за което подозирах, че е надуваем сутиен.

— Наричай го както искаш: бягство, роля, освежаване. От време на време го правя, и толкоз. Не като професионалистка. В смисъл че не се чукам като останалите проститутки.

Гледах право пред себе си и я оставих да говори.

— Какво толкова, Кели? Двайсет и пет долара за уста, десетачка за ръка. Тия неща се правят във всеки бар в града. Купуваш ми вечеря или просто даваш мангизите предварително. Каква е разликата?

— Има голяма разлика.

— Защо мислиш така?

— В този квартал устата може да принадлежи на тринайсетгодишен хлапак, а сериозният клиент като нищо се оказва тип, който е готов да ти пререже гърлото — поясних аз. — Но ти го знаеш много добре. Това ли търсиш? Искаш пак да го преживееш, а?

Не очаквах отговор и не го получих. Тя качи краката си на арматурното табло и се нацупи. Не за дълго.

— Много си сладък, като се ядосаш, Кели.

Не ѝ обърнах внимание.

— Откри ли копелето, което ме нападна?

— Работя по въпроса.

Нямах желание да ѝ казвам за ДНК съвпадението между блузата ѝ и досието на Грайм. Нито пък за възможната връзка с Полард. Още не. Не знаех защо, но ми се струваше рано.

— Моят случай ли те е накарал да се мотаеш тук посред нощ? — попита тя.

— Чуй какво ще ти кажа, Илейн. Папката с веществените доказателства по твоя случай е била унищожена преди две години. Това, което ще открия, вероятно няма да има значение. Окръжната прокуратура дори няма да го погледне.

— Май не разбираш, а?

— Не разбирам почти нищо, което е свързано с теб, Илейн. Защо не ми разкажеш малко повече?

Тя се взря в мрака навън и вътре в себе си. Не мога да кажа какво точно виждаше. Болка. Съжаление. Неосъзнат гняв. Или всичко това заедно.

— В крайна сметка нищо не е ясно, нали? — промълви тя. — Искам да кажа, станалото — станало. Никой не може да го промени: нито прокурор, нито съд. Затова искам да знам. Някакво име или лице. Някой, когото да мразя. Толкова ли е лошо? Повечето хора със сигурност биха го нарекли безумие.

Не казах нищо. След известно време тя запали нова цигара, смъкна стъклото и издуха дима навън. Наруших мълчанието и се

върнах към конкретните въпроси.

— Разполагаш ли с някакви документи по делото?

— Какви по-точно?

— Формуляр за постъпване в болницата, полицейски доклад или нещо друго.

— Нямам нищо такова. Когато се свестих, бях в болницата.

— Полицията не те ли разпита?

— Не.

— Не ти ли се стори странно?

— Когато ме пуснаха, бях полужива. Исках да се прибера у дома и нищо повече. У дома в Седан. Не ми пукаше за останалото.

— В онзи момент?

— Аха. Исках да се прибера у дома и да се скрия.

Илейн дръпна яко, хвърли фасата навън и вдигна стъклото.

— Предполагам, че по-късно си се променила — рекох.

— Вероятно. Тук завий наляво.

Завих. Десет минути по-късно спряхме пред един работещ до късно бар на „Дайвърси“, който се казваше „Бел Еър Лаундж“ — хитово заведение на Чикаго отпреди шейсет години. Тук бе идвал да поразпусне Хъмфри Богарт — да се напие или да свали някоя мадама. Днес зад пианото седеше разрошен мъж, който по цяла нощ свиреше парчета на Били Джоел. Около него се трупаха разведени мъже и жени, които изпълняваха съвета на песента да пуснат някой долар в чинийката на пианото, напиваха се и разсъждаваха за всички онези неща, които не бяха преживели и за които се преструваха, че съжеляват. После барът затваряше. Посетителите се пръскаха в нощта, понякога единично, понякога на двойки. Но и тези двойки се разделяха, в повечето случаи след бърз и груб сексуален контакт.

— Не е чак толкова зле — рече Илейн. — Познавам съдържателя. Можем да останем, докогато пожелаем. Какво ще кажеш?

Отново на високи обороти. Приличаше на оголена жица, потрепваща от възбуда, опасна.

— Не, благодаря — рекох.

— Какво ти става, Кели? Не ти ли харесва?

Плъзна се по седалката, доближи се до мен и вдигна глава.

— Или чукаш онази, червенокосата?

— Побъркала си се!

— Значи я чукаш! — засмя се тържествуващо тя.

Отдръпна се от мен и взе чантичката си.

— Хубаво, Кели. Беше ми много интересно. Благодаря за разговора. Пак ще се видим.

Илейн Ремингтън слезе от колата, прекоси пустото платно на Дайвърси авеню и хлътна във входа на заведението. Някакъв старец на бара я дари с похотлива усмивка, което може да се размине безнаказано само в пет часа сутринта в Чикаго. Тя се настани до него и си поръча питие. Старецът плъзна стола си по-наблизо, а аз включих двигателя и поех към дома. Там ме чакаше едно удобно и милостиво празно легло.

— И тъй, какво откри? — попита Даян.

Часът беше малко след десет сутринта. Един решително неподходящ час за разговор на тема Даниъл Полард.

— Пада си по гмуркането в контейнери за смет.

— Я повтори?

— Точно това правеше. Отначало предприе кратка опознавателна обиколка на Кал Сити, а после се насочи към контейнерите. Натовари цяла кола с боклуци.

Насреща се възцари тишина. Напълно разбираема тишина.

— А после? — обади се най-сетне тя.

— Върна се на пиацата за втори оглед на проститутките. Легна си малко преди разсъмване.

— Шантава работа.

— Аха. Искаш ли да чуеш нещо още по-шантаво? Една от жените, които зяпаше, се оказа моя клиентка.

— Имаш предвид клиентка на име Илейн Ремингтън?

— Натъкнах се на нея направо на тротоара. Твърди, че го правела от време на време за удоволствие. Облечена по съответния начин.

Нова пауза. По-продължителна този път. Много по-продължителна.

— Така ли ти каза? — попита Даян.

— Да. Днес мисля да се обадя на Рейчъл Суенсън и да поискам среща с някой от нейните сътрудници.

— Мислиш ли, че Илейн ще се съгласи?

— Мисля, че тя е опасна. Най-вече за самата себе си.

— Може би разкриването на нападателя ще ѝ помогне.

— Не съм сигурен, но можем да опитаме.

— Как ще стане това?

— Чрез тайно вземане на ДНК проба.

— От Полард?

— Ще даде отговор на всичките ни въпроси. Ще звънна на Родригес да организира нещата. Искаш ли изключителни права?

— Знаеш, че искам.

— Родригес ще трябва да разреши. Отбий се при мен в офиса. Днес, в два следобед.

Затворих и се свързах с Родригес, който прие да дойде в същия час. После си направих кафе и разтворих уличното досие на Илейн. Придърпах бележника и започнах да си вода записки. До лакътя ми лежеше работното досие на Ренълдс за убийството на Каръл Глийсън. Разглеждах го в продължение на около час, съпоставяйки го с уличното. После вдигнах глава и се замислих. Няколко минути по-късно вдигнах слушалката.

— Мастърс.

— Обажда се Кели.

Отговори ми загрижена въздишка.

— Какво искаш?

— Радвам се да те чуя, колега. Трябва ми една услуга.

— Казвай.

— Помниш ли старото дело на Тони Салвучи?

— Разстреляното ченге? Сигурен съм, че е тук някъде.

— Искам да му хвърля едно око.

— Казах ти, че няма да стане.

— Защо?

— Защото не си ченге. Защото не знам какво си намислил. Защото в това дело няма нищо, което да ме интересува. Избери си една от тези причини, Кели.

Усетих, че разговорът е на път да приключи, и смених тактиката.

— Предлагам ти друг вариант: нося ти определена информация. Ти работиш с нея. Ако нещо изскочи, аз оставам в сянка, а ти обираш овациите.

— А ако не я харесам?

— Оттегляш се. И този разговор изобщо не се е състоял.

— За какво говорим?

— Дългосрочни цели. Евентуално издигане в кариерата.

Пауза. Усещах как ченгето ветеран пресмята рисковете. Не му харесваше, но аз бях сигурен, че ще захапе въдицата. Беше прекалено съблазнителна, за да се откаже.

— След половин час да си тук. Търсиш мен и не говориш с никого.

— Става.

— Чакам те.

Мастърс прекъсна разговора. Прегледах записките си за Глийсън и набрах номера във Финикс. Говорих с полицай Ренълдс в продължение на десетина минути, след което оставих слушалката и взех снимката на прокурорския екип по делото „Грайм“. Бях оградил с кръгче едно лице най-отзад. Доста избеляло от времето, но несъмнено познато. Оставих снимката на бюрото и тръгнах към Мастърс.

Даян се появи първа. Седнахме и зачакахме. Пет минути по-късно пристигна и Родригес. Не беше изненадан от присъствието на Даян, но лицето му помръкна.

— Нека установим правилата за провеждането на този разговор — решително обяви той. — Най-вече за ролята на медиите.

Не бях разговарял с Даян по въпроса, тъй като правилно прецених, че границите ще бъдат очертани от Родригес. Даян очевидно беше на същото мнение.

— Какво ви безпокои, господин полицаи? — попита тя.

Родригес ме погледна, после насочи вниманието си към Даян.

— Преди да започнем, искам да подчертая, че всичко, за което си говорим тук, ще бъде неофициално. Съгласна ли сте?

Даян кимна. Родригес пристъпи към прозореца и изпусна една въздишка. Лека, но тъжна. Проговори с гръб към нас:

— Аз обичах Никол. Знаехте ли го?

Не бях сигурен към кого е отправен въпросът, за разлика от Даян.

— Да. Всъщност говоря за себе си.

— Обичам и професията си — добави Родригес. — Единственото нещо, с което искам да се занимавам.

Обърна се и седна. С наведена глава, почти докосвайки Даян.

— Вие сте убеден, че Даниъл Полард е убил Никол — прошепна тя. — Аз също. Но съвпадението на ДНК няма да е достатъчно за обвинението му, нали?

Аз се настаних на съседния стол и се включих в разговора.

— Ако неговото ДНК съвпадне с пробите по делото за изнасилване на Илейн, ще можем да го обвиним като съучастник на Грайм. И ще настъпи истински цирк. Много вероятно е и да го обвиним в някои по-скорошни престъпления. Но не и за убийството на Никол. Там ДНК липсва.

Даян не сваляше очи от Родригес.

— Кое означава, че няма да има обвинение в убийство.

Родригес поклати глава.

— Най-вероятно.

— Което означава, че ако го открием, вие ще пожелаете да го ликвидирате.

Детективът вдигна глава. Бавно, но решително.

— В случай че ДНК анализът ни върне към Полард, аз лично ще го арестувам. Сам. Пък каквото стане.

Даян протегна ръка и докосна коляното му.

— Ще можеш ли да го преживееш?

Родригес кимна.

— Мисля, че така е справедливо — рече тя. — Ако събитията се развият по този начин, никой няма да се прави на умник. Най-малкото пък аз. И бездруго новината е достатъчно важна. Убит, защото е оказал съпротива при ареста. А сега да чуем как възнамеряваш да вземеш от него проба за ДНК.

— Дали този тип знае, че го следим? — попита Родригес.

Минаваше осем вечерта. Бяхме в моята кола и пътувахме на север по Уестърн авеню. Полард току-що бе напуснал „Капитан Немо“, където хапна телешки сандвич с пържени картопки и пи студен чай. След като се нахрани, той запали цигара и насочи вниманието си към трафика зад прозореца. После стана, прибра остатъка от сандвича и празната бутилка и ги хвърли на задната седалка на очукания зелен понтиак.

— Според мен го прави от предпазливост — рекох.

— Значи той е нашият човек.

Родригес ставаше все по-нетърпелив. Следяхме Полард вече четири дни — време, през което той правеше почти едно и също. Десетминутно пътуване до автомивката, в която работеше. Обяд в „Макдоналдс“, след който прибираше всички остатъци от храната. После довършваше смяната си и се прибираше у дома. Излизаше след осем, вечеряше някъде, проявявайки все същата предпазливост, а после обикаляше някой от кварталите с проститутки. Спираше, зяпаше, но не предприемаше нищо. Очаквах следващото му гмуркане в някой контейнер за смет — ако не за друго, то поне за разнообразие.

— Защо не претърсим къщата му? — предложих.

В известен смисъл в подобно действие имаше логика. След като този тип не можеше да бъде изправен пред съда, начинът на вземането на ДНК проби нямаше особено значение. От друга страна, се съмнявах, че Родригес ще има куража да убие Полард. В такъв случай законно взета проба за неговото ДНК щеше да бъде от съществено значение за съда.

— Нека се придържаме към закона — каза Родригес. — Поне засега.

Свих рамене. Полард си проби път през задръстванията и излезе на скоростната магистрала.

— Насочва се на юг — констатира Родригес. — Най-вероятно отива към Кал Сити.

Изминахме седем-осем километра. Полард напусна магистралата два изхода преди Калъмет Сити и навлезе в някакъв промишлен район. Нощта беше тъмна и безлунна.

— Тук става нещо — промърмори Родригес.

— Може би днес е ред на контейнерите — рекох.

Проследяването стана по-трудно. По черния път не преминаваха коли, нямаше и прикрития. Далеч пред нас Полард включи ляв мигач. Последвах го и почти се блъснах в понтиака. Нашият заподозрян се беше облегал на задния калник. Пушеше цигара и се наслаждаваше на нощта.

— Предполагам, че сте ченгета — подхвърли той, без дори да изчака да слезем от колата. — Забелязах ви вчера. Всъщност откога ме следите?

Показах му четири пръста.

— Четири дни, а? Браво. Признавам, че ви бива.

Родригес заобиколи колата и застана вляво от него, малко отзад. Ръката му разкопча кобура на големия пистолет 40-и калибър и остана там.

— Федералните доста време вървяха подире ми — продължи Полард. — Започнаха в началото на април. Цяла седмица. Нямах никаква представа защо го правят. Следвах ме навсякъде, снимаха ме с фотоапарати и видеокамери. Накрая им занесох пица. Вие обичате ли пица, момчета?

Над главите ни светеше улична лампа, но лицето на Полард беше в сянка. Той присви очи и се обърна да ме погледне. Родригес беше извън обхвата на погледа му и това го тревожеше.

— Между другото, казвам се Даниъл Полард. Съжалявам, но не се ръкувам.

След като се представи, той се изсмя. Малко по-гръмко и продължително от необходимото.

— Епителните клетки по кожата — поясни той. — Гадните копелета като мен обичат да гледат „От местопрестъплението“.

Погледнах Родригес, който незабележимо кимна. Облегнах се на калника до Полард, който отново дръпна от цигарата си. Забелязах, че пръстите му са пожълтели от никотина.

— Да разбирам ли, че не искаш да ти изследват ДНК-то, Даниъл?
Защо така?

— Охо, говорим си на малки имена. Това е добре. Установяване на контакт със заподозрения. Имате ли заповед?

— Знаеш, че нямаме.

— Тогава се разкарайте.

Нов смях. Ръката с фаса видимо трепереше.

Родригес се стрелна напред, смъкна Полард от калника и навря дулото на пистолета си в гръкляна му.

— Може би сме от онези ченгета, на които не им трябват заповеди — просъска той. — Може би изобщо не ни трябват ДНК проби.

Полард направи опит да се обърне, но пистолетът му пречеше. Очите му отново се извъртяха към мен. Аз избегнах погледа му и си спомних Никол.

— Хайде, давай! — изграчи Полард. — Направи ми тази услуга! А после ще им паднеш в ръчичките!

Пистолетът трепна. Испитах чувството, че ако не направя нещо, Родригес наистина ще натисне спусъка. Помислих си го и го повярвах.

— За кого говориш? — попитах. — Кой има власт над теб?

Полард примигна, сякаш ме виждаше за пръв път.

— Нека отгатна — промълви той. — Показал ти е рисунките си, нали? И изрезката от „Сън Таймс“. Обяснил ти е всичко, логично и последователно, а? Е, това не е моя грешка. Те би трябвало да се досетят.

— Все още ли разговаряш с Грайм? — попита Родригес.

— Виждам го всеки път, когато запаля лампата. А ти?

Детективът свали пистолета и го пусна.

— Да си вървим — промърмори той и бързо се отдалечи.

Полард седна на предния капак. Запаших колата и потеглих. Той не беше помръднал.

— Все още не знаем всичко — промълви Родригес.

— Майтап ли си правиш, човече? Не знаем дори половината. Сигурен съм.

— Спри.

Отбих встрани и изключих светлините. Зачакахме. Двигателят изстиваше с тихо пропукване.

— По всичко личи, че това е единственият път за обратно. — Гласът на Родригес прозвуча напрегнато и някак несигурно. — Ще го изчакаме да мине и отново ще тръгнем след него.

— Защо?

— Спомена за някакви „те“. Кого имаше предвид според теб?

Струваше ми се, че знам за кого говореше Полард. Съдейки по умствените способности на Родригес, той също се досещаше.

— Убиецът на Никол е влязъл по някакъв начин в лабораторията — рекох. — Ако е бил Полард, няма начин да го е извършил сам. Имал е нужда от съучастник.

— Вътрешен човек в полицията?

— Една от възможностите.

— Има и други — кимна Родригес.

В същия момент зад нас проблеснаха фарове. Полард мина покрай нас, помахаше с ръка и изчезна в мрака.

— Знаеш ли какво си мисля? — попитах.

— Какво?

— Трябва ни друга кола.

— Аха.

— А после какво?

— Ще претърсим къщата му — процеди Родригес.

— За ДНК?

— Зарежи ДНК-то! Той го е извършил. А ние трябва да разберем кой още се крие в главата му.

Два часа по-късно сменихме моята кола с черния джип на Родригес. Не толкова анонимен, колкото олдсмобил, модел 93-та, но в крайна сметка ние вече не проследявахме, а просто прониквахме с взлом.

— Готов ли си? — попитах.

Родригес кимна.

Бяхме спрели срещу Портидж Парк на ъгъла с пресечката, на която живееше Полард. В къщата не светеше, колата му не беше отпред. Тоя тип обикновено не бързаше да се прибира. По моите изчисления разполагахме най-малко с един час, за да поогледаме. Винс беше малко напрегнат.

— Вземи си пищова, но остави значката — казах аз. — Ще влезем през задната врата. Ключалката няма да ми отнеме повече от трийсет секунди. Първо ще проверим дали къщата е празна, а после ще огледаме стаите една по една. Двамата заедно, отзад напред.

Хвърлих му последен поглед и добавих:

— Налага се да прекрачим чертата, Винс.

— Знам.

— Мога да го свърша и сам.

— Да вървим.

Заобиколихме къщата и спряхме пред задната врата. Беше дървена, с евтина ключалка. Двайсет секунди по-късно бяхме вътре. През прозореца проникваше светлината от уличните лампи. Кухнята беше подредена и безупречно чиста. Родригес беше пръв с пистолет в ръка. Всекидневната също беше празна. Без канапе, без телевизор. Голямо кожено кресло с подвижна облегалка, обърнато към прозореца. Обикновен дървен стол до него. Приблжих устни до ухото на Винс:

— Тоя май не си пада много-много по обзавеждането, а?

Родригес сви рамене и посочи малкия коридор насреща. В него имаше три врати. Двете бяха отворени, разкривайки тъмната вътрешност на стаите зад тях. Третата беше затворена. Под нея се

процеждаше тънка ивица светлина. Заехме позиции от двете ѝ страни. Влязох пръв с пистолет в ръка, дишайки спокойно. Отскочих наляво, оглеждайки дясната част на стаята. Родригес мина вдясно, оставяйки достатъчно пространство за стрелба.

Даниъл Полард седеше в леглото. Беше гол до кръста, с отворени очи и две дупки в гърдите. Нощното шкафче беше вляво от него. Върху него имаше недовършена доза кокаин, пакетче презервативи, бутилка уиски и чаши. Ноздрите ми доловиха следи от тютюнев дим. Иначе стаята беше празна. Родригес се наведе и потърси пулс.

— Мъртъв е.

Кимнах.

— Дай да довършим огледа.

Останалата част от къщата изглеждаше необитаема. Запитах се къде, по дяволите, е всичият боклук, който Полард събираше. И какво ли щяхме да открием под къщата. Върнахме се в спалнята. Баскетболната топка в единия от гардеробите ми напомни за Дженифър Коул. Родригес седна на леглото и се загледа в трупа.

— Мамка му — рече.

Този човек искаше отговори и беше направил всичко възможно да ги получи. Извадих от джоба си комплект за вземане на ДНК проба и попих с тампон кръвта, която все още сълзеше от дупките на гърдите на Полард.

— Пусни я за проверка — промърморих. — А аз ще ти разкажа част от онова, което трябва да знаеш.

Родригес пхна пробата в джоба на якето си.

— Какво се е случило според теб?

Погледнах нощното шкафче и поклатих глава.

— Изглежда, купонът му е дошъл малко повече.

— Явно се е пробвал с поредното момиче — предположи полицаят.

— Може би. Но тя го е изненадала.

— Сигурно. Налага се да докладвам.

— Как ще обясниш присъствието си тук? — попитах аз.

— Ще бъде по-лесно, ако не си с мен — отвърна той. — Огледай наоколо и после ще се разделим.

— Добре, но искам да ми направиш една услуга. Кажи на твоите хора да си държат езика зад зъбите. Никаква преса до утре.

— Даян? — погледна ме Родригес.

— Обещах ѝ изключителни права.

— Справедливо е — кимна той и отново насочи вниманието си към трупа.

Аз огледах нощното шкафче, този път по-внимателно. Бутилката беше наполовина пълна, а чашите все още бяха влажни, с мирис на уиски. В пепелника имаше шест фаса. Два от тях „Лъки Страйк“. Останалите четири бяха с филтър, два от тях със следи от червило. Извърнах глава към Родригес. В ръцете му се появи малък фотоапарат. Използвах момента да пусна един от начервените фасове в найлоновото пликче, което извадих от джоба си. После се изправих и обявих:

— Отивам да огледам всекидневната.

— Няма проблем.

Прекоших коридора, спуснах облегалката на коженото кресло и се излегнах. Погледът ми се насочи към Уорнър стрийт. Редица евтини тухлени къщи. Еднакво мизерни. Еднакво потискащи.

Вдигнах облегалката и опипах пода. Пръстите ми докоснаха някаква вдлъбнатина на евтиния килим. Отпуснах се на колене и включих фенерчето си. Прогорено място, вероятно от пура. Прибягнах до богатия си опит в изгарянията на подови настилки, за да го установя. Още повече че редом с тъмното петно лежеше и причинителят му — голяма кафява угарка. Прибрах я в друго найлоново пликче и я пуснах в джоба си при начервения фас. После прецених, че е крайно време да изчезвам. Тази вечер бях извършил поне пет-шест наказуеми деяния, само половината от които бяха известни на Родригес.

— Готов съм — подвикнах.

— Задръж за момент.

Родригес се появи от спалнята с кутия за обувки в ръце.

— Какво е това?

— Писма. Бяха на най-горната полица в гардероба.

Акуратно подредени пликкове, абсолютно еднакви на външен вид. Погледнах най-горния от тях. Предварително напечатаният адрес на подателя гласеше: „П. К. 711, «Менард», Илинойс“.

— Грайм — рекох.

Родригес кимна.

— Указания за подбора на жертвите. Къде и кога. Как да се завързват по най-добрия начин. Какво да се прави с телата. Има дори наръчник за ДНК проби, издаден през 1998 г. Грайм заповядва на Полард да използва презервативи.

— Според теб как е изпращал тези писма от затвора?

— А как е изпращал спермата си? Един господ знае. Но всичко това ще предизвика огромен скандал.

— По-добре да обработим ДНК пробата на Полард. С максимална бързина.

— Още утре сутрин.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— На твое място бих погледнал и под къщата.

Родригес машинално погледна към пода и кимна.

— Прав си.

— Утре ми се обади.

— Добре.

Измъкнах се през задната врата и излязох на улицата. Извървах три преки пеша, след което спрях такси. След още две преки срещнахме първата полицейска кола. Шофьорът на таксито отби плътно вдясно.

— Проклети ченгета! — изръмжа той. — Вечно бързат за нищо.

Изсумтях в знак на съгласие и затворих очи. Единственото ми желание беше да се прибера вкъщи и да забравя всичко.

Ако тръгнете по брега на езерото, минете по моста на Норт авеню и прекосите двете игрища за бейзбол, ще стигнете до една падина южно от зоологическата градина в Линкълн Парк, която опира в малка лагуна. Около нея има гора, прорязана от многобройни пътеки. Стигнах дотам малко след три следобед, намерих си удобна пейка и за пореден път разгърнах уличното досие на Илейн Ремингтън. Отгоре бях изписал името на Полард, под което имаше още пет имена. Всичките на мъртъвци. На първо място беше Джон Гибънс, следван от още едно ченге — Тони Салвучи. По-надолу бяха имената на Каръл Глийсън — сестрата от спешното отделение, колегата ѝ Джо Джефрис и прекият началник на Гибънс — Дейв Белмонт. Преглеждах документите за втори път, когато мобилният ми телефон иззвъня.

— Помниш ли досието, което ми изпрати? — попита Мастърс.

— Добър ден и на теб, сержант.

— Отговори на въпроса ми.

Оградих с кръгче името на Каръл Глийсън.

— Онова от Финикс?

— Да, случаят „Глийсън“. Ще имам ли проблеми с него?

— Ти ще кажеш.

— Направих тестовете, които искаше.

— Стрелбата по Гибънс?

— И по Салвучи.

— Точно така.

— Балистичните данни съвпадат — рече Мастърс. — Деветмилиметровият пистолет, с който е стреляно по Гибънс, е бил използван две години по-рано за убийството на Салвучи, а още две преди това и за отстраняването на жената от Финикс.

— Ще те помоля да направиш още един тест.

— Вече го направих. Със същия деветмилиметров са гръмнали и онзи фелдшер от „Спешна помощ“ Джо Джефрис през 2000 година.

— В Сан Франциско?

— Да. Какво още откри в това старо досие?

— Само Дейв Белмонт. Но той е умрял от инфаркт.

— Трябва да хвърля едно око на заключението на патолога — въздъхна Мастърс. — Я ми кажи, ти знаеш ли къде се намира този прословут пищов?

— Мисля, че знам.

— А ще го свържеш ли с ръката на стрелеца?

— Ще ми трябва още малко време.

Мълчание. Няколко секунди по-късно гласът на Мастърс отново се появи в слушалката.

— Ще те попитам нещо. Мислиш ли, че и други хора са в опасност?

На улицата спря черна лимузина, от която слезе Бенет Дейвис. Сам.

— Не, не мисля — отвърнах.

— Окей. Имаш една седмица. След нея те прибирам и започвам да те притискам. Много яко. Разбра ли какво ти казвам, Кели?

— Разбрах. А ти не забравяй какво ти казах аз. Дръж всичко под похлупак, докато се появя.

— Да си чул нещо да е излязло от мен?

— Не съм.

— Хубаво. А сега се размърдай и довърши започнатото, каквото и да е то.

Мастърс затвори в момента, в който Бенет Дейвис спря пред мен и протегна ръка.

— Майкъл. Благодаря, че се отзова толкова бързо на молбата ми за тази среща.

Стиснах ръката му и той седна до мен.

— Как я караш?

— Добре, Бенет. А ти?

— Бил съм и по-добре, Майкъл. Много по-добре. Това нещастие с Никол, знаеш...

— Не ти излиза от главата, а?

Бенет сви рамене, сякаш за да подчертае огромното бреме, легнало на плещите му.

— Така е. Но сега искам да поговорим за нещо друго.

— Слушам те.

— Познаваме се отдавна, Майкъл.

Кимнах.

— Мисля, че имам проблем.

— Какъв проблем?

— Преди два дни Винс Родригес пое разследването на едно убийство. Някой си Дейвид Полард, застрелян с два куршума в гърдите. Тази сутрин получихме резултатите от балистиката. Полард е убит с деветмилиметровия пистолет, с който е бил застрелян Гибънс.

Изчаках една секунда, преди да попитам:

— Какво искаш от мен?

Бенет потърка брадичката си, езикът му облиза долната устна. Сякаш беше жаден, но не знаеше за какво.

— Знам, че работиш по този случай, Майкъл — промърмори той.
— И сигурно знаеш къде да търся проклетия пистолет.

— Така ли мислиш?

— Онзи, който е убил този Полард, със сигурност е убил и Гибънс.

— Знам всичко за случая, Бенет. Всъщност аз бях там, когато Родригес откри трупа на Даниъл Полард.

Устните на Бенет Дейвис се разтеглиха в нещо като усмивка. Ако до този момент съм бил в неведение, сега вече нещата станаха ясни. Моят приятел бе вътре в мръсната комбинация. Въпросът, на който трябваше да намеря отговор, беше само един: дали бе и опасен?

— Може би трябва да отидем в управлението и да го обявим официално — предложи Бенет.

— Може би. Но първо ме изслушай.

Измъкнах найлоновото пликче от джоба си. В него беше угарката от пура, която открих под креслото на Полард.

— Това виждаш ли го? — попитах. — Угарка от „Маканудо“.

Нехайно махнах към вътрешния джоб на заместник окръжния прокурор, в който държеше пурите си.

— Твоята марка, Бенет. Вчера отнесох парченце от нея в „Гентек“. Чувал ли си за тях?

Бенет поклати глава.

— И аз не бях чувал. Препоръча ми ги Рейчъл Суенсън. Частна ДНК лаборатория в околностите на Джолиет. Работят бързо, особено когато е наложително. Успяха да изолират слюнка и са сигурни, че от

нея ще може да се извлече ДНК. След три дни ще имам предварителните резултати. Май нещата опират до теб.

Бенет Дейвис стана да си върви.

— Добре, Бенет, отивай си — подхвърлих след него аз. — Но ще се наложи да чуеш и останалото. Или тук, или на пресконференция.

Той се спря.

— Полард е твоята грешка — рекох. — Единствената ти голяма грешка.

Дейвис се върна на скамейката, измъкна една пура и започна да я търкаля между пръстите си. Мълчеше и слушаше.

— Навремето името ти не излезе в пресата, защото беше млад и зелен. Но си бил част от екипа по делото „Грайм“. Донован те е запомнил.

Измъкнах снимката на прокурорския екип по делото „Грайм“ и му я показах.

— Този най-отзад си ти. На колко години беше тогава? На двайсет и шест, нали?

— На двайсет и пет.

— Проклетото дете чудо, а? Никой от нас дори не подозираше.

— Мразя гадната снимка — оплака се Дейвис. — Единствената, на която сме целият екип.

— Ти си сключил споразумението с Полард. Наложих ми се да преромя пет кашона с документи, докато го открива. Предложил ми е имунитет срещу показания.

— Той беше ключът към решаване на делото — отвърна Дейвис. — Най-близо до онова, на което му се вика очевиден.

— Но не си разбрал, че твоят очевиден всъщност е съучастник на Грайм.

Дейвис сепнато ме погледна, ченето му увисна.

— Спокойно, Бенет — рекох. — Тук все още няма от какво да се тревожиш. Пурата доказва без никакво съмнение присъствието ти в къщата на Полард. Но има и още нещо.

Измъкнах няколко листа.

— Това са архиви от Управлението на затворите.

Оставих ги на пейката, но Бенет не ги докосна.

— Не са нещо особено, но регистрират всичките ти посещения през годините. Двайсет и три срещи с Грайм в отделението на

осъдените на смърт. Още не сме говорили с него, но той със сигурност ще те издаде.

Бенет Дейвис се усмихна. С озъбената усмивка на обречен човек.
— Кога Грайм те шантажира за пръв път? — попитах.

Дейвис драсна клечка кибрит и я поднесе към пурата си. От устата му излетя облак дим, гъст и равномерен, който за миг ни раздели. После димът се разсея и Бенет Дейвис отново се появи.

— По дяволите, Кели. Просто си прекалено добър. Не, вземам си думите назад. Не си добър, а просто си късметлия. Грайм действително се свърза с мен. Стана една година след присъдата. Доста се позабавлява с мен. Направи ме на нищо. Нарече ме тъпак, защото съм предложил имунитет на един сериен убиец. „Как ще погледнат на това обикновените избиратели?“, непрекъснато хихикаше той. Полард се оказа негово протеже. Животното, което го замества на улицата. Нищо не можех да направя.

— Кога се случи за пръв път?

— Ремингтън беше първата. Поне за мен.

— И ти уреди нещата?

Дейвис отмести поглед и кимна.

— Уредих ги и още как. Затворих устата на всички, които трябваше. Някои купих, с другите просто блъфирах.

— Като Гибънс?

— Той не знаеше нищо. После стана по-лесно. Повечето от жертвите бяха проститутки. Поне в началото. Случаи без особено значение за обществото. След като Полард започна да използва презервативи, отстранявайки възможността да остави материал за ДНК по жертвите си, няхах проблеми.

Помислих си за Никол и нейните „студени“ досиета. За топлите ѝ чувства към Бенет, когото смяташе за приятел. Искрено се надявах да не е разбрала истината за този човек — включително и в мига, в който ножът е опрял в гърлото ѝ.

— С годините започнах да свиквам и то стана част от живота ми — продължи Дейвис. — Разбира се, бях чувал за уличното досие по случая „Ремингтън“. Може би съдържаше някакви изгубени доказателства. Включително ДНК, чрез което можеше да се направи връзка между Полард и Грайм.

— И между теб и Полард.

— Еwentуално — кимна той. — След разговора ми с теб в затвора разбрах, че Гибънс е търсел именно уличното досие. Или вече е разполагал с него.

Помислих си за хазяйката на Гибънс, решила да изкара някой долар. Но вместо това беше получила сто хиляди волта, които пръснаха сърцето ѝ.

— И изпрати Полард да си поговори с хазяйката, а?

— Тук също нямаше как да контролирам нещата. Полард просто трябваше да разбере дали досието е у нея и да го прибере.

— Стигаме до Никол — рекох. — В „Дрейк“ ти разговаря с нея и тя ти каза за блузата на Илейн Ремингтън.

— Не можех да я оставя да изследва това вещественно доказателство.

— Знам, Бенет. Отначало си помислих, че си изпратил Полард, но после промених мнението си. В онази нощ не е била използвана друга магнитна карта за достъп в лабораторията, което означава, че Никол лично е отворила на убиеца. Тоест тя го е познавала и му е имала доверие. Трябва да си бил ти, Бенет.

На пътеката се появи жена с добре поддържана външност, която разхождаше кученцето си. Тя мина покрай нас, дари ни с широка усмивка и продължи нататък. Дейвис пусна пурата между краката си.

— Нещата между нас можеха да бъдат по-различни — въздъхна той. — Но решението беше нейно. Взе го отдавна, преди години. А за последните събития просто нямах избор. Никакъв избор.

Вдигна глава да ме погледне и разпери ръце.

— Ако трябва да бъда честен, ще кажа, че пак бих го направил, стига да имаше начин да се измъкна. Не е лесно да се живее с подобно време, но такава е положението.

Преброих до десет, за да попреча на ръката си да посегне към пистолета. Може би Бенет искаше точно това. Бързо и безпощадно раздаване на правосъдие. Но не и от мен. Не и днес.

— Знаеш ли какво се питам? — рекох. — Ендшпилът. Как възнамеряваше да се измъкнеш?

Бившият ми приятел сви рамене.

— Екзекутират Грайм.

— А после?

— После Даниъл Полард изчезва и проблемът е решен.

— С услугите на човек като Джо Палермо?

— И това ли знаеш? Много интересно.

Бенет Дейвис се усмихна. Последната усмивка, която видях на лицето му.

— И тъй, какво правим? — подхвърли той.

— Ела да се поразходим — рекох.

Станахме от скамейката и тръгнахме по алеята.

— Имаш ли още някоя пура?

Дейвис отрязва връхчето на пурата и ми я подаде.

Запалих, вдъхнах дима и попитах:

— Спомняш ли си финалната сцена от „Кръстникът: Част втора“?

— Спомням си я.

— Майкъл изпраща Том Хейгън да посети Франки Пентанджели в затвора.

— Да, Майкъл, помня тази сцена.

— Франки задава същия въпрос на Том. А той му разказва какво са направили римляните след проваления заговор срещу императора.

— Влезли в горещата вана и прерязали вените си.

— Точно така са постъпили, Бенет. Но за твоето семейство никой няма да се погрижи. А ти не заслужаваш гореща вана. Ще ти предложи съвета, който ми даде един приятел италианец.

Разказах на Дейвис за Вини Делука, за неговите каноли и за куршума в кабинката в тоалетната.

— Резултатите от ДНК пробата ще бъдат готови след три дни, Бенет. После нещата ще бъдат поети от прокуратурата. И от всички останали, които искат смъртта ти.

— Справедливо е — кимна Дейвис.

— Повече, отколкото заслужаваш.

Дейвис се насочи към близката скамейка.

— Ще поседя тук и ще си помисля — рече той.

— Сбогом, Бенет.

Обърнах му гръб и си тръгнах. Изминах двайсетина метра, преди да чуя гласа му.

— Още нещо, Майкъл.

Спрях, без да се обръщам.

— Така и не отговори на въпроса ми за деветмилиметровия пистолет. Оръжието, с което са били убити Гибънс и Полард. Едно нещо знам със сигурност: не бях аз.

Отново тръгнах. Бенет Дейвис не заслужаваше отговор. Но от всичко, което ми каза, последните думи прозвучаха най-искрено.

Самолетът ми кацна в Тълса малко след седем сутринта. По време на полета бях изключил мобилния си телефон. Включих го отново в момента, в който пресяхох щатската граница на Канзас.

ДНК пробата на Даниъл Полард беше обработена по спешност, но резултатите си заслужаваха. Получихме пълно съвпадение с уликите, оставени при изнасилването на Илейн Ремингтън, неизвестните жертви на Грайм и сълзите по чаршафите на Мириам Хоуп. Утре по някое време Даян щеше да излъчи своя сензационен материал, след което щеше да се състои пресконференция. Новината автоматично се превръщаше в национална и идваше ред на пълната лудница. Замислих се за момент за Бенет Дейвис. До утре вечер или трябваше да си е теглил куршума, или да са му щракнали белезниците. Лично аз предпочитах първото. Телефонът ми иззвъня. Беше Родригес.

— Хей, здрасти.

— Пристигаш ли? — попита той.

— Мисля, че да.

— Сигурен ли си, че не ти трябва помощ? Можем да потърсим съдействие от местните.

— Разбрах те. Тревожиш се за Дейвис.

— Като говорим за това, искам да ти съобщя, че от КОДИС ни изпратиха пълната справка за Полард.

— Нека отгатна — рекох. — В нея няма абсолютно нищо.

— Откъде знаеш?

— Бенет ми каза, че Полард е приел съветите на Грайм и още преди години е започнал да използва презервативи.

— Колко са жертвите му според теб?

— Много.

— Само изнасилване?

Представих си как Мириам Хоуп разговаря с Даниъл Полард, опитвайки се отчаяно да спаси живота си, да спечели още няколко десетилетия самота.

— Наръгал е онзи старец в апартамента му — казах на глас аз. — Няма да се изненадам, ако има и други.

— Отделът по студените досиета вече рови в тази посока — въздъхна Родригес. — Ще търсят връзка с неразкритите убийства.

— Някой разговарял ли е с Грайм?

— Още не. Планираме да го посетим тази седмица.

— Окей. Довечера се връщам в Чикаго.

— Няма шега с тая работа, Кели. Ако искаш някакви действия тук, трябва да ми се обадиш.

Затворих капачето на телефона и минах край пътна табела, на която пишеше: СЕДАН, КАНЗАС, 40 КИЛОМЕТРА. Отбих на банкета и извадих уличното досие. В графата „роднини“ на болничния формуляр на Илейн фигурираше някакво име, но без адрес. Но онази нощ в Кал Сити клиентката ми сама беше споменала града. Не беше кой знае какво, но си струваше да опитам.

Половин час по-късно пристигнах в Седан. Невзрачно градче с километър и половина главна улица, заета от магазини със заковани с дъски врати и прозорци и затрупана с тонове прах. В края ѝ се издигаше пететажен хотел, чиито врати и прозорци също бяха заковани с дъски. Минах през портала и продължих, без да видя жива душа.

Малко по-надолу по улицата зърнах чифт каубойски шапки, които седяха в пикап и чакаха зеления сигнал на светофара. Но светофар нямаше. Просто два черни пътя, които се пресичаха в голяма кална локва. Слязох от колата и тръгнах към тях.

— През лятото е по-красиво. Особено когато избуи царевицата.

Човекът зад волана изрече тези думи, без да извърща глава. В следващия момент си дадох сметка, че двигателят на пикапа не работи. Контактният ключ го нямаше ма таблото.

— Просто си седите и зяпате, а? — подхвърлих аз.

Мъжът на съседната седалка се наведе напред. Почернели остатъци от зъби оформяха усмивката му, а огромният, покрит с циреи нос бе достоен за собствено риалити шоу. В едната си ръка държеше картонена чаша с логото на „Старбъкс“, а в другата — добре изглеждаща кифла с пълнеж.

— Тук си прием кафето. Почти всяка сутрин. Можеш да се присъединиш към нас.

Запитах се къде ли може да се намира седанският „Старбъкс“. Но плановете ми бяха други и трябваше да се съобразявам с тях. Освен това двамата каубои в пикапа знаеха точно къде искам да отида.

Пет минути по-късно поех по тесен черен път и спрях пред една селска къща, която проскърцваше на вятъра. Към нея беше прилепен обор, а по двора щъкаха пилета.

Нарочно затръшнах вратата на колата. Изцвили кон, пердето на прозорчето помръдна. На прага се изправи мъж, надхвърлил петдесет и пет. Издължено лице, твърди черти. Очите му бяха кафяви, с цвета на полята, сред които беше прекарал живота си. Мъжът ме огледа, без да бърза, прехвърли клечката за зъби от едната страна ма устата си в другата и попита:

— С какво мога да ви помогна, сър?

Тези думи бяха изречени без подозрение, но твърдо. Човекът не ме познаваше и не очакваше неприятности. Но ако се появяха такива, той беше готов да се справи с тях.

— Казвам се Майкъл Кели — представих се аз. — Детектив от Чикаго.

Нещо прехвъркна между нас и човекът на прага леко трепна.

— Аз съм Сам Бекър, но вие явно го знаете.

Кимнах. Той отвори вратата и отстъпи назад.

— Добре, влизайте.

Тръгна пред мен към светлината, която идваше от лампа, поставена на кухненската маса. До лампата се виждаха остатъци от самотна закуска. Бекон с яйца и кафе. Сам Бекър разчисти масата и аз седнах.

— Кафе?

Наля ми една чаша и допълни своята, след което ми направи знак да го последвам. Влязохме във всекидневната. Той седна на коженото кресло, а аз — на канапето. Тясното разстояние помежду ни беше почти запълнено от ниска масичка. Стените бяха голи, също като в кухнята. В ъгъла до библиотеката проблесна нещо златно. Снимка в рамка. Бекър проследи погледа ми и отиде да вземе снимката.

— Предполагам, че това ви интересува, след като сте от Чикаго — промърмори той. — Станаха почти десет години. Адски много време.

Остави снимката на масата и аз я взех. Най-вероятно беше снимка от последните класове на гимназията. Шестнайсет, може би седемнайсетгодишна. Хубава девойка, която още не е станала жена. Но нямаше нищо общо с дамата, която познавах като Илейн Ремингтън.

— Това ли е Илейн, Сам? — настойчиво попитах аз. — Нападнатото момиче?

Бръчиците около очите му се втвърдиха.

— Тя беше убита, сър. Нападнаха я ден преди Коледа през 1997 година. Почина няколко седмици по-късно.

Задържах очи върху снимката.

— Искам да ти задам един въпрос, Сам — рекох. — Въпрос, който може би ще те накара да ме изхвърлиш от дома си, а може би и да стреляш по мен. Давам си сметка за това и уважавам чувствата ти. Но трябва да ти го задам, ако искам да си свърша работата. Ти видя ли трупа ѝ?

— Какво, по дяволите...

— Нека ти обясня — бързо вдигнах ръка аз. — Голяма част от архивите в Чикаго са изчезнали. А в тези, с които разполагаме, пише, че жената е била нападната, но не и убита. Не е ясно какво се е случило с нея. Затова питам.

Сам стана и се насочи към остъкления шкаф на далечната стена. Върна се с избеляла кафява папка, пристегната с ластик. Вътре се оказаха останките от един млад живот. Най-отгоре имаше две вестникарски изрезки, съобщаващи за нападението. Локални издания, които бяха останали извън моето разследване. Под тях бяха полицейските доклади, които ми бяха познати. А накрая имаше едно заключение на патолога, което виждах за пръв път. Издадено от някаква болница в окръг Чатагуа, щата Канзас. Смъртта на Илейн Ремингтън беше настъпила вследствие на многобройни прободни рани в гърдите и гърба три седмици след нападението. Приложена беше и една снимка на трупа. На нея се виждаше младо момиче с Т-образно сечение на гърдния кош и корема.

— Това ме кара да мисля, че е мъртва, мистър Кели. Ето защо пазя тази папка. За да помня, ако случайно започна да забравям. Отварям папката и си спомням.

Запалих цигара и поднесох пакета на Бекър. Той си взе една, после допълнихме чашите си. Папката остана да лежи между нас.

— Имам проблем, Сам.

Човекът не беше глупав и вече го беше разбрал. А аз му разказах за Джон Гибънс и за писмото. И за клиентката ми, блондинката на име Илейн Ремингтън. Завърших с деветмилиметровия пистолет, с който, по моите изчисления, са били убити петима души. Сам мълчаливо ме изслуша, после се изправи.

— Ела с мен.

Фермерът вдървено изкачи стълбата, прекоси тъмен коридор и влезе в стая, която преди много време е била спалнята на младо момиче. Пристъпи към полицата и издърпа един годишник. На корицата му пишеше ГИМНАЗИЯ СЕДАН, ВИПУСК 1994. Започна безцелно да го прелиства, сякаш не знаеше какво търси. Аз мълчах и чаках. Най-накрая Бекър откри страницата, която му трябваше, и сложи годишника на леглото.

— Това ли търсиш?

Момичето беше лидер на мажоретките и председател на Клуба на артистите. Избрана за „Най-вероятна кралица на театъра“, чиято най-голяма мечта бе „да живее под светлината на прожекторите“. Усмехнатото ѝ лице беше най-красивото на страницата и лесно се различаваше. Лицето на моята клиентка. Жената, която познавах като Илейн Ремингтън.

— Истинското ѝ име е Мери Бет. Две години по-млада от Илейн.

Седнахме на леглото. Фермерът и аз. С годишника помежду ни. Аз плъзнах пръст по фотографията, а Сам започна да разказва.

— Ремингтън е моминската фамилия на майка им. Открили я мъртва на дъното на някакъв кладенец. Лицето ѝ било смазано с чук, но всички твърдели, че се е препънала и паднала. Когато майка ѝ умряла, Мери Бет била десетгодишна. Може и да ти прозвучи зле, мистър Кели, но това била най-хубавата част от живота на момичето. Баща ѝ я изнасилвил, когато навършила дванайсет. Тук, в плевника до къщата. Искал да ѝ бъде първият. А после започнал да я предлага на приятелите си.

Сам помълча известно време.

— Мери Бет избяга от дома си и дойде в Оклахома. Аз бях ерген. Мислех, че никой не може да ме открие, но моята племенница успя да го направи. Разказа ми какво се е случило. Една нощ баща ѝ отново се появил в стаята ѝ, но тя била подготвена. Борила се със зъби и нокти.

Той я мушкал с ножа си. И до ден-днешен има белег под ключицата. Мери Бет му върнала услугата и забила вила в гърлото му. Той умрял от загуба на кръв. А момичето си събрало багажа и тръгнало да ме търси.

Уредих нещата с шерифа и Мери Бет се върна в Седан. Аз дойдох с нея и направих всичко възможно да заместя баща ѝ. С течение на времето научих, че е правел същото и с другите си дъщери, след като навършили дванайсет. Нещо като отбелязване на съзряването.

На лицето на Сам се появи тъжна усмивка, той се размърда на леглото.

— Честно казано, не станах добър баща. Ролята на чичо ми прилягаше по-добре. Илейн изгаряше от нетърпение да се махне. Не можех да я обвинявам. Лошите спомени бяха твърде много. Замина веднага след като завърши гимназия. Стигна до Чикаго, където намери смъртта си. Мери Бет я последва. По всичко личи, че ти знаеш повече от мен за тази част от живота ѝ. Поддържах връзки само с най-голямата. Е, само по една картичка за Коледа, но и това е нещо, когато човек започне да остарява.

— Най-голямата?

— Да, третата сестра. Първата, която татенцето оправил. И най-умната. Вероятно и най-упоритата. Завърши един от местните колежи, взе диплома и се махна от Седан. Твърдо решена да се справи. Никога не поиска нищо.

Бекър свали друг годишник и го разгърна. Беше от 1988 г.

— Ето я. Редактор на училищния вестник.

Погледнах най-голямата от трите сестри. Пет минути по-късно вече бях на път за летището. С двата годишника на седалката до мен.

Малко след три сутринта отново ме налегна самотата. Бях се борил с нея по целия път от Канзас до късно през нощта. Но тя все пак успя да вземе връх. Ние с нея бяхме стари познати. Включително и когато не се чувствахме много комфортно в компанията си. Познавах всичките ѝ номера, усещах пристъпите ѝ. Болката, която се промъкваше през деня. Спомените, които ме спохождаха в малките часове на нощта.

С годините ставах все по-силен. Не имунизиран, разбира се. Просто по-способен да побежда бурята. Оставях самотата да се развихри, да вземе своето и да си отиде. Знаех, че има край, защото вече бях стигал до него. И самотата го знаеше. Тъкмо в това се крие предимството ми.

И въпреки че вече съм на трийсет и пет, понякога става така, че ме боли много по-силно, отколкото съм допускал.

Беше една от поредните подобни нощи. Проблемът беше, че не знаех каква е причината. Ако бе заради Даян, нещата бяха ясни. Но ако не беше заради нея, значи чувството нямаше обект. Това вече беше страшно. Непознатата мутация на болестта, за която най-вероятно нямаше лек.

Телефонът извън сякаш в потвърждение на тъжните ми мисли. Погледнах дисплея, върху който се изписа номерът на човека, който ме търсеше. Едно чудесно изобретение, което понякога се превръща в генерална репетиция на житейските мъки. Изчаках да звънне още веднъж, след което вдигнах слушалката.

— Здравей.

Гласът ѝ беше тих, но буден. Сякаш беше закъсняла някъде. Без уиски, но будна.

— Спиш ли, Майкъл?

— Да кажем, че съм полузаспал.

Запитах се откъде се обажда. От спалнята си. По мобилния. Фоайето отдолу. После разбрах. Стоманеното стържене по релсите на

влака, който минаваше край прозореца ми, се смеси със звука, който идваше от слушалката. Едновременно.

— Предполагам, че прикритието ми рухна — рече тя.

— Къде си?

— На три преки от дома ти. В евтино заведение на „Линкълн“, казва се „Златната ябълка“. Знаеш ли къде е?

Разбрах, че няма за цел да се самопокани. И слава богу.

— Знам къде е — отвърнах. — Дай ми пет минути.

Намъкнах някакъв пуловер и си обух панталоните. Грабнах портфейла, ключовете от колата и револвера си „Смит енд Уесън“. След Канзас не бях склонен да поемам излишни рискове.

Тя седеше в последното сепаре, вляво от пътеката. Поръчах си кафе и тръгнах натам. Когато стигнах, чашката вече димеше на масата. Така се сервира в някои заведения.

— Къде се губиш цял ден? — попита Даян.

Беше облечена с джинси и черен пуловер. Косата ѝ беше прибрана на тила, носеше очила с черни рамки. На пръв поглед изглеждаше сдържана и спокойна. Червило, блед грим. Безупречна. Но когато се усмихна, аз ясно видях първата пукнатина. Самотна тънка бръчица, пресичаща бузата ѝ. Невъзможно да бъде пропусната.

— Проверях разни неща от миналото — отвърнах и сведох очи към масата. Пред нея имаше чай и един екземпляр на „Агамемнон“ от Есхил.

— Охо, „Агамемнон“ — казах.

— Помислих си, че мога да го прелистя.

След тези думи направи пауза. От онези, подканящите, които имат за цел да проверят накъде духа вятърът. Опитах се да не се поддавам. Само по себе си това беше достатъчно.

— Интересно четиво, особено в три сутринта — рекох. — Но не забравяй, че е само част от една трилогия.

— Знам, каза ми го вече. „Орестия“.

— Какво ти е впечатлението?

— Става въпрос за отмъщение и нищо повече. Ти какво мислиш? Кимнах, усещайки как ушите ми писват от притока на кръв.

— Тисифона, Мегера и Алекто.

— Кои са те?

— Ериниите. Появяват се в края на втората пиеса. Три сестри, които безпощадно преследват грешниците. Изтезават ги и накрая ги убиват безмилостно.

Даян разбърка чая и отпи една глътка.

— В това има ли нещо лошо?

Взех книгата и я прелистих.

— Отмъщението на ериниите продължава във времето и не се влияе от смяната на поколенията. Те убиват хора, които нямат нищо общо с първоначалното престъпление. Гърците ги изобразяват със змии в косите и кървави сълзи, капещи от очите им. Те са луди. И трите.

— Но действията им са били ефективни.

— Така ли мислиш?

— А защо не? Око за око, зъб за зъб...

Плъзнах книгата обратно към нея.

— В третата пиеса жаждата за мъст на ериниите най-последно е задоволена. Заемат се да изградят съдебната система на Атина. Кървавите вражди секват след създаването на първия съд.

— Тази част май ще я прескоча — поклати глава тя. — Звучи ми скучно.

— Защото кървавите вражди ти харесват?

— Че на кого не харесват? Все пак това е само пиеса.

Даян взе „Агамемнон“ и го пхна в чантата си. После се усмихна.

— Край на древната история. Кажете ми какво откри днес. За кого си събирал сведения? И за какво?

В продължение на половин час ѝ разказвах подробно как е преминал денят ми, изключвайки всичко, свързано с Канзас. Тоест пълни лъжи. Даян слушаше, пиеше чай и кимаше. В един момент си поръча шоколадова торта, която изяде без остатък. Когато свърших, тя се усмихна. Стана ми ясно, че не е повярвала на нито една моя дума.

— Е, май е време да се прибирам — каза тя.

— Предстои ти тежък ден, така ли?

— Рано сутринта ще запиша интервю с Родригес. Утре вечер, веднага след ареста на Бенет Дейвис, ще направим ексклузивното предаване. Все още ли държиш да не споменаваме името ти?

Кимнах.

— Между другото, клиентката ти знае ли за ставащото?

— Още не.

— Вероятно си даваш сметка, че рано или късно тя ще излезе на светло.

— Така ли мислиш?

— Няма да стане по нашата телевизия. Но бъди сигурен, че ще стане.

Надигнах се да си вървя. Даян също се изправи.

— Утре ще се видя с Илейн и ще я информирам — рекох. — С Родригес се разбрахме да се видим в твоето студио, веднага след интервюто. За да уточним някои неща.

— Прекрасно. Мисля, че ще свършим някъде около обяд.

Наведе се и ме целуна. Яркочервени устни. Дълги, силни и жадни. Сякаш наистина го искаше. Или си въобразяваше, че го иска.

— Благодаря за историята — прошепна тя. — Никога няма да забравя, че ме спаси.

После се обърна и тръгна към изхода. Аз се прибрах вкъщи и разтворих моето копие на „Агамемнон“. Прелистих няколко страници и открих абзаца, в който Клитемнестра подмамва съпруга си в банята и там го убива.

Ἔστιν Θάλασσα-τιζ δε νιν καταβεσει

Започнах да рецитирам текста на глас, омекотявайки сричките както би го сторил Есхил. А после се запитах колко Клитемнестри са се появявали в живота ми, къде са криели ножовете си и най-важното — кой ще се окаже мъртъв и в чия вана ще го открият.

На другата сутрин се събудих рано. Пробягах осемте километра по брега на езерото, взех душ и отскочих до „Интелидженсия“ за чаша кафе. В единайсет тръгнах към центъра и включих мобилния си телефон.

— Да.

Полицай Мастърс беше в обичайното си възторжено състояние.

— Довечера Винс Родригес ще се появи в новините — рекох. — Слушай сега какво трябва да знаеш.

Разказах му за Полард, Грайм и Бенет Дейвис. Винаги се бях смятал за експерт по екзотичните ругатни, но Мастърс ме накара да се засрамя. Епитетите, с които ме заля, биха накарали дори глухия да се изчерви.

— Свърши ли? — попитах.

— Аха.

— И тъй, днес Винс ще си свърши работата. Ще арестува Дейвис и ще изложи тезата си относно Грайм. Но утрешният ден е изцяло твой.

Разказах му за Канзас и всички съвпадения. Отне ми известно време. Когато свърших, насреща се възцари тишина.

— Там ли си, Мастърс?

— Кога мога да действам?

— В момента влизам в сградата на Канал шест. Ще ти се обадя веднага след като приключа.

Моето момиче с кръстословиците го нямаше на рецепцията. Още по-добре. Днес едва ли ще е щастливият ѝ ден. Родригес ме чакаше в малък офис непосредствено до студиото. Държеше чаша кафе и правеше отчаяни опити да избегне разговора с един от продуцентите на Даян.

— Оставете ни една минута сами, моля — рече той.

Продуцентът ме разкъса с поглед, но все пак излезе.

— Току-що ми се обади Бенет Дейвис — каза Родригес. — Щял да се предаде, но иска споразумение. В един часа ще бъде в централното управление.

— Спомена ли ти някакви подробности?

— Не, но ще го направи. Имам опит с такива типове. Той вече няма желание да се бори. Освен това разполагаме с предварителните ДНК резултати от пурата.

— Съвпадение?

— Почти сигурно — кимна Родригес и добави: — Дейвис ме помоли да ти предам, че в „Кръстникът“ нещата стават много по-лесно, отколкото в реалния живот. Просто нямал достатъчно кураж.

Запитах се как може да се глътне един куршум в реалния живот. Не успях да се сетя за нещо по-гадно. После си представих живота в трудни условия. За бивш прокурор, попаднал в затвора.

— Според мен няма да изкара дълго в затвора.

Родригес вдигна рамене.

— Със сигурност ще стане обект на групово изнасилване още първата нощ. После нещата ще зависят от това, което може да прави за тях отвътре. И дали ще може да си плаща. Ако трябва да се обзаложа, бих казал, че няма шансове.

Главата на Даян надникна през процепа на вратата. Погледът ѝ беше напрегнат.

— Ще ни оставиш ли за малко сами, Винс? — попитах аз.

— Разбира се — кимна той. — И бездруго трябва да вървя. — Обърна се към Даян и добави: — Не успях да ти кажа, че Бенет Дейвис ще се предаде в полицията. В рамките на един час.

— Веднага ще изпратим екип — отвърна тя.

— Няма да стане — поклати глава Родригес. — Дейвис ще бъде сам. Аз вече му обещах, че няма да има репортери. Предлагам ти следното: след като го арестуваме, ще го попитам иска ли да разговаря с теб. Може би пак ще извадиш късмет.

— Благодаря — каза Даян.

Детективът излезе.

— Ти имаш голям късмет — обадох се аз. — Всъщност много повече от голям късмет.

Даян пристъпи към мен, уви ръце около шията ми и облегна глава на гърдите ми.

— Вярно е — въздъхна тя. — Просто ставам алчна. Искам всичко.

— Знам.

— А ти как си, скъпи? Снощи ми се видя малко странен.

Извадих годишниците от спортния сак, който носех със себе си. Сложих ги на бюрото до мен и рекох:

— Сам Бекър ти праща много здраве.

Тя погледна годишниците, после погледна мен. Видях пулса в трапчинката на шията ѝ.

— Значи вече знаеш.

— Разкажи ми.

— Сам вече го е направил.

— Той ми разказа онова, което знае. Но има и още нещо, нали?

Тя отиде да затвори вратата, после седна зад бюрото, събра длани под брадичката си и сведе поглед към годишниците. Известно време остана така, после разгърна годишника на сестра си на страницата с нейната снимка. Погледа я известно време, а после разгърна и своя. Плъзна пръст по снимките. Направи го по начина, по който го направих и аз ден по-рано. Без да получа отговорите, които исках.

— „Опознай себе си“. Звучи просто, нали?

— Не съвсем — отвърнах.

— Даже никак. Мисля, че те обичам, Кели.

— О, моля те.

— Снощи почти ти го казах. Бях на път да ти разкажа всичко.

Гласът ѝ потрепна. И това, кой знае защо, ме изплаши до смърт.

— Почти — повторих аз. — Мисля, че отношенията ти с околните изобилстват с „почти“. Един живот, изпълнен с „почти“. Но в крайна сметка оставаш ти. Нищо друго.

Усмивката ѝ беше самотна. От онези, които не молят за нищо и които не излъчват разкаяние.

— Обичам сестрите си, Кели. Обичам ги и двете.

Замислих се за Даян и за двете ѝ сестри. За баща им, изчакал всяка от тях да навърши дванайсет. Част от мен плачеше за Даян. И може би мъничко за мен самия. Бях длъжен да игнорирам тази част.

— Как започна всичко? — попитах.

— Знаеш как. Всичко е тук.

Тя затвори годишниците и ги побутна към мен.

— Беше четиринайсети юни, три години след убийството на Илейн. Аз вече бях завършила колежа и работех като репортер във Флинт, щата Мичиган. Разказвала съм ти за Флинт, ако си спомняш.

Направи опит да докосне ръката ми, но аз не помръднах. Даян сви рамене и продължи:

— Мери Бет ми се обади от Сан Франциско с новината, че е убила човек. Обясни ми и защо. Взех първия самолет. Оказа се, че нищо не може да се направи. Мери Бет го проследила до някакъв бар, запознала се с него, а после отишла в хотела му. Там го застреляла, постарала се да изглежда като обир и си тръгнала.

— Просто ей така?

— Да. Беше малко замаяна.

— Това е бил първият, нали? Онзи фелдшер от „Спешна помощ“?

— Да — кимна Даян. — Показа ми списък с имена.

— На хората, свързани с разследването на Илейн?

— Да. На хората, които не си бяха свършили работата. На всички, на които изобщо не ги е било грижа, че някакво животно беше убило сестра ни.

— А ти я прикри, така ли?

— Направих каквото трябваше.

Даян вирна брадичка и ме погледна. Може би тренираше за съдебните заседатели. Или поне така ми се стори.

— Хич и не се опитвай да ме съдиш, Кели! Особено след Никол!

Казано с две думи, получих възможност да надзърна в последните щрихи на измамата. Начертани с цената на толкова много човешки жертви. Надзърнах само за миг и никак не ми хареса онова, което видях.

— Набелязала си ме от самото начало! Разбрала си за мен и Никол и си ме набелязала!

— Най-прекрасният миг за теб, Кели. Очистил си един мръсник, който се е гаврил с приятелката ти. За едно четиринайсетгодишно момче това си е истински подвиг.

— А ти си преценила, че съм лесен обект за някакво сурово правосъдие — рекох. — И ми изпращаш уличното досие. Не Мълбъри, а ти и Мери Бет.

— Гибънс казал на Мери Бет, че не познава по-добър детектив от теб. И е бил прав. Ти се представи страхотно, Кели.

— Ами да, страхотно. Лесен за манипулиране, още по-лесен за изнудване, ако това се наложи. А след като Мери Бет ликвидира Гибънс, аз съм човекът, който ще ви помогне да откриете насилника на Илейн.

— Гибънс беше примамката — призна Даян. — Мери Бет искаше да го убие веднага като всички останали. Но аз прецених, че имаме нужда от него, за да стигнем до теб. Затова Мери Бет му се обади, представяйки се за Илейн. Той беше виждал сестра ни само веднъж, полумъртва. И веднага налага въдицата. После само изчакахме. И когато Гибънс те вкара в играта, Мери Бет му даде заслуженото.

Кимнах и се замислих за някогашния си партньор. Той беше от хората, които винаги биха помогнали на момиче, изпаднало в беда. В десет от десет случая.

— А моите отпечатъци при убийството на Гибънс?

— Седмица, преди Мери Бет да го застреля, се промъкнах в офиса ти. Вратата беше отключена, Кели. Голяма небрежност от твоя страна.

— Взела си един патрон от кофичката на бюрото ми.

— Взех цяла шепа. Мери Бет подхвърли една гилза на местопрестъплението. Беше достатъчно, за да те вкараме в схемата. Нещо като поддържащ план.

— А онази нощ на улицата на проститутките? Ти си изпратила Мери Бет там.

— Звъннах ѝ, след като ме остави у дома. Казах ѝ, че по всяка вероятност Полард е нашият човек. Тя пожела да се подготви. За лов, както ти би се изразил.

Даян разпери ръце и вирна брадичка.

— Заключение е само едно, Кели, нещата се получиха. Ти ни отведе при Полард. С удоволствие бих го гръмнала лично, стига да можех. В един момент много се надявах, че Родригес ще го направи. В края на краищата би трябвало да си доволен.

За Даян Линдзи животът беше прост и ясен. Смъртта — също.

— А сега? — вдигнах глава аз. — Къде е тя?

Лицето на Даян замръзна в маската на религиозен фанатик. А аз изпитах неприятното чувство, че съм закъснял. Май трябваше да

обърна внимание на Мери Бет доста по-рано.

— Ще я арестуват — добавих. — Пистолетът е идентифициран. Същото ще стане и след засичане на времето. Всичко е свършено. Мастърс вече има заповед за арестуването ѝ. Къде е?

Даян отмести поглед към прозореца.

— Има още един в списъка.

Сграбчих я за раменете и я завъртях към себе си.

— Кой?

Тя затвори очи и се усмихна.

— Не разваляй доброто впечатление, Кели. Ти знаеш кой остана...

В известен смисъл можеше да се окаже права. Не ми трябваше много време за размисъл. Включих мобилния и набрах Родригес.

— Намери Дейвис — рекох. — Веднага!

Полицията изведе Даян Линдзи от студиото на Канал 6 окована в белезници. Подобно на вълците, които изяждат малките си, продуцентите и снимачните екипи документираха всеки миг от унижението на доскорошната си колежка. Вечерното шоу, което може би щеше да им донесе повишение.

Не размених последни думи с Даян, както става във филмите. Дори не изпитах желание да го сторя. Каквото и да беше имало между нас, то беше мъртво, стъпкано и грозно, захвърлено някъде по пътя между Канзас и Чикаго. Качих се в колата и подкарах към центъра.

— Тя каза ли къде отиват?

На телефона беше Родригес. Веднага след обаждането ми нахлуя в офиса на Дейвис, но той се оказал празен. Помощник окръжният прокурор бе намерил начин да се измъкне незабелязано от сградата.

— Нищо не ми каза — отвърнах. — Освен че Мери Бет ще му види сметката.

— Учуден съм, че не го е гръмнала на място.

— Да.

Карах на юг по Мичиган авеню. След известно време прекосих моста и навлязох в центъра.

— След две минути съм там — рекох. — Ти къде си?

— Блокирахме квартала и в момента започваме претърсване на сградата. Етаж по етаж, стая по стая.

— Идвам. Кажи на твоите хора да ме пуснат.

Изключих телефона и поех на юг по „Рандолф“. Миг преди да направя десен завой, мярнах една руса коса, която изкачваше стъпалата към Милениум Парк. Моментално я познах, да не говорим за прокурора, който крачеше до нея. И който съвсем скоро щеше да бъде мъртъв.

Паркирах на втора линия пред Културния център. На половин пряка от мен някаква жена с кочан талони в ръце започна да крещи

нещо. Измъкнах пистолета си и тя се разкрещя още по-силно. Толкова по-добре, рекох си и прекосих „Мичиган“ по посока на парка.

Видях Мери Бет в момента, в който изкачих стъпалата. Тя си пробиваше път сред не особено гъстата тълпа посетители. Заобиколи пързалката за кънки и се насочи към металната скулптура, която гражданите на Чикаго наричаха „Бобеното зърно“. Официалното ѝ наименование беше „Врата към облаците“, но на практика действително приличаше на огромно бобено зърно, в чиито лъскави алуминиеви стени всичко се отразяваше по някакъв странен начин, напомнящ ефекта „рибешко око“. Иззад „Бобеното зърно“ се появи някаква двойка. Мъжът беше по гащеризон, над който беше облякъл яке на „Кархарт“. На главата си имаше шапка на „Пакърс“. Жената носеше разкопчано яке на „Грийн Бей“, под което се виждаше суичър с надпис: АКО МЕ ПРЕЦАКАШ, ЗНАЧИ ПРЕЦАКВАШ ЦЕЛИЯ ПАРКИНГ ЗА КАРАВАНИ.

Изваках феновете на „Пакърс“ да се отдалечат към павилиона за хотдог, а после пяхнах пистолета в джоба и се приближих към „Бобеното зърно“. Мери Бет и Дейвис стояха в единия му край, а аз заех позиция в другия. Разделяше ни група деца от детска градина, най-малко двайсет и пет на брой. Мери Бет улови погледа ми в отражението в горната част на „Бобеното зърно“. Ефектът „рибешко око“ ми попречи да определя разстоянието между нас. Имах чувството, че е поне километър. Започнах да си пробивам път сред децата, но някаква ръка ме дръпна за ръкава.

— Извинете, сър.

Жена под трийсет, явно учителка от детската градина.

— Ще ни направите ли една снимка?

Напяхах пистолета по-дълбоко в джоба си, усмихнах се и взех фотоапарата. Мери Бет побутна Дейвис към външната страна на „Бобеното зърно“. Забелязах тъмно петно кръв на алуминиевия панел, на който се беше облегал преди миг. После двамата изчезнаха. Направих снимката и забързах след тях.

Мери Бет мина покрай охранител в жълт дъждобран, който с важна физиономия се придвижваше с количка „Сегуей“. После хлътна в Притцкер Павилиън — летния театър на Милениум Парк. Последвах я на празната сцена и спрях на около три метра от нея. Тя тръшна Дейвис на пода и се обърна.

— Браво, мистър детектив. Значи все пак си разбрал всичко.

Думите ѝ бяха предназначени за мен, но очите и пистолетът ѝ бяха насочени към Дейвис. От огнестрелната рана на хълбока му течеше кръв, в очите му имаше страх. Устните му се раздвижиха, но не издадоха никакъв звук. Измъкнах пистолета си и го насочих в нея.

— Хвърли оръжието, Мери Бет. Всичко свърши.

— Още не е свършило, сър.

Дейвис се сви и скри глава между дланите си. Абсолютно безсмислен ход при разстояние от метър и половина.

— Даян е арестувана, Мери Бет. Всичко, което предприемеш, ще се отрази и на нея. Ако не друго, направи на сестра си тази малка услуга и хвърли оръжието.

— Вече убих петима души, Кели. Кое може да е по-добро за Даян?

— Не знам. Но ако сега натиснеш спусъка, тя ще бъде съучастник в убийство.

— Наистина ли?

— Да.

Мери Бет наведе дулото с един-два сантиметра, погледна ме и стреля в гърдите на Дейвис.

Той се сгърчи на пода. Пристъпих към него. От устата му бликаше кръв, но все още беше жив. Протегнах ръка за пистолета на Мери Бет, но тя ме изпревари и отново натисна спусъка. Вторият изстрел си свърши работата.

Мери Бет рухна под прав ъгъл върху Дейвис. Куршумът беше отнесъл почти цялата задна част на главата ѝ, но лицето ѝ беше недокоснато. Плътни, полуразтворени устни, разтеглени в лека усмивка. Точно като Франки Пентанджели в „Кръстникът II“. Мери Бет беше направила това, което смяташе за правилно. Жалко, че не бяха останали членове на семейството, за които да се погрижи.

Затворих клепачите на бившата си клиентка. Точно в този миг една ръка се вкопчи в глезена ми. Дейвис. От звуците, които издаваше, беше ясно, че е прострелян в белите дробове и се дави в собствената си кръв. Не бе особено приятен начин да се разделиш с живота. Ръката му се вкопчи в прасеца ми, очите му потърсиха моите за последен контакт. Помислих си за неделната утрин и тялото на Никол, проснато под железопътната естакада. Отместих ръката му и си тръгнах. Не бях

сигурен какво точно заслужаваше Бенет Дейвис, но това вероятно бе най-доброто, което можеше да му се случи.

Отправих се към павилиона със закуските. Поръчах двоен хотдог с лютив сос. Изправени наблизо, феновете на „Пакърс“ нагъваха двойни порции пържени картопки със сирене.

— Наистина ли е свършено с Фавър? — подхвърлих аз.

Те се усмигнаха и ме засипаха с обяснения. Слушах ги и кимах. В далечината се появи вой на сирени. Сигурно беше Родригес, следван от Мастърс. Съвсем скоро щяха да бъдат тук.

В навечерието на Деня на благодарността градът беше спокоен. Сезонът на празниците започваше.

Взех Родригес от центъра и поехме на запад по „Мадисън“. Не се бяхме виждали цяла седмица. Той имаше да решава много проблеми, аз трябваше да избягвам още повече.

— Оправяш ли се? — попитах.

Медийната буря най-после започваше да стихва. Телевизионните предавания „Дейтлайн“ и „60 минути“ бяха излъчили своите сензационни новини. Същото се отнасяше за „Ню Йорк Таймс“, „Нюзуик“, Си Ен Ен и Би Би Си.

Грайм, Полард и Бенет Дейвис бяха в центъра на вниманието. Малка част от репортажите споменаваха за двете сестри от Канзас, решили да отмъщават за третата. Списание „Тайм“ публикува материал за скритата цена на сексуалното насилие. Прочетох го внимателно.

Името ми не се споменаваше никъде. За това трябваше да благодаря на Родригес и на Мастърс.

— Тази сутрин получих само две молби за интервюта — рече Родригес. — Следобед ще се включа на живо в едно австралийско предаване. Там има голям интерес към делото „Грайм“. Между другото, твоето приятелче Мастърс ме помоли да ти предам да вървиш на майната си.

— Кажу ми, че и аз го поздравявам.

— Добре. Вероятно ще се наложи да дадеш показания. След няколко дни.

— Искаш да кажеш, след празниците?

— Разбира се. Между другото, тя иска да те види.

За девет дни в ареста Даян Линдзи беше направила три опита за самоубийство. Първия в предварителния арест, когато бе разбрала, че сестра ѝ си е пръснала черепа. Прерязала вените си с парче плексиглас,

изгубила половин литър кръв и се сдобила с двацет и три шева. Двата следващи опита направила в болницата. С хапчета.

От брат си бях научил всичко, което трябваше да знам. За затворите. За самоубийството. За състоянието, при което смъртта изглежда наистина примамлива.

— Мисля да кажа пас — отвърнах.

Родригес се размърда на седалката до мен, измъкна пистолета си от колана и го пусна в краката си.

— Добра идея — промърмори той. — Тя и бездруго е упоена. Я отбий тук да изпием по едно кафе.

Влязохме в „Дънкин Донътс“, заредихме се както трябва и продължихме пътя си. На запад, обратно към детството ми. Родригес мълчаливо отпи от чашата си, вероятно потънал в своите спомени.

— Искам да те попитам нещо, Кели — подхвърли след известно време той.

— Давай.

— Какво те насочи към сестрите? В смисъл, как изобщо ти хрумна да стигнеш чак до Канзас?

Свих рамене. Както при всяко студено досие, отговорът се криеше в доказателствата, затворени в картонена кутия. Просто трябва да знаеш къде да търсиш.

— Хората в уличното досие — отвърнах. — Всички мъртви, с изключение на Белмонт, застрелян с деветмилиметров. Това ми се стори странно. После си спомних утрото, в което Мери Бет за пръв път се появи у дома. С деветмилиметров в чантичката. Още едно съвпадение.

— Стават две.

— Точно така. Говорих с един полицаи от Финикс, казва се Ренълдс. Той ми провери една хотелска фактура от 2002 година.

— Годината, в която бе убита сестрата от спешното отделение?

— Някоя си мис Ремингтън, без първо име, платила в брой за стаята си. На три километра и един ден разлика в датите от убийството на Глийсън. Това ме накара да отскоча до Канзас.

— А Даян?

— Изобщо не се усъмни.

Замълчахме за момент, вслушвайки се в монотонния шепот на гумите по чикагския асфалт.

— Най-странното в цялото разследване беше фактът, че именно Даян ми даде уличното досие — рекох. — Сама ми даде нишката, на която впоследствие се обесиха и двете със сестра ѝ.

— Пълна глупост — съгласи се Родригес.

Кимнах, но не бях убеден. Може би не беше глупост, а просто краят, от който се е нуждаела.

Поехме на запад по „Гранд“, завихме надясно по „Сентрал“ и след няколко минути спряхме. По-голямата част от квартала беше изчезнала, заменена от молове и бурени. Но железопътното депо все още беше там. Железопътната линия — също.

— Тук ли си израснал? — попита Родригес.

— На около километър и половина на изток. Но това е мястото.

Слязохме от колата и аз отворих багажника.

— Между другото, твоят човек Грайм е доста нервен напоследък — подхвърли Родригес.

— Защо?

— Изглежда, са секнали парите, благодарение на които е все още жив.

— Парите на Бенет?

— Вероятно. Момчетата в „Менард“ се обзалагат шейсет на четирийсет, че той няма да доживее до спринцовката. Има и допълнителни залози за начина, по който ще му видят сметката. Аз самият заложих десетачка за шило в корема.

Родригес се усмихна. С особената усмивка на човек, който твърде дълго е склопявал нечий очи и е затварял циповете на чувалите за трупове. А после се е обаждал на родителите, за да им съобщи страшната новина.

— Както и да е — промърмори той. — Вече приключихме с тази гадост.

Той извади лопата от багажника и ми я подаде.

— Все се каня да те питам нещо — рекох.

— Давай.

Облегнах се на лопатата. Родригес ми хвърли кос поглед и извади другата.

— Мислиш ли, че можеше да го направиш?

— Какво да направя?

— Полард.

— Да му видя сметката?

— Аха.

Детективът затръшна вратата на багажника и сложи крак на бронята.

— Не знам, Кели. Много ми се искаше, но нещата не стигнаха дотам.

— Дрън-дрън.

— Моля?

— Дрън-дрън. Онази нощ в индустриалната зона. Можеше да го направиш. Дори се замисли, и то здравата.

— Така ли смяташ?

— Да. Но бях сигурен, че няма да натиснеш спуська. Не ти е в характера.

Отдалечих се от колата, прескочих бодливата тел и навлязох в депото. Родригес беше на крачка след мен.

— Знам това-онова от Никол — рече той. — Споменавала е за навика ти да обсъждаш характера на хората, начина им на живот. Научил си го от Цицерон или нещо подобно.

— Променяш темата, господин полицай.

— Може би. А може би не. Но ти си прав. Мислех по въпроса. Наистина бях много близо.

Обърнах се да го погледна.

— Но се отказа.

— Знаеш, че има една граница. Престъпиш ли я...

— Свикваш.

— Мисля, че не бих могъл. Но част от мен го искаше. И все още го иска.

— Нормално.

— И това се дължи на характера ми, така ли?

— Да.

Родригес сви рамене и се огледа.

— Сигурен ли си, че знаеш къде сме?

Върнах се двайсет и една години назад. Пак бях на четиринайсет, застанал наред благото. Гледах как изнасилват Никол. За пръв път виждах сексуален акт на живо. За пръв път ми причерня и потънах в мрака.

— Някои неща са се променили — промърморих. — Но имам една идея.

Прескочих някакви стари релси и се насочих към далечния край на депото. Тясна алея, по която бях минал три пъти през последната седмица. Доколкото можех да преценя, именно оттам започваше някогашното блато. Южният край на релсите се намираше на двайсетина метра отвъд алеята. Спомнях си го съвсем ясно. Пространството между тях беше запълнено с боклуци. Бирени бутилки, използвани презервативи. Двама скитници, които безгрижно спяха. Далечният край на блатото. Мястото, където нападнаха Никол. Мястото, на което за малко не станах убиец.

— Нали си даваш сметка, че няма голяма вероятност да открием нещо? — подхвърли Родригес.

Вдигнах лопатата, избрах си едно място и започнах да копая.

— Давам си — отвърнах.

— Но си длъжен да опиташ.

— Май да.

— Нека те питам нещо — рече той. — Ами ако открием нещо?

Спрях да копая. Дупката все още беше малка, но слепоочията ми вече пулсираха, а кръвта затопляше ръцете и раменете ми. Така е с физическата работа. Винаги ме кара да се чувствам добре.

— Ще се обадим на отдел „Убийства“ — рекох.

— Така ли?

— Да.

Родригес сложи крак на лопатата си, натисна и отхвърли купчина пръст. Всъщност приличаше повече на купчина прах. В съзнанието ми проблесна фрагмент от древен текст.

Μία ψυχή δυο σώμασιν

Дефиницията на Аристотел за приятелството.

„Един дух в две тела“.

Отново забих лопатата в твърдата земя, очаквайки появата на потта. И в двата случая щяхме да получим своите отговори. Аз и моята приятелка Никол. И в двата случая всичко щеше да бъде наред.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Това е първият ми роман. Като такъв той до голяма степен е плод на щастливата съдба и добронамереността на други хора. Искам да изброя техните имена, защото те му отдадоха време, талант и сърце. Няма по-добър начин да изразя благодарността си към тях.

Джери Кливър, Дебора Епстийн, Лора Флури, Ана Гарднър, Дейвид Гърнърт, Гарнет Килбър-Коен, Ерин Хартман, Бил Къртис, Лесли Ливайн, Таня Линдзи, Даян Литъл, Марая Маси, Дан Мендес, Меган Мърфи, Мери Франсис О'Конър, Джордан Павлин, Пиджийн Куин, Роъл Робълс, Джон Свъокла младши, Джон Свъокла Трети и Патрик Свъокла.

Специални благодарности на майка ми и баща ми за жертвите, които са правили, на петте ми сестри и брат ми — най-добрите хора на този свят.

Голяма част от действието се развива в Чикаго. Направих всичко възможно да се съобразя със специфичната атмосфера на този град, с неговите сгради и институции. Но на места съм си позволявал известни волности, за да предам по-голяма достоверност на разказа. Предварително поднасям извиненията си на онези от вас, които живеят в най-великия град на света и които без съмнение моментално ще открият малките географски несъответствия.

Издание:

Автор: Майкъл Харви

Заглавие: Така го правят в Чикаго

Преводач: Веселин Лаптев

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Редактор: Матуша Бенатова

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 978-954-769-194-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1902>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.